

V HLAVNÍ ROLI DIRK PITT®

CLIVE
CUSSLER

PACIFICKÝ VÍR

JAKOU HRŮZU SKRÝVÁ ZMIZELÁ NUKLEÁRNÍ PONORKA?

CLIVE CUSSLER

PACIFICKÝ VÍR

Přeložil Karel Šmejkal

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jin Buchal – BB/art v roce 2004
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 1982 Clive Cussler Enterprises Inc.

Z anglického originálu *Pacific Vortex!*
(Published by Bantam Books, USA, 1983)
přeložil © 2004 Karel Smejkal
Redakce textu: Zuzana Pokorná
Jazyková korektura: Alena Duhajská
Grafická úprava obálky © 2004 Bohumil Fencel

Tisk: CENTA spol. s r.o., Vídeňská 113, Brno
První vydání v českém jazyce
ISBN 80-7341-148-2

OBSAH

Oblíbený hlavní hrdina Dirk Pitt se v tomto poutavém příběhu stává jedinou nadějí nejen pro americké námořnictvo, ale i pro celý svět. V závodě s časem a s cizími velmocemi prokazuje nejen svou odvahu, zdatnost a vynalézavost, ale i lidskost a humor. Dirk Pitt je sympatickým hrdinou snad právě proto, že rozhodně nepředstavuje ideální předlohu dokonalosti. Jeho osobnost je velice vhodnou součástí dramatického děje, který se před čtenářem odvíjí od první do poslední stránky tohoto románu.

Dirk Pitt, dobrodruh pohrdající smrtí a expert na oceánskou problematiku, je postaven před rozhodující úkol. Čeká ho potopení do nebezpečných vod v oblasti Pacifického víru – mlhou pokrytého úseku moře, kde beze stopy zmizely již desítky lodí. Poslední oběť se stala nejnovější americká nukleární superponorka a plující arzenál Starbuck. Její ztráta znamená jisté ohrožení americké národní bezpečnosti. Pittův úkol zní: nalézt ji a zachránit dřív, než dojde k explozi. V zoufalém závodě s časem se Pitt ocitne v souboji i s podvodními vrahy – a také v náručí Summer Moranové, nejexotičtější a rovněž nejnebezpečnější ženy, jakou kdy za svůj život poznal. Odpočítávání posledních okamžiků před katastrofou spěje k nevyhnutelnému konci, když se hrdina Clivea Cusslera ocitá na starobylém potopeném ostrově, v úžasném prostředí dramatického vyvrcholení tohoto románu.

K Dirku Pittovi připluje z moře nevelké kovové pouzdro pocházející ze zmizelé nukleární ponorky Starbuck. Uvnitř pak nalezne zprávu, svědectví o tragédii – a hrůze...

Žádné vysvětlení toho pekla posledních pěti dnů neexistuje... vjeli jsme do oblaku mlhy... mohutná exploze... prudce vtrhla voda... Nyní ležíme na dně... Už jsou tady zase... Matko boží!... Dokážeme je zadržet už jenom na pár hodin. Téměř se jim podařilo proniknout... Není to dobré, vůbec to není dobré... Všichni už budeme mrtvi.

Kdesi pod zamlženou hladinou Tichého oceánu, ochromená a nehybná uprostřed vod plných žraloků, leží Starbuck, nejničivější podmořská americká zbraň... nukleární časovaná bomba, připravená během několika hodin explodovat... cíl, za nímž nyní míří nepřátelské síly, aby se ho zmocnily.

Pittův úkol:

Proniknout vírem. Neutralizovat nepřítele. Zajistit Starbuck. Avšak čas běží. Pitt má pouze jedinou šanci a jeho nadřízení ho již vlastně odepsali.

PŘEDMLUVA AUTORA

Ne že by na tom nějak zvlášť záleželo, ale přece jen si dovoluji podotknout, že se jedná o první dobrodružství Dirka Pitta.

Jakmile jsem totiž v sobě nashromáždil dostatek odhodlání a odvahy k literárním aktivitám v oblasti napětí a dobrodružství, začal jsem se poohlížet po hrdinovi poněkud neotřelého typu. Neměl to být žádný tajný agent ani policejní či soukromý detektiv. Představoval jsem si spíše takový poněkud ostřejší typ, který by však měl přesto úroveň a styl, aby se dokázal cítit stejně volně ve společnosti krásných žen v nějaké gurmánské restauraci jako v kruhu přátel nad sklenicí piva v místním baru. Prostě veskrze sympatický chlapík s nepatrně tajuplným nádechem.

Namísto kasin nebo ulic New Yorku se jeho domácím prostředím mělo stát moře se svými hádankami i záhadami.

Z takovýchto představ se tedy nakonec zrodil Dirk Pitt.

Jelikož jde o jeho první dobrodružství, v němž se tedy zákonitě neodrážejí žádné zápletky z pozdějších aktivit, velice dlouho jsem se zdráhal ho představit. Nicméně na naléhání svých přátel, rodinných příslušníků, příznivců a čtenářů jsem se nakonec přece jen rozhodl oživit jeho postavu v tomto románu.

Clive Cussler

Prolog

Ačkoliv si všechny oceány vybírají svou daň v podobě životů mužů i lodí, žádné moře to nečiní s tak nenasytnou chutí jako Tichý oceán. V Pacifiku se odehrála vzpoura na lodi *Bounty*, při níž vzbouřenci nakonec u ostrova Pitcairn svou loď spálili. *Essex*, jediná loď prokazatelně potopená velrybou, jak umělecky zachytil Melville v románu *Bílá velryba*, leží rovněž pod vlnami Tichého oceánu. Stejně jako *Hai Maru*, rozdrčená výbuchem podmořské sopky přímo pod svým kýlem.

Přesto všechno bývá tento největší světový oceán místem klidu, a dokonce i jeho název spíše navozuje dojem míru a pokoje.

Snad proto se hlavou kapitána Felixe Dupreeho, který se právě teď, těsně před soumrakem, vyšplhal na můstek nukleární ponorky *Starbuck*, nehonila jediná chmurná myšlenka na možnou katastrofu. Kývnutím pozdravil důstojníka hlídky a pak se opřel o zábradlí a zadíval se na před své lodi, lehce rozrážející tmavou vodu do předové vlny.

Muži se většinou chovají k moři s respektem, pociťují úctu před jeho klidným majestátem. Dupree byl však jiný než většina mužů, podobný odstup mu byl cizí. Strávil na moři dvacet let, z toho čtrnáct na ponorkách, a byl stále nespokojený – lačnil po uznání. Dupree byl kapitánem nejmodernější ponorky, znamenající ve své oblasti revoluci, avšak ani to mu nestačilo.

Starbuck byla v San Francisku kompletně postavena způsobem, jakým nebyla vybudována dosud žádná ponorka. Každá součástka, každý systém v jejím trupu schopném odolat extrémně vysokým tlakům byly sestrojeny podle počítačového návrhu. Ponorka představovala první podmořské plavidlo nové generace. Byla vlastně plovoucím městem, schopným pohybovat se pod vodou rychlostí sto dvacet pět uzlů a dosahovat hloubky až dvou tisíc stop pod sluncem ozářenou hladinou. *Starbuck* připomínala plnokrevníka před jeho prvními dostihy, mírně se vzpínajícího nedočkavostí ukázat, co se v něm skrývá.

Tady však na rozdíl od dostihů publikum chybí. Oddělení podmořských zbraní vydalo totiž rozkaz, aby veškeré zkoušky byly provedeny za nejhlubšího utajení, v odlehlém koutě Tichého oceánu, a dokonce bez jediného eskortního plavidla.

Jako velitel ponorky na její panenské plavbě byl díky své vynikající pověsti vybrán Dupree. Jeho spolužáci z Annapolis mu přezdívali Počítač: nakrmte ho údaji a pak si počkejte, až z něho vypadne logická

odpověď. Mezi námořníky z ponorek byla zručnost a talent Dupreeho všeobecně známa, avšak pro úspěšnou kariéru ve válečném námořnictvu by musel být navíc osobností s určitým vlivem i nadáním pro styk s médii. A jelikož Dupree některé tyto vlastnosti postrádal, býval, zejména v poslední době, při povyšování dosti pravidelně přeskakován.

Náhle se ozval bzučák. Důstojník hlídky, vysoký poručík s havraními vlasy, zvedl sluchátko. I když ho volající na druhém konci drátu samozřejmě nemohl vidět, dvakrát příčinlivě kývl hlavou v odpověď a pak zavěsil.

„Kontrolní místnost,“ oznámil krátce. „Echolot hlásí, že mořské dno se na posledních pěti mílích zvedlo o patnáct set stop.“

Dupree se pomalu, zamyšleně otočil. „Nejspíš nějaký menší podmorský hřeben. Pořád ještě máme celou míli vody pod kýlem.“ Ušklíbl se a dodal: „Určitě se nemusíme bát, že najedeme na dno.“

Poručík vesele odpověděl: „Není nad to, když je pod námi alespoň pár stop navíc.“

Vrásky kolem Dupreeho očí se úsměvem prohloubily. Kapitán se obrátil zpět čelem k moři. Pozvedl dalekohled, který mu dosud visel na řemínku kolem krku, a pozorně se zadíval na horizont. Bylo to gesto osvojené během tisíců osamělých hodin na můstku, při nichž přehlížel oceány celého světa a pátral po jiných lodích. Bylo to však i zbytečné gesto; dokonalý radarový systém, jaký měla *Starbuck* na palubě, byl schopen objevit jakýkoliv předmět dlouho předtím, než ho postřehlo lidské oko. Dupree si toho byl samozřejmě vědom, ale pátrání po mořských obzorech je činnost, jež očišťuje duši.

Konečně s povzdechnutím dalekohled odložil. „Jdu dolů na večeri. Zajistěte můstek k ponoření ve 21.00 hodin.“

Dupree pak sestoupil o tři patra velitelské věže níž a vklouzl do velitelské místnosti. První důstojník spolu s navigátorem se tam skláněli nad mapovým stolem a pečlivě zkoumali měnící se hodnoty hloubky dna. Důstojník vzhlédl k Dupreemu.

„Máme tady nějaké divné hodnoty, pane.“

„Nejlepší je zakončit den pořádnou záhadou,“ odpověděl dobromyslně Dupree.

Vtiskl se mezi oba muže a pohlédl na list papíru pokrytý drobným tiskem a osvětlený tlumeným světlem, procházejícím vrchní deskou navigačního stolku z mléčného skla. Na mapě byla řada nepatrných černých křížků. Okraje mapy byly popsány několika ledabyly naškrábanými poznámkami a matematickými vzorečky.

„Tak co tu máte?“ zeptal se Dupree.

Navigátor zvolna začal. „Dno tady stoupá zatraceně rychle. Jestli se to během příštích pětadvaceti mil nezastaví, tak za chvíli narazíme do nějakého ostrova, nebo souostroví, které tu nemá co dělat.“

„Jakou máme polohu?“

„Jsme tady, pane,“ odpověděl navigátor a dotkl se tužkou jednoho bodu na mapě. „Nacházíme se šest set sedmdesát mil severně od Kahuku Point na Oahu, kurz nula nula sedm stupňů.“

Dupree se obrátil ke kontrolnímu panelu a zapnul mikrofon. „Radare, tady kapitán. Máte něco?“

„Ne, pane,“ odpověděl mechanicky hlas z amplionu. „Obrazovka je naprosto čistá... moment... oprava, kapitáne. Mám jakýsi nejasný odraz na horizontu ve vzdálenosti třidvaceti mil přímo před námi.“

„Nějaký plovoucí předmět?“

„Ne, pane. Spíš to vypadá jako mrak. Nebo pruh kouře. Nemůžu to jasně rozeznat.“

„Oukej, ohlaste se, jakmile ten kontakt identifikujete.“ Dupree zavěsil mikrofon a otočil se na muže u mapového stolku. „No, pánové, co si o tom myslíte?“

První důstojník potřásl hlavou. „Není kouře bez ohně. A kde je oheň, tam něco hoří. Možná ropná skvrna?“

„Kdepak by se tu vzala ropná skvrna?“ opáčil netrpělivě Dupree. „Od obvyklých lodních tras jsme pěkně daleko. Linka mezi San Franciskem, Honolulu a Orientem vede o dobrých čtyři sta mil jižněji. Tohle je jedno z nejmrtvějších míst celého oceánu, proto nás sem také válečné námořnictvo poslalo provést úvodní testy se *Starbuckem*. Abychom se vyhnuli všem zvědavým pohledům.“ Zavrtěl hlavou. „Ne, hořící ropná skvrna to nebude. To už spíš nějaká nová sopka, vynořující se z mořského dna. Stejně to jsou ale všechno jenom samé dohady.“

Navigátor vynesl na mapě radarový náměr a na jeho konci nakreslil kruh. „Nízký mrak na hladině nebo těsně nad ní,“ pronesl zamyšleně. „Vyroce nepravděpodobné. Atmosférické podmínky tomu vůbec neodpovídají.“

Ozvalo se cvaknutí v amplionu. „Kapitáne, tady je radar.“

„Kapitán slyší,“ ozval se Dupree.

„Už jsem to identifikoval, pane.“ Zdálo se, jako by hlas lehce zaváhal a teprve pak pokračoval dál. „Ten kontakt je hustý oblak mlhy, zhruba tři míle v průměru.“

„Jste si jistý?“

„Vsadím na to svou hodnost.“

Dupree se dotkl vypínače mikrofonu a zazvonil na můstek. „Poručíku, na radaru máme nějaký kontakt přímo před námi. Jakmile

něco uvidíte, dejte mi vědět.“ Odložil mikrofon a otočil se na prvního důstojníka. „Jaká je hloubka?“

„Dno stále prudce stoupá. Momentálně máme pod sebou dva tisíce osm set stop.“

Navigátor vytáhl bavlněný kapesník a osušil si krk. „To mě podržte. Jediný podobný případ takového stoupání dna, o kterém jsem kdy slyšel, je peruánsko-chilský podmořský příkop. Ten začíná v hloubce pětadvaceti tisíc stop a stoupá o jednu vertikální míli na každou horizontální míli. Až dosud byl považován za nejprudší podmořský svah.“

„Jo,“ zamručel první důstojník. „Podmořští geologové by z toho byli asi u vytržení.“

„Osmnáct set padesát stop,“ zadrmolil téměř znuděný hlas obsluhy echolotu.

„Bože můj,“ vyhrkl navigátor. „To znamená stoupání dna o tisíc stop na necelou polovinu míle. To přece snad ani není možné!“

Dupree se přesunul na levou stranu velitelské místnosti a sklonil se, takže přiblížil nos na několik centimetrů od skleněného krytu hloubkoměru. Na digitálním ukazateli bylo mořské dno znázorněno jako dlouhá černá klikatá čára, prudce stoupající k červené značce na horním okraji stupnice. Dupree položil ruku na rameno operátora sonaru.

„Nemůže jít o nějakou chybu v kalibraci?“

Námořník obsluhující hloubkoměr přepnul jednu páčku a pohlédl na sousední monitor. „Ne, pane. Na nezávislém záložním systému dostávám úplně stejné výsledky.“

Dupree chvíli pozoroval stoupající křivku. Pak se přesunul k navigačnímu stolku a vyhledal na mapě poslední křížek, označující polohu lodi.

„Tady můstek,“ ozval se mechanický hlas v amplionu. „Máme to.“ Následovalo opět krátké zaváhání. „Kdybych nevěděl, že je to nesmysl, řekl bych, že náš kontakt je zmenšená obdoba staré dobré novoanglické mlhy.“

Dupree stiskl knoflík mikrofonu. „Rozumím.“ Dále však zamyšleně zíral do mapy, bez sebemenšího výrazu v obličeji.

„Neměli bychom vyslat signál do Pearl Harboru, pane?“ navrhl navigátor. „Mohli by sem poslat průzkumné letadlo, aby to prověřilo.“

Dupree hned neodpověděl. Prsty jedné ruky bezmyšlenkovitě bubnoval na okraji mapového stolku, zatímco druhou ruku měl volně spuštěnou. Málokdy, jestli vůbec, dělal ukvapená rozhodnutí. Byl zvyklý postupovat vždy podle předpisů.

Mnozí členové posádky ponorky *Starbuck* sloužili pod Dupreem již dříve, a ačkoliv vůči němu neoplývali žádným slepým zbožňováním, rozhodně respektovali a obdivovali jeho úsudek a schopnosti. Všichni do jednoho mu důvěřovali, že se nedopustí nějaké kritické chyby, jíž by ohrozil jejich životy. Kdykoliv jindy by měli pravdu. Tentokrát se však krutě mýlili.

„Podíváme se na to,“ pravil potichu Dupree.

První důstojník si s navigátorem vyměnili hloubavé pohledy. Jejich plavidlo mělo podle rozkazu provést testovací plavbu – a ne se honit za nějakým záhadným oblakem mlhy na horizontu.

Nikdo netušil, proč kapitán Dupree náhle tak dramaticky porušil své zvyklosti a odchýlil se od rozkazů. Možná bylo vábení neznáma pro něj příliš silné. Možná si na chvíli v duchu sám sebe představil v pozici objevitele, plavícího se ke slávě, jaká mu byla dosud odpírána. Ať už však mělo jeho rozhodnutí jakýkoliv důvod, přestalo mít význam v okamžiku, kdy *Starbuck* jako nějaký honící pes puštěný ze řetězu, jenž ve svých nozdrách ucítil čerstvou stopu, změnila kurz a rozjela se mezi vlnami k novému cíli.

Starbuck měla zakotvit v Pearl Harboru následující pondělí. Když se neukázala a ani rozsáhlé letecké i námořní pátrání nebylo schopno objevit jedinou stopu v podobě trosk nebo alespoň olejových skvrn, válečnému námořnictvu nezbylo než přiznat ztrátu své nejnovější ponorky a sto šedesáti mužů posádky. Šokovaná veřejnost se oficiálně dozvěděla, že *Starbuck* zmizela kdesi v rozlehlé prázdnotě severní části Tichého oceánu, kde se, zahalená rouškou tajemství, potopila se všemi muži posádky. Přesný čas, místo i příčina tragédie zůstaly neznámé.

PACIFICKÝ VÍR

Kapitola 1

I mezi obvykle přelidněnými plážemi státu Havaj je stále ještě možné najít občas pruh písku nabízející alespoň určitou míru soukromí. Kaena Point, který vybíhá do mořského kanálu Kauai jako nějaká obří boxerská levačka, patří právě k těm vcelku neznámým místům, kde je možné oddat se odpočinku a užívat si liduprázdného okolí. Kouzelná místní pláž je nicméně značně ošidná. Pobřeží je zde totiž bičováno zčeřenou vodou mořských proudů, představujících smrtelné nebezpečí pro každého, s výjimkou snad jen vskutku dokonalých plavců. Rok co rok, jako by puzen nějakým zrůdným řádem, se objeví alespoň jeden neznámý návštěvník a zlákan opuštěnou písčnou pláží i mírným příbojem vstoupí do vody, odkud je proudem okamžitě odnesen na širé moře.

Na této pláži se nyní rozvaloval na bambusové rohoži dohněda opálený, asi sto osmaosmdesát centimetrů vysoký muž, oblečený jen do skromných bílých plavek. Jeho mohutný zarostlý hrudník, lehce se zvedající při každém nádechu, byl posetý ostrůvky potu, jenž v čúrcích stékal a vsakoval se do okolního písku. Paže, kterou si muž chránil oči před silnými paprsky tropického slunce, byla sice svalnatá, avšak postrádala ona nepřirozená uzlovitá vyboulení, typická pro muskulaturu získanou v posilovnách. Vlasy měl černé, husté a střapaté, spadaly mu do poloviny čela, jež níže pokračovalo v ostře řezaný, avšak přátelský obličej.

Dirk Pitt se probral z polospánku, pozvedl se na lokti a živýma, sytě zelenýma očima pohlédl na moře. Rozhodně nepatřil k pouhým pasivním uctívačům slunce; naopak, břeh pro něj představoval jakousi živou, pohyblivou amébu, která vlivem neustávajícího náporu větru a příboje dynamicky mění tvar a vlastně i celý svůj ráz. Zadíval se na mořské vlny, počaté v jejich bouřlivém lůně tisíce mil daleko kdesi v oceánu, jak se zvětšují a zrychlují, jakmile se jejich údolí dotkne mělkého dna. Sledoval, jak se přitom mění v příbojovou vlnu, rostou stále výš a výše – Pitt odhadoval, že od údolí po vrcholek měří nakonec až dva a půl metru –, aby posléze přepadly, zlomily se a se zaduněním se změnilly v mohutnou masu pěny a vodní tříště. Nakonec pozoroval, jak se na hranici příboje rozpadají v drobné víry a zpětné proudy.

Pittův pohled náhle zaujal jakýsi záblesk za hranicí lámajících se vln zhruba sto metrů od břehu. Barevná skvrna však okamžitě zmizela za hřebenem přicházející vlny. Pitt s vytrvalou zvědavostí upíral zrak do míst, kde prve cosi zahlédl. Když následující vlna onen předmět

znovu pozvedla, opět ho uviděl naprosto zřetelně. Na tuto vzdálenost nedokázal rozeznat tvar, avšak jasně žlutá, téměř fluoreskující barva byla naprosto nepřehlédnutelná.

Pitta napadlo, že nejmoudřejší by bylo znovu se položit do písku a počkat, až příboj ten neznámý předmět sám vyplaví na břeh. Nicméně tento rozumný nápad okamžitě vypudil z mysli, překulil se na nohy a pomalu vkrácel do příboje. Když mu začala voda dosahovat nad kolena, prohnul se a po hlavě zmizel v blížící se vzedmuté vlně. Svůj skok načasoval přesně tak, že ucítil jen zpěněnou přílivovou vlnu na svých nohou. Moře teplotou připomínalo vlahou vodu vytékající z kohoutku v hotelové koupelně, mělo mezi čtyřiaadvaceti a šestadvaceti stupni. Jakmile hlavou prorazil hladinu, začal Pitt rázovat mezi vířící pěnou na povrchu, přičemž se nechal proudem unášet do hlubších vod.

Po několika minutách se zarazil a chvíli šlapal vodu, pátraje po žlutém předmětu. Vzápětí ho objevil asi dvacet metrů po své levici. Jak se k němu blížil, nepřestával na něj raději upírat pohled. Plující troska mu mizela z očí jen ve chvílích, kdy se propadla do blížícího se údolí vlny. Pitt cítil, že ho proud zanáší příliš doprava, zvýšil tedy mírně sílu svých temp, přitom si však stále připomínal nebezpečí vyčerpání. Nakonec natáhl ruku a prsty se dotkl kluzkého povrchu válce asi šedesát centimetrů dlouhého a dvacet centimetrů v průměru. Váhu neznámého předmětu odhadl na nějaké tři kilogramy. Celý válec byl zabalený do žluté vodotěsné plastické fólie, na níž bylo na obou koncích velkými černými písmeny vytištěno NÁMOŘNICTVO SPOJENÝCH STÁTŮ. Pitt uchopil předmět do náručí a rozhlédl se, aby zhodnotil vážnost situace. Nacházel se kus od pobřežní příbojové linie.

Rozhlédl se po písčné pláži, jestli neuvidí někoho, kdo zaregistroval, že skočil do vody, ale pláž byla naprosto prázdná do vzdálenosti několika kilometrů oběma směry. Příkré útesy nad pláží se Pitt ani nenamáhal prohlížet; očekávat, že teď, uprostřed týdne, bude někdo šplhat po skalách, bylo zcela zbytečné.

V duchu se sám sobě podivil, proč se pustil do tak pitomého a bláznivého rizika. Tato záhadná žlutá plující troska mu však poskytla záminku, aby se po hlavě vrhl do dobrodružství, a jakmile tak učinil, ani ho nenapadlo couvnout. Nyní ho ale bezcitné moře mělo bezpečně v hrsti.

Jen krátce ho napadlo, aby se pokusil plavat přímo ke břehu. Ale opravdu jen krátce. Takový Mark Spitz by to snad dokázal, ale Pitt si sebekriticky přiznal, že on sám by všechny ty zlaté medaile na olympiádě určitě nevyhrál, když si uvědomil, že denně vykouří balíček cigaret a každý večer zdolá několik skleniček skotské Cutty

Sark. Proto se rozhodl raději porazit matku přírodu jejími vlastními zbraněmi.

Pitt byl starý mazák, alespoň pokud se jednalo o pohyb ve zčeřené vodě a spodních proudech. Celá léta v moři surfoval, a znal tedy každický jeho trik. Od jednoho úseku pobřeží mohla voda kupříkladu zanešt člověka hluboko do moře, zatímco o sto metrů dál prováděly děti ve vlnách nejružnější skopičiny, aniž by pociťovaly sebemenší proud. Silné zpětné spodní proudění příboje se objevuje tam, kde se voda ze širšího úseku pobřeží vrací do moře přes úzké průlivy mezi podvodními pískovými lavicemi vyrytými bouřemi. V těchto místech mění příboj svůj směr a míří na volné moře, mnohdy rychlostí až čtyř uzlů. Tady se však zdálo, že zpětný proud se už vyčerpal, takže Pitt mohl jen volně plavat podél pobřeží, dokud se nedostane z oblasti písečných prahů a nebude moci zamířit ke břehu v jiném úseku. Jediné, čeho se obával, byli žraloci. Tyto vražedné mořské stroje totiž pokaždé nesignalizují svou přítomnost tolik typickou trojúhelníkovou ploutví. Dovedou zaútočit přímo z hloubky, bez nejmenšího varování. Jelikož Pitt neměl potápěčskou masku, nebyl schopen zaregistrovat, jestli se k němu neblíží ono smrtící skousnutí ani případně odkud. Mohl jen doufat, že dosáhne bezpečí příboje, dřív než se stane obědem pro nějakou žraločí bestii. Jak věděl, žraloci jen neradi připlouvají k pobřeží, protože vířící zvlněná voda jim zanáší citlivé žábry pískem. Tato nepříjemná okolnost většinu z nich odradí, snad jen s výjimkou těch opravdu nejhladovějších.

Nyní tedy skončilo jakékoliv šetření energií. Naopak, Pitt vyrazil mohutnými tempy, jako by měl v patách všechny žraloky-lidojedy z celého Pacifiku. Nicméně musel skoro patnáct minut usilovně plavat, než ho uchopila první vlna a posunula ho ke břehu. Minulo ho devět dalších vln, až teprve desátá se opřela do plujícího kovového válce, který spolu s Pittem vyvrhla ke břehu. Pitt i se zachráněnou kořistí skončil asi čtyři metry od přílivové linie. Jakmile se koleno dotkl písku, namáhavě se zvedl jako opilý námořník a vyklopýtal z vody, svíraje neznámý předmět pevně v ruce. Nakonec se vděčně složil na sluncem prohřátý písek.

Až po chvíli obrátil s námahou svou pozornost na kovový válec. Pod plastovou fólií se nacházelo neobvyklé hliníkové pouzdro. Na bocích bylo vyztužené žebrovaním připomínajícím miniaturní kolejiště. Na jedné straně byl válec opatřen šroubovacím uzávěrem, který Pitt začal uvolňovat. Závitů bylo překvapivě mnoho, takže trvalo chvíli, než mu víko zůstalo v ruce. Uvnitř byl pevně smotaný svazek několika papírů, ale nic jiného. Opatrně dokumenty vysypal na

sluneční světlo a začal studovat písmenka, pečlivě vepsaná do mezer mezi vytištěnými řádky.

Jak postupně pročítal stránku za stránkou, cítil stále větší mrazení, až mu na těle naskočila husí kůže, přestože na slunci bylo víc než dvaatřicet stupňů. Několikrát se pokusil odtrhnout oči od papírů, ale obludnost zprávy, kterou držel v ruce, ho prostě ohromovala.

Když přečetl poslední stránku, klesl do písku a dobrých deset minut zíral prázdným pohledem na oceán. Na konci zprávy stálo jméno: ADMIRÁL LEIGH HUNTER. Velice pomalu zasunul písemnosti zpátky do pouzdra, zašrouboval uzávěr a opatrně ho zabalil do žlutého obalu.

Nad Kaena Pointem se rozhostilo nepřírozené ticho. I když se příbojové vlny neustále valily ke břehu, jejich hučení znělo nyní jaksi tlumeně. Pitt se zvedl, smetl z mokrého těla písek, strčil kovový válec do podpaží a rozběhl se po pláži. Když doběhl ke své rohoži, sebral ji a ovinul jí kovovou schránku. Pak se spěšně vydal směrem k pěšině, která lemovala pláž a ústila na pobřežní silnici.

Na krajnici stál červený AC Ford Cobra, který tady vypadal docela opuštěně. Pitt neztrácel čas. Hodil balíček na sedadlo spolujezdce, rychle vklouzl za volant a okamžitě nastartoval.

Zabočil na dálnici 99, projel Waialuu a pak vyrazil do dlouhého stoupání, táhnoucího se podél malebného, i když většinou vyschlého potoka Kaukomahua Stream. Když za zpětným zrcátkem zmizela i Schofieldská kasárna vojenských záloh, Pitt najel na odbočku pod Wahiawou a stále vysokou rychlostí uháněl směrem k Pearl City, aniž by si dělal hlavu z případného střetu s dálniční hlídkou.

Po jeho levici se zdvihal hřeben Koolau s vrcholky skrytými ve věčných černých dešťových mračnách. Na jeho svazích se rozkládala upravená ananasová políčka, jejichž zeleň se ostře odrážela od úrodné červené sopečné půdy. V té chvíli Pitta přepadl náhlý liják, takže automaticky zapnul stěrače.

Konečně se před ním objevila hlavní brána Pearl Harboru. Když před ní Pitt zpomalil, ze strážnice vyšel uniformovaný strážný. Pitt vytáhl z peněženky řidičský průkaz a osobní doklady a podepsal se do knihy návštěv. Mladý příslušník námořní pěchoty mu zasalutoval a gestem ho vpustil dovnitř.

Pitt se ho zeptal, kudy se jede k velitelství admirála Huntera. Námořní pěšák vytáhl z náprsní kapsy blok a tužku a ochotně nakreslil mapku, kterou pak Pittovi podal. Nakonec mu ještě jednou zasalutoval.

Pitt vyrazil, aby se za chvíli ocitl před nenápadnou betonovou budovou kousek od doků. Byl by ji úplně minul, kdyby si nevšiml

nevelké, úhledně vyvedené cedulky hlásající VELITELSTVÍ 101. ZÁCHRANÁŘSKÉ FLOTILY. Vypnul zapalování, sebral ze sedadla mokrý balíček a vystoupil z auta. Když procházel vchodem do budovy, v duchu zalitoval, že nebyl ráno natolik prozíravý, aby si na pláž s sebou vzal alespoň sportovní košili a kalhoty. U stolu seděl námořník v letní uniformě a mechanicky tloukl do psacího stroje. Jmenovka na jeho stole hlásala: NÁMOŘNÍK G. YAGER.

„Promiňte,“ zamumlal poněkud plaše Pitt. „Ale rád bych mluvil s admirálem Hunterem.“

Písař lhostejně vzhlédl a vzápětí mu mohly vypadnout oči z důlků.

„Bože můj, člověče, to jste spadl z višně? Na co si to hrajete, že jste přišel takhle nalehko – jenom v plavkách? Jestli vás starej načapá, tak je po vás. Koukejte se sebrat a mažte odsud, nebo skončíte v base.“

„Já vím, že na odpolední návštěvu nejsem zrovna oblečený,“ promluvil Pitt tiše příjemným hlasem, „ale musím mluvit s admirálem doopravdy naléhavě.“

To už námořník vstal od stolu, v obličeji celý rudý. „Tak už přestaňte s tou opičárnou,“ pronesl důrazně. „Buď se vrátíte do své kajuty a vyspíte se z toho, nebo na vás zavolám pobřežní stráž.“

„Tak je zavolejte!“ odpověděl Pitt nečekaně ostře.

„Podívej, brácho,“ pokračoval námořník tónem prozrazujícím už jen stěží ovládané podráždění, „udělej mi jednu laskavost. Vrať se zpátky na loď a normální služební cestou si podej formální žádost o setkání s admirálem.“

„To nebude zapotřebí, Yagere.“ Hlas, který se ozval za oběma muži, se vyznačoval jemností buldozeru, škrabajícího betonový povrch dálnice.

Pitt se otočil a ocitl se tváří v tvář vysokému, hubenému chlapíkovi, stojícímu velice vzpřímeně ve dveřích do vnitřní kanceláře. Byl oblečený celý v bílém, od límce k botám, opentlený zlatými prýmkami, které začínaly na rukávech a pokračovaly až na nárameníky. Bílé rozcuchané vlasy korunovaly propadlý, téměř mrtvolný obličej. Živě vypadaly pouze jeho oči, zvědavě upřené na válec, který držel Pitt v podpaží.

„Já jsem admirál Hunter a dávám vám přesně pět minut, kamaráde, takže to vaše sdělení by radši mělo stát za to. A tenhle předmět vezměte s sebou,“ dodal s poukazem na kovové pouzdro.

„Ano, pane.“ Na víc se Pitt nezmohl.

Hunter se obrátil a rázně vykročil do kanceláře. Pitt ho následoval. Jestliže nebyl v rozpacích předtím, než vstoupil do admirálovy pracovny, pak teď, když se ocitl uvnitř, cítil neklamné známky

neklidu. Kromě admirála seděli v místnosti kolem starožitného, dokonale nablýskaného konferenčního stolu ještě tři další důstojníci. Když před sebou uviděli polonahého Pitta s podivným balíčkem v podpaží, objevil se v jejich tvářích údiv.

Hunter přítomné formálně představil, ale Pitta takovouto falešnou zdvořilostí neoklamal. Pochopil, že admirál se ho pokouší vysokými šaržemi zastrašit, a proto z něho nespouští oči a pátrá po sebemenší reakci. Pitt se nicméně dozvěděl, že onen vysoký světlovlasý korvetní kapitán s obličejem připomínajícím Johna Kennedyho je Paul Boland, náčelník štábu 101. flotily. Mohutný kapitán, který se neustále intenzivně potil, se honosil poněkud zvláštním jménem – Orl Cinana – a byl velitelem Hunterovy malé flotily záchranných plavidel. Malý, na pohled téměř skřítkovský človíček, který k Pittovi okamžitě přispěchal a mohutně mu potřásl rukou, se sám představil jako fregatní kapitán Burdette Denver, admirálův pobočník. Zůstal na Pitta upřeně zírat, jako by si chtěl jeho obličej vrýt do paměti.

„Oukej, kamaráde.“ Znovu to oslovení. Pitt by dal celou měsíční gáži za to, kdyby mohl dát Hunterovi pěstí do zubů. Admirálův hlas totiž přetékal sarkasmem. „Kdybyste byl teď tak laskav a sdělil nám, kdo vůbec jste a co má toto vyrušení znamenat, byli bychom vám nesmírně vděční.“

„Na někoho, kdo je tolik zvědavý na tenhle váleček, jste dost drsný,“ odpověděl Pitt, složil své dlouhé tělo do prázdného křesla a čekal na reakci.

Cinana na něj vrhl přes stůl tvrdý pohled, tvář zkřivenou zlobou. „Vy všiváku! Jak se odvažujete sem přijít a urážet důstojníka!“

„Ten muž je blázen,“ vyštěkl Boland. Naklonil se k Pittovi, v obličejí napjatý, ledový výraz. Pak ještě dodal: „Vy mizerný sprostáku, víte vůbec, s kým mluvíte?“

„Jelikož jsme si byli vzájemně představeni, pak tedy odpověď zní ano,“ odpověděl chladně Pitt.

Cinana udeřil zpocenou pěstí do stolu. „U všech hromů, pobřežní stráž na něj! Řeknu Yagerovi, aby zavolal hlídku a nechal ho odvést do basy.“

Hunter si zapálil dlouhou cigaretu a odhodil sirku k popelníku, který však minul o dobrých patnáct centimetrů. Zamyšleně se na Pitta zadíval. „Nedáváte mi na vybranou, kamaráde.“ Obrátil se k Bolandovi. „Korvetní kapitáne, požádejte námořníka Yagera, aby zavolal pobřežní stráž.“

„To bych nedělal, admirále.“ Denver se zvedl z křesla, v obličejí patrné známky poznání. „Tento muž, kterého jste označil za darebáka a mizeru a jehož chcete uvrhnout za mříže, je ve skutečnosti Dirk Pitt,

kterýžto je náhodou ředitelem zvláštních projektů Národní podmořské a námořní agentury NUMA a jehož otec je mimochodem senátor George Pitt z Kalifornie, předseda výboru pro akvizice námořnictva.“

Cinana ze sebe vyrazil cosi krátkého a zcela nepublikovatelného.

Boland se vzpamatoval jako první. „Jseš si jistý?“

„Ano, Paule, docela jistý.“ Obešel stůl, až stanul před Pittem. „Setkal jsem se s ním před několika lety, ve společnosti jeho otce, na jedné konferenci NUMA. Navíc je přítelem mého bratrance, který je rovněž členem NUMA. Fregatního kapitána Rudiho Gunna.“

Pitt se spokojeně usmál. „Samozřejmě. Rudi a já jsme už na pár projektech spolupracovali. Teď vidím tu podobu. Jediný patrný rozdíl je v tom, že Rudi nosí brýle s kostěnými obroučkami.“

„Proto se mu také přezdívalo Bobří oko,“ zasmál se Denver, „když jsme byli ještě děti.“

„To mu musím říct, až ho příště uvidím,“ usmál se Pitt.

„Doufám..., že jste se neurazil... kvůli tomu, co jsme prve říkali,“ vykotal Boland.

Pitt věnoval Bolandovi ten nejcyntičtější pohled, jakého byl schopen, a odpověděl prostě: „Ne.“

Hunter s Cinanem se na sebe krátce podívali způsobem, kterému Pitt bez problémů rozuměl. Jestli se ti dva pokoušeli skrýt nejistotu, vyplývající z toho, že sedí u jednoho stolu se synem senátora Spojených států, pak se jim to rozhodně moc nedařilo.

„Oukej, pane Pitte, máte slovo. Předpokládáme, že jste tady kvůli tomu pouzdru. Mohl byste nám vysvětlit, jak jste k němu přišel?“

„Já tu funguju jenom jako poslíček,“ začal Pitt tichým hlasem. „Tohle jsem čirou náhodou objevil dnes odpoledne, když jsem se vyvaloval na pláži. Patří to ale vám.“

„Dobře, výborně,“ odkašlal si Hunter. „Jsem tím poctěn. Proč ale já?“

Pitt zkoumavě pohlédl na tři muže před sebou a pak kovové pouzdro, stále ještě zabalené do bambusové rohože, položil před sebe na stůl. „Uvnitř naleznete nějaké papíry. Na jednom z nich je vaše jméno.“

Ve výrazu Hunterova obličej se neobjevil ani náznak zvědavosti.

„Kde jste tuhle věc našel?“

„Nedaleko výběžku Kaena Point.“

Denver se naklonil kupředu. „Vyvrženou na břeh?“

Pitt zavrtěl hlavou. „Ne, proplaval jsem příbojem na volné moře a přitáhl to ke břehu.“

Denver vypadal překvapeně. „To jste plaval u Kaena Pointu za linii příboje? Myslel jsem, že to není možné.“

Hunter se na Pitta zamyšleně podíval, ale nijak to nekomentoval. „Mohli bychom se podívat, co je uvnitř?“

Pitt beze slova přikývl a rozbil balíček. Mokrého písku, který se přitom vysypal na leštěnou desku stolu, si sotva všiml. Pak kovový válec podal Hunterovi.

„Upoutal mě právě tenhle žlutý plastický obal.“

Hunter vzal pouzdro do rukou a pozvedl ho, aby si ho mohli prohlédnout ostatní. „Poznáváte to, pánové?“

Ostatní přikývli.

„Vy jste nikdy nesloužil na ponorce, pane Pitte, jinak byste věděl, jak vypadá komunikační kapsle.“ Hunter balíček odložil a zlehka na něm držel ruku. „Když si ponorka přeje zůstat pod hladinou a přitom se spojit s povrchovým plavidlem plujícím v závěsu, pak do tohoto hliníkového obalu vloží zprávu.“ Jak hovořil, opatrně odstraňoval žlutou umělou hmotu. „Kapsle, opatřená značkovačem s červenou barvou, se potom pneumatickým zařízením vystřelí z ponorky. Jakmile dosáhne hladiny, začne fungovat značkovač, který zbarví několik tisíc čtverečních metrů hladiny, takže příslušné místo se dá z lodi snadno najít.“

„To jemné žebrování na povrchu tedy je tam asi proto, aby válec odolal i vysokým tlakům,“ pronesl Pitt uvážlivě.

Hunter na Pitta tázavě pohlédl. „Četl jste obsah?“

Pitt přikývl: „Ano, pane.“

Ani Boland, Cinana či Denver nechápali, ba dokonce ani nezaregistrovali výraz slabosti a zoufalství, který se objevil v Hunterových očích.

„Neřekl byste nám, co jste viděl?“ požádal ho Hunter, i když tušil, jakou hrůzu uslyší.

Uplynulo několik vteřin, během nichž si Pitt vroucně přál, aby tu zatracenou kapsli nikdy nespapal. Teď už tomu ale nemůže uniknout. Musí prozradit i tu poslední děsivou informaci a pak se celé téhle krajně nepříjemné situace zbaví. Zhluboka se nadechl a pomalu spustil:

„Uvnitř naleznete vzkaz, který je adresovaný vám, admirále. Najdete tam ale rovněž šestadvacet stránek vytržených z lodního deníku atomové ponorky *Starbuck*.“

Kapitola 2

Následující řádky jsou vlastně shrnutím zprávy fregatního kapitána Dupreeho, jak ji uspořádal admirál Hunter.

Žádné vysvětlení toho pekla posledních pěti dnů neexistuje. Jedině já jsem zodpovědný za změnu kurzu, který přivedl mou loď a moji posádku k tomuto podivnému a strašnému konci. Nyní se už mohu pouze snažit co nejlépe popsat okolnosti tragédie, i když moje mysl nefunguje tak hladce, jak by měla.

Skutečnost, že Dupree tak docela neovládal své duševní pochody, byla značně překvapivým přiznáním od někoho, kdo byl pověstný svým jako počítač dokonalým mozkiem.

Dne 14. června ve 20.40 jsme vjeli do oblaku mlhy. Krátce nato, když loď měla pouze deset sáhů vody pod kýlem, se rozlehla mohutná exploze, která rozervalo lodní příď, a do předního torpédového prostoru prudce vtrhla voda a téměř okamžitě ho zaplavila.

Velitel lodi nespecifikoval, pokud to vůbec věděl, zda se jednalo o výbuch uvnitř nebo vně trupu lodi *Starbuck*.

Z celé posádky mělo dvacet šest mužů to štěstí, že zemřelo okamžitě. Doufali jsme, že tři osoby přítomné na můstku, poručík Carter, námořník Farris a Metford, stihnou odtamtud zmizet ještě předtím, než se plavidlo ponoří pod hladinu. Avšak následné tragické události ukázaly, že tomu tak nebylo.

Jestliže *Starbuck* plula po hladině, jak vyplývalo z Dupreeho zápisků, pak se zdá poněkud zvláštní, že Carter, Farris a Metford nebyli ani za třicet vteřin schopni přejít z můstku do nitra lodi. Je nepředstavitelné, že by kapitán nechal zavřít poklopy průlezů a ponechal muže jejich osudu. Stejně tak bylo nepochopitelné, že nezbývalo dost času na jejich záchranu – bylo krajně nepravděpodobné, že by *Starbuck* klesala ke dnu jako kámen.

Mezitím jsme uzavřeli všechny poklopy a ventilační průduchy. Následně jsem nařídil vyprázdnit balastní nádrže a nastavit kormidelní plochy na ostré stoupání. Bylo však již příliš pozdě. Zvuky trhání kovu a skřípění znamenaly, že loď se boří přídíl napřed do dna.

Dalo by se docela logicky předpokládat, že s prázdnými balastními nádržemi a s přídíl zabořenou do dna v hloubce pouhých sto šedesáti stop bude záďová část sto osm metrů dlouhého trupu ponorky *Starbuck* vyčnívat z vody. K něčemu takovému bohužel nedošlo.

Nyní ležíme na dně. Paluba je nakloněna o osm stupňů na pravobok a o dva stupně přídíl dolů. S výjimkou předního torpédového oddělení jsou všechny ostatní prostory zabezpečené, nikde nejsou

známky prosakování vody. Přesto jsme teď už všichni vlastně mrtví. Pověděl jsem svým mužům, aby se vzdali naděje. Moje hloupost je zabila.

Zbývala ještě ta nejpodivuhodnější stránka celé záhady. Jelikož vzdálenost mezi kýlem a nejvyšším bodem ponorky činila něco přes osm metrů, od zadního únikového průlezu k hladině zbývalo pouhých čtyřicet pět metrů. Taková vzdálenost představovala velice snadno překonatelnou překážku pro každého muže s uzavřeným dýchacím přístrojem. Těmito potápěčskými zařízeními byla vybavena každá ponorka v množství odpovídajícím počtu členů posádky. Kupříkladu během druhé světové války se dokonce podařilo osmi mužům z potopené ponorky *Tang* uplavat šedesát metrů k hladině, a to bez jakéhokoliv potápěcího přístroje.

Nejzáhadnější jsou poslední věty. Co navodilo Dupreeho šílenství? Přemohl ho snad stres z celé té hrůzné situace? Ve svých záznamech se totiž jasně vzdaloval realitě.

Jídlo je spotřebováno, zásoba vzduchu vystačí nanejvýš na několik hodin. Pitná voda došla už třetí den po havárii.

Nesmysl! Pokud fungoval reaktor – a nebyl důvod předpokládat, že se zastavil –, mohla posádka přežít celé dlouhé měsíce. Destilační přístroj byl schopen dodávat dostatečné množství pitné vody a s několika preventivními opatřeními dokázal kyslíkový přístroj očišťovat atmosféru uvnitř ponorky a dostatečně ji obohacovat kyslíkem, takže šestatřicet mužů posádky mohlo dýchat prakticky neomezenou dobu. Pouze jídlo představovalo v dlouhodobé perspektivě problém. Jelikož však *Starbuck* byla právě na cestě z přístavu, její zásoby by i v tomto ohledu měly být nejspíš dostatečné, aby s určitým omezením vydržely přinejmenším devadesát dní. Všechno tedy záviselo na správné funkci reaktoru. Kdyby ten přestal fungovat, všichni by zemřeli.

Mám před sebou jasnou cestu a cítím se podivným způsobem klidný a vyrovnaný. Nařídil jsem lodnímu lékaři, aby dal mužům injekce, které je zbaví utrpení. Já odejdu samozřejmě jako poslední.

Bože! Je vůbec možné, že by Dupree vlastně nařídil masovou vraždu posádky?

Už jsou tady zase. Carter tluče na stěnu. Matko boží! Proč nás ten duch takhle mučí?

Dupree se už duševně zcela zhroutil a ocitl se v říši šílenství. Jak k tomu ale mohlo dojít v pouhých pěti dnech?

Dokážeme je zadržet už jenom na pár hodin. Téměř se jim podařilo proniknout příklopem do zadního únikového prostoru. Není to dobré,

vůbec to není dobré... (nečitelné). Chtějí nás zabít, ale my je nakonec přelstíme. Žádné uspokojení, žádné vítězství. Všichni už budeme mrtvi.

Koho tím k sakru myslí? Není to třeba nějaká jiná loď, třeba ruské špionážní plavidlo, které se pokouší zachránit jejich posádku?

Na hladině je nyní tma, oni přestali také pracovat. Vložím teď tuto zprávu a posledních několik stránek lodního deníku do komunikační kapsle a odešlu je. Existuje naděje, že si jí v noci nevšimnou. Naše poloha je (první čísla byla přeškrtnuta) 32° 43' 15" S – 161° 18' 22" Z.

Poloha nesouhlasí. Je více než devět set kilometrů vzdálená od poslední hlášené pozice *Starbucka*. Navíc mezi posledním rádiovým hlášením a polohou, jakou zde udává Dupree, neuplynulo ani dost času na to, aby se na nové místo dokázala přesunout, třeba i maximální rychlostí.

Nepátrejte po nás, skončilo by to zaručeně neúspěchem. Oni si nemůžou dovolit, aby po nás zůstala sebemenší stopa. Použili hanebný trik. Kdybych to jenom věděl, mohli bychom být nyní všichni naživu a užívat si slunce. Postarejte se, prosím, aby se tato zpráva dostala do rukou admirála Leighe Huntera v Pearl Harboru.

To je poslední záhada. Proč do mých rukou? Pokud se pamatuji, nikdy jsem se s fregatním kapitánem Dupreem nesetkal. Proč si mě tedy vybral jako adresáta testamentu ponorky *Starbuck*?

Kapitola 3

Pitt se opíral o barový pult v hotelu Royal Hawaiian, prázdným pohledem zíral na svou skleničku a nechával mysl líně procházet událostmi toho dne. Objevovaly se před jeho duševním zrakem jedna za druhou, aby se vzápětí opět rozpustily a ustoupily dalším. Jenom jeden obraz jako by nechtěl zmizet: vzpomínka na bledý obličej admirála Huntera, když dočetl obsah komunikační kapsle – ten jeho úžas nad paranoickými slovy fregatního kapitána Dupreeho a šílenou nesmyslností tragického osudu ponorky *Starbuck*.

Když Hunter dočetl, pomalu zvedl oči a kývl na Pitta. Pitt beze slova stiskl admirálovu kostnatou ruku, zamumlal podrav směrem ke zbývajícím důstojníkům a pak, téměř jako v tranzu, vyšel z místnosti. Ani si nepamatoval, že projel stále houstnoucím provozem po Nimitzově dálnici. Stejně tak mu vypadlo, jak se dostal do hotelového pokoje, kde se osprchoval, oblékl a pak se vydal pátrat po jednom temném cíli. Dokonce i teď, když v hotelovém baru pomalu kroužil whisky ve skleničce, stále ještě pořádně nevnímal hukot hlasů kolem sebe.

Podvědomě cítil, že ve způsobu, jakým byla objevena poslední zpráva z ponorky *Starbuck*, je cosi podivného. Z hlubokých zákoutí jeho mysli se usilovně drala na povrch jakási utkvělá myšlenka, po chvíli však vybledla a zapadla do prázdnoty, odkud se prve zjevila.

Vtom koutkem oka zahlédl stát kousek dál u baru nějakého chlápka, který směrem k němu pozvedal ruku v pozvání na skleničku. Byl to kapitán Orl Cinana. I on byl oblečen neformálně, měl na sobě volné kalhoty a křiklavě barevnou košili aloha. Vzápětí přistoupil až k Pittovi a opřel se o barový pult vedle něho. Stále ještě se potil a bez přestávky si osušoval čelo a otíral dlaně do kapesníku.

„Můžu vás pozvat?“ otázal se Cinana s úsměvem, který však měl pachut' neupřímnosti.

Pitt pozvedl plnou sklenici. „Díky, ale ještě jsem ani nestačil upít z téhle.“

Pitt si Cinanu předtím v Pearl Harboru moc neprohlížel a nyní s překvapením zjišťoval, že mu cosi uniklo. Cinana sice zjevně vážil o dobrých patnáct kilogramů víc než Pitt a skoro všechna kila měl na břiše, ale jinak by ti dva muži mohli být skoro vlastní bratřenci.

Cinana Zachřestil kostkami ledu ve sklenici s rumem Collins a nervózně uhnul pohledem.

„Chtěl bych se ještě jednou omluvit za to nedorozumění dnes odpoledne.“

„Zapomeňte na to, kapitáne. Já také nebyl zrovna vzor zdvořilosti.“
„Ohavná záležitost, ta ztráta *Starbucku*.“ Cinana usrl ze skleničky.

„Většina záhad se časem nějak vysvětlí. Jako *Thresher*, *Bluefin*, *Scorpion* – válečné námořnictvo se přece tehdy také nevzdalo, dokud je všechny neobjevilo.“

„Tentokrát to bude jiné,“ pronesl ponuře Cinana. „Tenhle vrak nikdy nenajdeme.“

„Nikdy neříkejte nikdy.“

„Ty tři tragédie, které jste zmínil, majore, se přihodily v Atlantiku. *Starbuck* měla tu smůlu, že zmizela v Tichém oceánu.“ Odmlčel se, aby si znovu osušil kapesníkem krk. „V námořnictvu na to dokonce existuje jedno přísloví.“

Těm, kteří leží v Atlantském oceánu,
patří hroby, věnce i verše.
Ale mrtví v Pacifiku
spočívají ve věčném zapomnění.

„Dupree přece uvedl ve své zprávě jejich polohu,“ namítl Pitt. „S trochou štěstí by je měl váš sonar najít nejdéle do týdne.“

„Moře nevydává svá tajemství tak snadno, majore.“ Cinana odložil prázdnou sklenici na bar. „No, musím jít. Měl jsem se tu s někým sejít, ale evidentně mi dala kvinde.“

Pitt stiskl Cinanovu napřaženou ruku a usmál se. „Ten pocit znám.“

„Sbohem a hodně štěstí.“

„Vám taky, kapitáne.“

Cinana se obrátil, proklouzl davem v hotelové hale a vzápětí se ztratil v moři hlav turistů.

Pitt se stále ještě nenapil. Po Cinanově odchodu pocítil zoufalou osamělost, a to i přes živou zvukovou kulisu zaplněné haly. Náhle zatoužil pořádně se opít. Přál si zapomenout jméno *Starbuck* a soustředit se na důležitější věci, jako třeba jak sbalit nějakou sekretářku na dovolené, jež zanechala veškerou sexuální zdrženlivost doma v Omaze v Nebrasce. Obrátil do sebe skleničku a poručil si další.

Právě se chystal vyzkoušet svou výmluvnost, když si uvědomil dotyk dvou pružných ženských prsů, tisknoucích se mu do zad, a jemných bílých rukou, objímajících ho v pase. Beze spěchu se otočil a ocitl se tváří v tvář uličnickému obličejí Adrianý Hunterové.

„Ahoj, Dirku,“ zamumlala chraplavým hlasem. „Nepotřebuješ partnera na pití?“

Rukama ještě víc stiskla jeho pas. „Mohli bychom zajít ke mně, pustit si nějaký hodně pozdní noční film a udělat si podle něho pár poznámek.“

„Nemůžu. Máma chce, abych byl brzo doma.“

„Ale no tak, drahoušku, přece bys své staré přítelkyni neodmítl jeden večer skandálního chování, že ne?“

„Od toho přece staří přátelé jsou, ne?“ odpověděl sarkasticky. Rukama sklouzla dolů a on je od sebe odtáhl. „Měla by sis najít nového koníčka. Při tempu, jakým se oddáváš svým představám, je vlastně zázrak, že nejsi ještě ve výprodeji.“

„To je zajímavý nápad,“ usmála se na něj. „Nějaké peníze by se mi hodily. Ráda bych věděla, kolik bych za sebe dostala.“

„Nejspíš asi tak cenu obstarožní rachotiny.“

Vypjala hrud' a vyšpulila rty. „Říkali mi, že zraňuješ ty, které máš rád.“

Když Pitt uvážil intenzitu jejího nočního života, musel přiznat, že stále ještě vypadá zatraceně dobře. Vzpomínal na její měkké tělo, když se s ní miloval. Stejně tak si ale pamatoval, že bez ohledu na vlastní vytrvalost a vytříbenou sexuální techniku ji nedokázal vlastně nikdy plně uspokojit.

„Ne že bych chtěl měnit téma tohoto podnětného rozhovoru,“ pravil, „ale dnes jsem se poprvé setkal s tvým otcem.“

Čekal, že ji to alespoň trochu překvapí. Nic takového. Vypadala, že ji to ani trochu nezajímá. „Opravdu? Copak ti lord Nelson povídal?“

„Tak zaprvé mu bylo jedno, co mám na sobě.“

„Nic si z toho nedělej. Jeho nezajímá ani to, jak se oblékám já.“

Pitt upil trochu skotské a přes okraj skleničky se na ni zadíval. „V tvém případě mu to nemůžu mít za zlé. Žádného muže netěší, když vidí, že se z jeho dcery stala pouliční štětky.“

Tuto poslední poznámku ignorovala. Skutečnost, že se její otec setkal tváří v tvář s jedním z mnoha jejích milenců, ji vůbec nezajímala. Se zavlněním se usadila na vedlejší barovou stoličku a upřela na něj svůdný pohled, podtržený navíc efektem dlouhých černých vlasů, splývajících na jedno její rameno. V tlumeném světle hotelového baru jí kůže svítila jako naleštěný bronz.

Zašeptala: „Co takhle skleničku?“

Pitt kývl na barmana. „Brandy Alexander tady pro... hm, dámu.“

Adriana se nejdřív trochu zakabonila, ale pak se její tvář opět roztáhla k úsměvu. „Copak nevíš, že označení dáma je dost staromódní?“

„To je taková setrvačnost. Všichni muži touží po děvčeti, jaké si vzal za ženu jejich drahý tat'ka.“

„Moje máma byla dost nudná,“ poznamenala záměrně nedbalým tónem.

„Co otec?“

„Ten se pořád toulal. Nikdy nebyl doma, pokaždé se honil za nějakým smradlavým starým zapomenutým lodním vrakem. Miloval moře víc než svou rodinu. Tu noc, kdy jsem se narodila, právě zachraňoval posádku z potápějícího se tankeru uprostřed Pacifiku. Když jsem maturovala na střední škole, pátral na moři po jakémsi ztraceném letadle. A když matka zemřela, náš drahý admirál právě mapoval ledovce u pobřeží Grónska spolu s nějakými dlouhovlasými blázný z Eatonské oceánografické školy.“ Její oči nepatrně sklouzly stranou, což však Pittovi stačilo, aby si uvědomil, že se právě dotkl bolavého místa. „Takže se nesnaž prolévat slzy nad tímhle vztahem otec – dcera. Admirál a já se vzájemně tolerujeme čistě ze společenských důvodů.“

Pitt se na ni zadíval. „Vždyť už jsi dospělá. Proč tedy neodejdeš z domova?“

Barman jí donesl objednaný nápoj, který začala okamžitě usrkávat. „Co by si ale děvče jako já mohlo přát lepšího? Takhle jsou pořád kolem mě samí fešní mladí muži v uniformě. A vezmi v úvahu počet pravděpodobnosti; tisíce mužů na výběr a žádná konkurence. Proč bych měla odcházet z domácí farmy někam, kde bych jen paběrkovala zbytky? Kdepak, admirál potřebuje budit iluzi rodinně založeného muže a já zase potřebuju svého tatíka kvůli společenským výhodám plynoucím ze statutu admirálovy dcery.“ Náhle na něj pohlédla, v obličeji poměrně nesnadno vykouzlený ostýchavý až stydlivý výraz. „Můj byt? Půjďme?“

„Budete to muset nechat na jindy, slečno Hunterová,“ pronesl kultivovaný hlas za jejich zády. „Kapitán čeká na mě.“

Adriana i Pitt se otočili. Za nimi stála ta nejexotičtější žena, jakou Pitt kdy potkal. Měla až neskutečně šedé oči a její vlasy, spadající v rozkošných rudých vlnách, vytvářely vzrušující kontrast se zelenými orientálními přiléhavými šaty, které těsně obepínaly její ladnou postavu.

Pitt rychle zapátral v paměti, ale marně. Byl si jistý, že tuto krásku dosud ještě nikdy neviděl. Když se zvedl z barové stoličky, příjemně jej překvapilo, že se mu zrychlil tep. Byla prakticky první ženou, která dokázala zažehnout jeho emoce již při prvním setkání. Jedinou dosavadní výjimkou byla totiž jedna blondýnka s očima baseta, která se mu kdysi v páté třídě o přestávce zakousla do paže.

První přerušila ticho Adriana. „Je mi líto, drahoušku, ale jak říkají staří zlatokopové, vstupujete na zakázané území.“

Zdálo se, jako by se Adrianě nastalá situace vlastně zamlouvala. Pro ni neznamenal nově příchozí nic než lehkou nepříjemnost. Otočila se tedy k cizí dívce zády a dál usrkávala ze skleničky.

Velké šedivé oči se však ani na chvíli od Adriany neodchýlily. „Vaše hrubost je srovnatelná snad jedině s vaší pověstí coury, slečno Hunterová.“

Adriana byla příliš sebejistá, než aby dokázala ustoupit. Zůstala nehnutě sedět a dál zírala přímo před sebe na obraz neznámé dívky v zrcadle za barem. „Padesát dolarů?“ pronesla dostatečně hlasitě, aby ji mohl slyšet každý v okruhu deseti metrů. „Když člověk uváží vaši amatérskou kvalifikaci a jen velice průměrný talent, pak se až příliš přeceňujete.“

Několik zákazníků sedících v bezprostřední blízkosti baru pozorně sledovalo tuto šíravou konverzaci. Ženy se mračily, zatímco muži se spíš usmívali, ale tajně záviděli onomu mlčícímu mužskému individuu, jež se ocitlo v zemi nikoho uprostřed intenzivní sexuální bitvy. Pitt byl naplněn téměř posvátným údivem. Výměna jedovatých šípů mezi dvěma krásnými ženami, snažícími se získat nárok na jeho maličkost, znamenala pro něj naprosto neotřelou zkušenost. Jeho ego se však velice ochotně vyhřívalo ve všeobecné pozornosti.

„Mohla bych si s vámi promluvit mezi čtyřma očima, slečno Hunterová?“ otázala se záhadná dívka v zelených šatech.

Adriana přikývla. „Proč ne?“ Otočila se, hladkým pohybem sklouzla z barové stoličky a vydala se za cizinkou. Dívky prošly otevřenými dveřmi vedoucími na soukromou hotelovou pláž. Pitt fascinovaně zíral na obě dvojice plynule se vlnících oblých boků, které mu připomínaly dva plážové míče, jež se ocitly v jediném vodním víru.

Povzdech si a opřel se o barový pult. Připadal si jako pavouk, který sleduje dvě mouchy kroužící kolem jeho sítě a ze srdce si přeje, aby se pokud možno chytily někde jinde. Pak zaregistroval upřené pohledy diváků – ostatních návštěvníků baru. Usmál se a uklonil, aby poděkoval za jejich nepolevující pozornost. Poté se otočil zpět k baru.

Na jeden den bylo těch překvapení až dost, pomyslel si trochu odevzdaně. Kdypak to všechno skončí? Pocítil potřebu dodat si odvahy, dal tudíž barmanovi znamení a objednal si další cutty s ledem – tentokrát dvojitou.

Po patnácti minutách se šedé oči vrátily a mlčky stanuly po jeho boku. Pitt byl ponořen hluboko v myšlenkách, takže trvalo několik vteřin, než vycítil její přítomnost, vzhlédl a spatřil obraz neznámé krásy v zrcadle.

Její rty se pohnuly způsobem, který znamenal počátek úsměvu. „Kořist patří vítězi?“ otázala se poněkud váhavě.

Podlitina pod jejím pravým okem začínala měnit barvu z rudé na fialovou a z malé ranky na dolním rtu stékalo po bradě několik kapek krve, odkud s udivující přesností padaly do rýhy mezi ňadry. Pitt se ujistil, že je stále tou nejvíce žádoucí ženou, jakou kdy v životě potkal.

„Co poražená strana?“ zeptal se.

„Bude muset několik dní používat výrazně víc líčidla, ale myslím, že do dalšího utkání přežije.“

Pitt vytáhl kapesník, zabalil do něj kostku ledu ze své skleničky a lehce ho přiložil k dívčinu rtu. „Přitiskněte si tohle na ránu. Trochu to zmenší otok.“

Vynutila ze sebe úsměv a kývnutím mu poděkovala.

Zvědavé publikum se znovu probralo, tentokrát mu však jejich zjevná společná škodolibost připadala až skandální. Rychle tedy zaplatil barmanovi, uchopil dívku za paži a vyvedl ji z hotelové haly ven na pláž. Rozhlédl se, ale Adrianu nebylo nikde vidět.

„Vadilo by vám, kdybyste mi vysvětlila, co se vlastně stalo?“

Aby mohla odpovědět, musela odložit kapesník s kostkou ledu. „Copak to není jasné? Slečna Hunterová nechtěla rozumět logickým důvodům.“

Pitt na ni pohlédl, napůl nejistě, napůl přemýšlivě. Proč jenom si mě vybrala, napadlo ho. Proč se pouštěla do boje pro muže, kterého viděla poprvé v životě? A hlavně – co je to celé za hru? Pitt si nic nenamlouval – žádné filmové studio by ho přece do role Dona Juana určitě neangažovalo. Poznal samozřejmě velmi zblízka řadu žen, ale žádnou z nich bez obvyklých úvodních námluv, rafinovaných drobných lží a postupného manévrování. Přesto se nyní rozhodl, že nebude příliš pátrat po pravých motivech jejího jednání a bude brát tuto záhadu jako součást milostných pletek.

„Neprojdeme se po pláži?“ zeptal se.

„Doufala jsem, že to navrhnete.“ Usmála se a okamžitě ho měla v plné moci. Navíc si toho byla vědoma. Bystrýma očima sledovala, jak sklouzává zrakem po jejích prsou a pak po těle dolů až k jejím nohám.

Prsy měla překvapivě malé a pevné, ve srovnání s křivkami, jimiž její tělo jinak oplývalo. Ve svitu měsíce a světla pochodní umístěných kolem hotelových teras hleděl na konturu ňader, jejichž opálená kůže, nyní skropená kapkami krve, svádivé mizela pod okrajem šatů. Poněkud níže se linie pasu jemně sbíhala k pevnému plochému břichu, aby se následně vypjala v klenutou elipsu boků, jež vypadaly, že se každou chvíli osvobodí z napjatých švů svého zeleného vězení. Dívka

připomínala trochu indiánku, což však popíraly její ohnivě rudé vlasy, splývající až na záda.

„Jestli na mě hodláte dál takhle zírat, začnu snad od vás vybírat vstupné.“

Pitt se pokusil vypadat alespoň trochu rozpačitě, ale moc mu to nešlo. „Já myslel, že vstup do uměleckých galerií je volný.“

Stiskla mu paži. „Pokud ovšem nechcete něco koupit.“

„Rád si jenom prohlížím. Nakupuju jen zřídka kdy.“

„Takže vy jste muž pevných zásad.“

„Pár zásad mám, ty se ale netýkají žen.“ Ucítil její parfém, vůni, která mu připadala nějak povědomá.

Zastavila se, trochu se o něj opřela, svlékla si boty a zavrťela prsty v chladném písku pláže Waikiki. Pak několik minut kráčeli mlčky. Její stisk byl nyní silnější, jak se k němu ještě víc přivinula.

Oči se jí v tlumeném světle leskly, když potichu řekla: „Jmenuju se Summer.“

Pitt neodpověděl, ale objal ji a lehce políbil na oteklou pusu. Náhle se mu v mysli rozezněly poplašné zvonky, avšak varování přišlo pozdě. Dříve se totiž dostavila ostrá bolest. Překvapením otevřel ústa a z hloubi hrdla se mu do nočního ticha vydralo hluboké zachrčení. Summer ho právě nabrala kolenem do rozkroku.

Nikdy nepochopil, co přimělo jeho mozkové buňky, aby vydaly svalům následující příkaz. Přes mlhavý závoj bolesti a překvapení sotva zahlédl svou pravičku, jak reflexivně bleskovým švihem dopadá na levou stranu dívčiny čelisti. Ta na chvíli zavrávala a pak se tiše složila na písek.

Netušené rezervy, připravené začít fungovat právě v takových zoufalých okamžicích, zabránily Pittovi sklouznout do milosrdného bezvědomí. Agonie bolesti, která vycházela z dolní poloviny těla, ho nutila sípavě lapat po vzduchu. Pomalu klesl na kolena vedle nehybné dívčí postavy, rukama se držel za rozkrok a kolébal se.

Tiskl k sobě zuby, až ho bolely čelisti, a vší silou zadržoval hlasité výkřiky bolesti. Koleny se bořil do písku a kymácel se dopředu a dozadu. Kdyby ho někdo objevil, jak klečí nad děvčetem v bezvědomí a přitom si pevně drží rukama klín, určitě by to vzbudilo řadu nepříjemných otázek. Naštěstí však, až na těsný kroužek plážových povalečů a hotelových hostů, sedících kolem ohníčku asi sedmdesát metrů od něj, byla pláž zcela prázdná.

Uplynuly čtyři minuty; čtyři minuty, během nichž ochromující mučivý pocit konečně přešel v tupou pulzující bolest. Teprve v této chvíli si všiml, že Summer má v ruce cosi blyštivého, snad skleněného, od čeho se odráží blikající světlo pochodní na pláži.

Přilezl po kolenou až k dívce, naklonil se nad ní a z ochablých prstů jí jemně vzal injekční stříkačku.

Pitt by zmaten. V tlumeném světle nevypadala Summer na víc než na pětadvacet let, kromě toho byla na první pohled rozhodně půvabné a jemné stvoření. Chvíli nejistě držel stříkačku, uvažoval, co asi obsahuje, ale pak ji opatrně schoval do náprsní kapsy.

Předklonil se, trochu neobratně si dívku přehodil přes rameno a poněkud nejistě se narovnal. Náhle ho napadlo, že útočnice bude mít nejspíš i pár kamarádů, kteří se pravděpodobně skrývají někde ve stínu. Nehodlal však čekat, až mu nějaká záložní jednotka znemožní odchod. Jeho hotel byl odsud alespoň tři bloky, takže si jen nadhodil sladké břemeno, narovnal se a poněkud ztuha se s kulháním vydal přes pláž.

Jeho jedinou nadějí, jak se vyhnout davům turistů na promenádách, bylo proklouznout hustými porosty zahrad. Rozhodně si nepřál setkat se s projíždějící policejní hlídkou nebo nějakým prázdninovým hostem se sklonem konat dobro, který by zatoužil zahrát si na hrdinného Herberta, zachraňujícího malou Evičku z osidel ničemného Simona LaPitta.

Po promenádě by Pitt potřebnou vzdálenost pohodlně překonal za pět minut, ale džunglí porostu mu to zabralo plných dvacet minut. Opakovaně se musel ve stínu zastavit, aby popadl dech, nebo aby počkal, než nějaká skupina opilců odklopýtá z dohledu. Mezitím si užíval jemnou vůni, kterou vydávalo Summerino tělo. Tentokrát určil druh vůně jako plumerii, což právě na Havaji nebylo zas nic až tak divného, i když u ženy zaregistroval Pitt tento parfém poprvé.

Jeho hotel byl nyní přímo proti němu přes cestu. Světla za dveřmi do haly mu připadala jako lůno bezpečí. První mezerou v provozu na silnici Pitt přeběhl zbývající vzdálenost, tvář stále zkřivenou bolestí a plíce zmučené fyzickou námahou spojenou s přenášením břemene po čtyřsetmetrové překážkové dráze ve tmě.

Rychle proklouzl kolem zaparkovaných aut u chodníku, přitočil se k vchodovým dveřím a opatrně nahlédl do haly.

Právě teď ho však opustilo štěstí. Před výtahy v hale luxovala koberec uklízečka, mohutná Havajanka tmavé pleti, takový ten typ *kdyby něco, budu křičet o pomoc*. Pitt se přesunul za roh a seběhl po rampě do podzemních garáží. Až na několik opuštěných aut, rozestavených v tlumeně osvětleném betonovém interiéru, byla garáž prázdná. Nalezl otevřené dveře jednoho výtahu, vstoupil do něho, stiskl knoflík a pak se ztěžka opřel o tlusté madlo z týkového dřeva, lemující vnitřní stěny.

Nyní se doslova koupal ve vlastním potu. Námaha a vlhký noční vzduch ho přivedly až na pokraj vyčerpání. Jak tam však teď stál v klidu, sehnutý pod váhou bezvládné dívky, podařilo se mu opět chytit dech. Výtah monotónně hučel a choval se výjimečně přátelsky – nezastavoval v žádném jiném poschodí než v tom, jež Pitt navolil.

Na ovládacím panelu zablikalo číslo deset. Štěstí nyní Pittovi přálo – v prostoru před výtahy nikdo nestál. Chvilí neobratně šátral v kapse kalhot, až se mu nakonec přece jen podařilo vytáhnout klíč, který zasunul do zámku vyřezávaných dveří z růžového dřeva s číslem 1010.

Luxusně zařízené apartmá představovalo přepych, který si Pitt mohl ze svého platu jen stěží dovolit, avšak zdůvodňoval si ho alespoň tím, že jde o jeho první dovolenou za tři roky.

Vešel do ložnice a bez větších ceremonií složil Summer na postel. Za jiných okolností by se v něm při pohledu na ženu tak jemnou a sametovou určitě ozvala žádostivost. Dnes večer ale nikoliv. Pitt byl mentálně, emocionálně i fyzicky na dně. Dnešní den byl vlastně od začátku až do konce jedním vyčerpávajícím závodem. Zanechal tedy Summer v milosrdném bezvědomí, vešel do koupelny, svlékl se a pustil si sprchu.

Nic nedávalo smysl. Proč by ho měla nějaká naprostá cizinka chtít zabít? Jedinou dědičkou po něm byla jeho šedovlasá matka, a ta, pokud se namísto navštěvování benefičních dýchánek a pletení koberečků nedala k mafii, neměla žádný motiv. Kromě toho, ušklíbl se pro sebe nad tím nesmyslem, kde měl nějaký důkaz, že stříkačka skutečně obsahovala jed?

Co ale nějaká droga? To už byla alespoň trochu logičtější možnost. Ale i v tomto případě – proč? Neznal přece žádné tajné vojenské kódy, tajemství nukleárních zbraní, utajené raketové základny ani vysoce důvěrné plány na zničení světa. Myšlenky se mu zatoulaly zpět k Summerině mimořádné kráse. Nakonec se přiměl alespoň na chvíli vrátit do reality, zavřel kohoutek a vystoupil ze sprchového koutu. Přes široká ramena si navlékl koupací plášť a vrátil se do ložnice, kde dívce v bezvědomí položil na čelo mokrou žínku. Se zábleskem sadistického uspokojení konstatoval, že ráno bude mít ta slečna na čelisti pořádnou modřinu.

Drsně jí zatřásl rameny. Summer pomalu a váhavě otevřela své velké šedé oči, jen zdráhavě se loučila s blahým bezvědomím a nesouvisle potichu mumlala. Většinu žen by samozřejmě vylekalo, kdyby se náhle probudily v naprosto neznámém cizím prostředí. Ne tak Summer. Ta byla velice odolná. Pitt téměř viděl, jak se jí v hlavě začínají překotně spojovat myšlenkové okruhy. Očima zapátrala

kolem sebe, pohlédla nejdříve na Pitta, pak na dveře, směrem k balkonu a pak znovu na Pitta. Zůstala na něj nedbale hledět, příliš nedbale, než aby to bylo upřímné. Pak pozvedla ruku a lehce se dotkla své čelisti. Vzápětí udělala bolestivou grimasu.

„Vy jste mě uhodil?“ Byla to spíš otázka než konstatování.

„Ano,“ ušklíbl se. „A teď, když jste u mě v pokoji, vás asi nejspíš znásilním.“

Konečně se její oči naplno rozevřely. „To se neodvážíte.“

„Jak můžete vědět, že jsem to už neudělal?“

Málem na to skočila; ruka jí reflexivně sjela přes podbřišek, ale náhle se zarazila. „Tak perverzní zase nejste.“

„Kdo říkal, že jsem?“

Nato se na Pitta zadívala velice zvláštním pohledem. „Říkali mi...“ Odmlčela se a uhnula očima.

„Měla byste být opatrnější,“ napomenul ji Pitt káravě. „Když budete věřit špinavým pomluvám nebo pobíhat po Waikiki Beach a zapichovat injekční stříkačky do bezbranných mužů, mohla byste se dostat do sakramentských problémů.“

Několik vteřin na něj hleděla a pohybovala rty, jako by chtěla něco odpovědět. V jejích fantastických šedých očích se začala objevovat nejistota. „Nevím, co tím myslíte.“

„To nevádí.“ Pitt se k ní otočil zády a sáhl po telefonu. „Zavolám policii, ať si s tím poradí oni. To je přesně věc, za kterou je takový spořádání občané jako já platíme.“

„Chyba.“ Její hlas byl náhle ledový a tvrdý. „Začnu křičet, že mě znásilňujete, a s těmi zraněními v mém obličeji – komupak asi spíš uvěří, vám, nebo mně?“

Pitt zvedl sluchátko a začal mačkat tlačítka. „Bezpochyby uvěří vám. To jest alespoň do chvíle, než v můj prospěch bude svědčit Adriana Hunterová. Ta má nejspíš v obličeji také pár známek zápasu.“ Pitt se nyní plně věnoval telefonu. Osoba, která se ozvala na jeho druhém konci, pětkrát marně opakovala haló, a pak zavěsila. Teprve když se ozval volný tón, Pitt promluvil: „Chtěl bych ohlásit napadení...“

Dál se nedostal. Summer vyskočila z postele a přerušila telefonní spojení. „Prosím vás, vy to nechápete.“ Hlas měla tichý a plný zoufalství.

„To je to nejslabší, co by se o tom dalo říct,“ odsekl Pitt hněvivě. Popadl ji za ramena, tvrdě je stiskl a bez mrknutí jí zblízka, jenom ze vzdálenosti několika centimetrů, pohlédl do rozšířených panenek. „Kopnete mužského do koulí, pokusíte se mu do zad vrazit stříkačku a

pak, když to celé zmršíte, se chováte jako slečinka Rebeka z farmy Sunnybrook. Jakou to k čertu hrajete hru?“

Summer se začala bránit, ale téměř okamžitě se zase uvolnila. „Vy gangstere!“ procedila zuřivým šepotem.

Toto poněkud staromódní slovo Pitta překvapilo. Pomalu uvolnil stisk a o krok ustoupil. „To jsem já, jeden z Al Caponových ostrých hochů, právě jsem dorazil z Chicaga.“

„Z duše bych si přála, abych...“ Zmlkla, zkřížila ruce a začala si masírovat zarudlé skvrny na ramenou. „Jste d'ábel.“

Pitt necítil ani trochu nenávisti, jen malinko soucitu, když si všiml rudých podlitin v místech, kde jí do kůže zabořil prsty.

Následovalo dlouhé ticho, až nakonec znovu promluvila Summer: „Povím vám, co chcete vědět.“ I přes drobnou změnu v tónu jejího hlasu výraz očí rozhodně neroztál. „Ale ze všeho nejdřív, můžete mi pomoci do koupelny? Myslím... počítám, že budu zvracet.“

Pitt natáhl ruku a uchopil ji za zápěstí. Ucítil, jak se jí napjaly svaly. Náhle se jednou nohou zapřela o čelo postele a vrhla každický gram svého štíhlého těla do nečekaného výpadu. Podařilo se jí zasáhnout Pitta ramenem do břicha naprosto překvapivě, takže klopýtl dozadu přes židli, a jak se zřítil na podlahu, vzal s sebou i noční lampičku. Sotva se dotkl chlupatého koberce na zemi, Summer už měla otevřené dveře, kterými proklouzla na balkon.

Pitt se nesnažil nijak bleskově vstávat. Namísto toho se v co nejpohodlnější pozici opřel o zeď. Uplynulo deset vteřin; déle už to nevydržel a hlasitě se rozesmál. „Až budete příště opouštět pánský pokoj v desátém patře, měla byste si radši vzít padák.“

Summer se váhavě vrátila do pokoje, půvabný obličej celý rudý vzteky. „O vás by se dalo říct jedno hodně odporné slovo.“

„Napadá mě jich přinejmenším tucet,“ přitakal Pitt se zdvořilým úsměvem.

Přesunula se do opačného kouta pokoje, aby od něj byla co nejdál. Tam sklouzla do křesla, s očima upřenýma na Pitta. „Když vám zodpovím ten váš dotaz, co pak?“

„Nic,“ ujistil ji potichu Pitt. „Jestli mi povíte historku, kterou dokážu spolknout, nechám vás jít.“

„Já vám nevěřím.“

„Děvče drahé, já nejsem ani bostonský škrtič, ani Jack Rozparovač a ujišťuju vás, že stejně tak nemám ve zvyku unášet nevinné panny z Waikiki Beach.“

„Prosím vás,“ žadonila potichu. „Já vám nechtěla ublížit. Musím ale pracovat pro svou vládu, stejně jak vy pro tu svou. Máte

informace, které jsem dostala za úkol získat. Obsahem té stříkačky byl obyčejný roztok skopolaminu.“

„Sérum pravdy?“

„Ano. Vaše pověst, pokud jde o ženy, z vás učinila nejpravděpodobnějšího podezřelého.“

„Nic z toho nedává smysl.“

„Válečné námořnictvo Spojených států, nebo přinejmenším jeho zpravodajská služba, má důvody věřit, že jeden z milenců slečny Hunterové se snaží získat tajnou informaci týkající se operací flotily jejího otce. Mně nařídili, abych prověřila vaši úlohu v této záležitosti. To je všechno.“

Samozřejmě to nebylo všechno. Pitt v nejmenším nepochyboval, že lže. Stejně tak věděl jistě, že se snaží získat čas. Jedinou tajnou informaci, kterou Adriana Hunterová znala, bylo umístění celé řady budoucích námořních admirálů na jejím osobním žebříčku milenců.

Když se Pitt zvedl a přistoupil k ní, zahlédla v jeho očích výraz brutality. Celá se napjala. Pitt byl zmatený a rozzlobený, ale současně ho dívka přitahovala. Hleděl na její rudé vlasy, splývající přes jedno oko, a na dlouhé štíhlé ruce, spočívající volně v tolik vábivém klíně.

„Je mi líto, že to dopadlo takhle,“ řekl. „Zatraceně líto.“ Cítil se trochu hloupě. „Škoda že jste to všechno zkazila. Vy nepatříte k námořnímu zpravodajství, drahoušku. Vy dokonce nejste ani pravá Američanka. Sakra, nikdo v téhle zemi přece nepoužívá slovo *gangster* už od třicátých let. Navíc jste neuspěla v tajném testu agentů. Žádný profesionál by přece nemohl vzít vážně to fingované telefonní volání na policii, vy jste na to ale skočila. Námořnictvo navíc nemá ve zvyku nechat volně pobíhat své agentky mezi bandou zločinců, aniž by je střežila tlupa po zuby ozbrojených profíků, pohybujících se neustále prakticky na dohled. Nemáte žádnou kabelku a vaše šaty jsou příliš těsné, než aby se v nich mohla skrývat vysílačka, kterou byste povolala hlídací psy, jakmile by se situace nějak zvrtila.“ Šoková terapie fungovala až příliš dobře. Z obličeje jí zmizela všechna barva a konečně to vypadalo, že tentokrát jí bude doopravdy špatně.

Pitt pokračoval. „A jestli si myslíte, že jsem snad stejně čistý a nedotčený jako vy, pak se krutě mýlíte. Když jsem vás totiž nesl z pláže sem, prohlédl jsem si vás od vlasů až po ty vaše nalakované nehty na nohou. Jediná věc, kterou pod šaty máte, je tenké pouzdro na injekční stříkačku, připevněné na vnitřní straně levého stehna.“

Summer se zaleskly oči odporem. Pitt si ani nevzpomínal, kdy se na něj nějaká žena takhle dívala. Obrátila se a pohlédla ke koupelně, jako by se rozhodovala, jestli se má vyzvracet do umývadla nebo na

koberec. Vyhrálo umývadlo. Nejistě se zvedla z křesla a s prasknutím dveří zmizela v koupelně.

Brzy nato bylo slyšet splachování, načež se z kohoutku ozvalo šumění vody. Pitt se přesunul k balkonu a zahleděl se na mrkající světla Honolulu v dálce, zatímco hluboko pod ním narážel s hučením na pobřeží příboj. Nejspíš se na balkoně zdržel trochu déle.

Zpět do reality ho vrátil podivný zvuk z koupelny. Voda tekla už příliš dlouho a stále stejným proudem. Udělal tři kroky a vzal za kliku. Dveře do koupelny byly zamčené zevnitř. Teď nebyl čas na nějaké „jste tam?“. Podrážkou vykopl zámek a rozrazil dveře do koupelny. Byla prázdná.

Summer zmizela. Jako jediná stopa po ní zůstaly svázané ručníky a osušky, připevněné k zábradlí sprchového koutu a přehozené přes parapet otevřeného okna. Pitt se z něj vyklonil a s úzkostí se podíval dolů. Zjistil, že spodní ručník dosahuje jen jeden a čtvrt metru nad lehátko na balkoně pod ním. Nebylo však vidět žádné světlo, neozývaly se žádné poplašené výkřiky hotelových hostů. Podařilo se jí tedy bezpečně uprchnout. Pitt si s úlevou vydechl.

Zůstal tam stát a snažil se vybavit si její obličej – tvář, jež pravděpodobně dokázala být soucitná, něžná a rozzářená.

Pak potichu zaklel, nazlobený sám na sebe, že ji nechal uniknout.

Kapitola 4

Bylo časně ráno. Po mírném dešti, který se přehnal v noci nad ostrovy, zůstal řídký, trochu přízračný opar. Vlhkost vzduchu by byla zaručeně enormní, nebýt pasátu, který odvál dusnou atmosféru a rozptýlil ji nad modrým oceánem až daleko za útesy na okraji souostroví. Písečný pruh pobřeží, vinoucí se od Diamond Head k hotelu Reef, byl liduprázdný, ale z rozlehlých prosklených hotelových hal se již začínali trousit turisté, aby zahájili další den výletů a nakupování.

Nahý Pitt ležel roztažený na posteli, pod sebou propocené prostěradlo, a díval se otevřeným oknem, jak se pár špačků pere o netečnou samičku, trůnící na sousední palmě. Kolem nich létala záplava černých per a ptáci vřeštěli tak hlasitě, že je bylo slyšet málem po celém bloku. Pak, právě když miniaturní rvačka dostoupila vrcholu, zazněl u Pittových dveří zvonek. Neochotně na sebe navlékl froté župan a s upřímným zíváním šel otevřít dveře.

„Dobré jitro, Dirku.“ Na chodbě přede dveřmi stál menší chlapík s ohnivými vlasy a nápadným obličejem. „Doufám, že nenarušuji nějakou romantickou epizodu?“

Pitt napřáhl ruku k pozdravu. „Ne, jsem úplně sám. Pojd'te dál.“

Drobný muž překročil práh, beze spěchu se rozhlédl po pokoji a pak vyšel na balkon, aby se pokochal nádherným výhledem. Byl pečlivě oblečen do elegantních hnědých šatů s vestou, v kapsičce se vyjímaly hodinky na řetízku. Měl slušivě zastřiženou rudou bradku ve stylu kapitána Achaba z Bílé velryby, se dvěma stejnými šedivými proužky po obou stranách brady, což v obličejovém porostu vypadalo velice neobvykle. Jeho olivově zbarvenou pleť pokrývaly kapičky potu, způsobené buď vysokou vlhkostí vzduchu, nebo námahou z chůze po schodech, či konečně obojím. Zatímco většina mužů nejraději kráčí životem těmi nejsnazšími cestičkami, admirál James Sandecker, hlavní šéf Národní podmořské a námořní agentury NUMA, zcela vědomě a záměrně narážel na kašdickou překážku, každou bariéru, pokud se nacházela na nejkratší cestě z bodu A do bodu B.

Sandecker se obrátil a kývl přes rameno. „Jak jenom k čertu dokážete spát, když vám do uší řvou ty zatracené vrány?“

„Naštěstí začínají takhle vyvádět až po východu slunce.“ Pitt ukázal ke gauči. „Udělejte si pohodlí, admirále, já zatím seženu kafe.“

„Zapomeňte na kávu. Ještě před devíti hodinami jsem byl ve Washingtonu. Ta časová pásma mě úplně rozhodila. Radši bych se něčeho napil.“

Pitt vytáhl z barové skříňky láhev skotské a nalil. Pohlédl do protějšího kouta pokoje, kde jiskřily Sandeckerovy modré oči. Copak mu asi přichystal tentokrát? Šéf nejprestižnější vládní agentury přece neletěl deset tisíc kilometrů jen proto, aby si popovídal se svým ředitelem zvláštních projektů o ptácích. Pitt podal Sandeckerovi skleničku a zeptal se přímo: „Co vás sem z Washingtonu přivádí? Já myslel, že jste až po krk v plánech expedice k průzkumu hlubinných mořských proudů.“

„Vy opravdu nevíte, proč jsem tady?“ Sandecker mluvil svým typickým tichým cynickým tónem, hlasem, při kterém se Pitta vždycky podvědomě zmocnil vztek. „Musel jsem přijet kvůli tomu, že jste se zamíchal do aféry, po které vám nic nebylo. Abych vás z jednoho maléru vytáhl a současně do jiného namočil.“

„Teď vám nerozumím.“

„Máte talent, který já až moc dobře znám.“ Na tváři se mu objevil náznak posměšné grimasy. „Zdá se, že jste píchl do vosího hnízda, když jste se objevil s tou komunikační kapslí *Starbucka*. Mimoděk jste v Pentagonu spustil takové zemětřesení, že je zachytily seizmografy až v Kalifornii. Současně jste se stal nejžádanějším mužem celého válečného námořnictva. Já jsem pro ty mládence jenom takový starý outsider, takže mě nikdo doopravdy nezasvětil. Pouze mě požádal výbor náčelníků štábů, a musím dodat, že velice zdvořile, abych co nejrychleji odletěl na Havaj, objasnil vám váš nový úkol a zařídil vaše dočasné zapůjčení válečnému námořnictvu.“

Pitt přimhouřil oči. „Kdo za tím vším stojí?“

„Admirál Leigh Hunter ze 101. záchranné flotily.“

„To nemyslíte vážně!“

„Vyžádal si vás osobně.“

Pitt rozzlobeně zavrtěl hlavou. „To je přece pitomost. Proč bych to nemohl odmítnout?“

„Nutíte mě, abych vám připomněl,“ pravil Sandecker chladným tónem, „že i přes své postavení v NUMA máte stále ještě hodnost majora vojenského letectva. A jak jistě dobře víte, výbor náčelníků štábů nedostatek subordinace nemá rád.“

Pitt pohlédl rozmrzele na Sandeckera. „To přece nebude fungovat.“

„Ale ano, bude,“ ujistil ho Sandecker. „Jste zatraceně dobrý námořní inženýr, nejlepší, jakého mám. Už jsem se s Hunterem setkal a bez obalu jsem mu to pověděl.“

„Jsou tu i další komplikace,“ podotkl Pitt stále nepřesvědčen, „které jste nezážil.“

„Máte na mysli fakt, že spíte s Hunterovou dcerou?“

Pitt se napřímil. „Víte, co jste, admirále?“

„Starý, prohnáný, nevyzpytatelný čubčí syn?“ nadhodil Sandecker. „V téhle záležitosti jde ale ve skutečnosti o mnohem víc, než jste si ráčil všimnout.“

„To, co říkáte, zní sakramentsky zlověstně,“ podotkl Pitt, na něhož ani předchozí slova neudělala nijak zvláštní dojem.

„Reálná situace je taková,“ odpověděl Sandecker vážně. „K námořnictvu vás nechtějí proto, abyste se naučil něčemu novému. Máte fungovat jako spojka mezi Hunterem a mnou. Než se totiž celá tahle záležitost vyřeší, bude v tom NUMA namočená až po uši. NUMA dostala rozkaz pomáhat námořnictvu tím, že mu poskytne všechna oceánografická data, která bude potřebovat.“

„Vybavení také?“

„Jestli je budou chtít, tak také.“

„Najít ponorku, která zmizela před šesti měsíci, nebude žádná procházka růžovým sadem.“

„Jenže *Starbuck* představuje jenom polovičku úkolu,“ pokračoval Sandecker. „Námořnictvo shromáždilo seznam celkem osmatřiceti doložených případů lodí, které během posledních třiceti let vpluly do kruhové oblasti severně od Havajských ostrovů a zmizely. Takže chtějí vědět proč.“

„Lodě přece mizí všude – stejně tak i v Atlantském nebo Indickém oceánu. Taková vzácnost to zase není.“

„To je pravda, ale za normálních okolností zůstávají po námořních katastrofách nějaké stopy: plující trosky, olejové skvrny, někdy dokonce i těla. Zbytky vraků bývají dokonce vyplavovány na břeh a dokládají tak osud ztracených lodí. V případech těchto plavidel, jež zmizela v Pacifickém víru, se však nic podobného neobjevilo.“

„Pacifický vír?“

„To je název, který pro tuhle oblast razí námořnické odbory. Jejich členové se také odmítají nechat najímat na lodě, jejichž trasa prochází tímhle teritoriem.“

„Třicet osm lodí,“ pronesl pomalu Pitt. „Co rádiové kontakty? Taková loď by se musela potopit během několika vteřin, pokud nestačila vyslat nouzový signál.“

„Žádné volání Mayday nebylo nikdy zachyceno.“

Pitt se odmlčel. Sandecker klidně usrkával skotskou a také nemluvil. Jako na nějaké znamení spustili právě v tom okamžiku oba špačci znovu své hlasité dovádění, takže krátká přestávka klidu

skončila. Pitt je násilím vypudil z mysli a upřeně hleděl na podlahu. Hlavou mu kroužily tucty myšlenek, ale bylo na něj stále ještě moc časně ráno, než aby dokázal vykouzlit nějakou teorii ohledně onoho záhadného mizení lodí.

Když se mlčení již příliš protahovalo, Pitt promluvil: „Oukej, takže sedmatřicet lodí již nikdy nedopluje do přístavu. Zbývá nám tedy ta osmatřicátá, *Starbuck*. Námořnictvo zná díky komunikační kapsli její přesnou polohu. Na co tedy čekají? Jakmile se jim podaří lokalizovat její zbytky, potom ty slavné záchranné lodě nebudou potřebovat kdovíjakou boží pomoc, aby je z hloubky deseti sáhů vyzvedly.“

„Tak jednoduché to zase není.“

„Proč ne? Námořnictvo přece už dokázalo zachránit ponorku F-4 i ze šedesáti sáhů. Shodou okolností to bylo právě přímo tady na Oahu, před vjezdem do Pearl Harboru. A to v roce 1915.“

„Admirálové od zeleného stolu, kteří jsou dneska zvyklí přemýšlet jen prostřednictvím počítačů, nejsou zdaleka přesvědčeni, že zpráva, kterou jste našel, je pravá. Budou o tom pochybovat alespoň do té doby, než se jim podaří analyzovat rukopis.“

Pitt si povzdechl. „Podezírají toho troubu, co jim donesl komunikační kapsli, že na ně ušil nějakou boudu.“

„Něco takového.“

Pitt měl co dělat, aby se nerozesmál. „Takže to alespoň vysvětluje moje přeložení. Hunter si mě chce pohlídat.“

„Udělal jste chybu, že jste si tu zprávu z komunikační kapsle přečetl. Už samotný tento fakt vás vyřazuje ze skupiny nevinných diváků a naopak vás kvalifikuje na aktivního účastníka supertajné akce. Stoprvní flotila si od nás chce vypůjčit také naši novou helikoptéru FXH s dlouhým doletem. Žádný z jejich pilotů ale na ni nemá oprávnění. Vy ho máte. A konečně, kdyby si náhodou nějaká nepřátelská mocnost vzala do hlavy, že se pokusí najít a vyzvednout nejnovější a nejmodernější atomovou ponorku strýčka Sama dřív než my – a v mezinárodních vodách platí, kdo dřív přijde, ten dřív mele –, představujete právě vy ideální cíl pro jejich tajné agenty, kteří by vás mohli snadno unést, jen aby se dozvěděli přesnou polohu *Starbucku*.“

„Je pěkné být takhle znám a milován,“ poznamenal Pitt. „Zapomínáte ale, že nejsem jediný, kdo zná přesné místo posledního odpočinku té ponorky.“

„To je pravda, vy jste ale nejdostupnější. Hunter je se svým personálem prakticky uvězněný v Pearl Harboru, kde téměř nepřetržitě pracuje na objasnění celé hádanky.“ Nyní se admirál odmlčel, strčil si do úst tlustý doutník, zapálil ho a několikrát hloubavě popotáhl. „A jak vás znám, milý hochu, takový nepřátelský

agent by ani nemusel použít sílu. Stačilo by poslat nějakou svůdnou Matu Hari do nejbližšího baru, kde byste ji zaručeně sbalil.“

Sandecker zaregistroval v Pittově obličeji náhlý výraz nevůle, ale přesto pokračoval dál.

„Pro vaši informaci mohu dodat, že Stoprvní flotila patří k nejdokonalším organizacím na světě pro tajné podmořské záchranné práce.“

„Tajné?“

„Hovořit s vámi je asi tak stejné jako refovat ve větru plachtu,“ pronesl Sandecker shovívavě. „Admirál Hunter a jeho muži už dokázali zachránit z vody britský bombardér pouhých osmnáct kilometrů od kubánského pobřeží, Castrovi přímo pod nosem. Pak vyzvedli *New Century* kousek od libyjských břehů, *Southwind* z Černého moře a *Tori Maru* na dohled od čínských pobřežních světél. Ve všech případech akci provedla 101. flotila, a to ještě dřív, než se země, v jejíchž vodách k akci došlo, o tom vůbec dozvěděla. Huntera s jeho partou podmořských vetešníků tedy radši moc nepodceňujte. Neexistuje nikdo, kdo by se jim mohl rovnat.“

„Ale co případ *Starbucku*!“ řekl Pitt. „Proč se s tím vůbec dělá tolik tajností?“

„Tak zaprvé, konečná poloha ponorky, podle toho, jak ji zapsal Dupree, je nesmysl. Aby se *Starbuck* opravdu mohla ocitnout na místě udávaném ve zprávě, musela by jediné létat. Musela by tedy umět něco, co se lodním stavitelům doposud přece jen nepodařilo. Tedy rozhodně ne s deseti tisíci tunami ocele.“

Pitt pevně pohlédl na Sandeckera. „Musí tam být. Podvodní detekční systémy jsou přece dnes daleko výkonnější. Není možné, že by *Starbuck* zůstala ztracená nebo že by masivní pátrání nic neobjevilo.“

Sandecker pozvedl prázdnou sklenici a zadíval se na ni. „Pokud tu jsou oceány, lodě a lidé, pak budou vždycky existovat zvláštní a nevysvětlené záhady. *Starbuck* je pouze jednou z nich.“

Kapitola 5

Pitt stál pod sprchou a žhavá voda, dopadající na tělo, mu otvírala všechny kožní póry. Na závěr na sebe pustil ledovou tříšť, vyšel ze sprchového koutu a vydrbal se ručníkem. Pak si pomalu a pečlivě oholil včerejší strniště. Ani v nejmenším totiž nehodlal dorazit na Hunterovo velitelství včas. Nemůžu přece tomu starému parchantovi zkazit hned první den, kdy tam nastoupím, pomyslel si a usmál se na sebe do zrcadla.

Rozhodl se pro bílý oblek a růžovou košili. Když si namáhavě vázal kravatu, napadlo ho, že by nebylo od věci mít s sebou nějakou ochranu. Summer sice ve svých snahách neuspěla, ale Pitt si přesto uvědomoval, že jeho šance dožít se zralého věku se tenčí doslova každou hodinou. Navíc rozhodně nehodlal soutěžit v boji muže proti muži s nějakými trénovanými profesionálními agenty zpravodajských služeb.

Mauser, model 712 Schnell Feuer Pistole, sériové číslo 47405, by se dal popsat jako rozhodně krvežíznivá zbraň. Byla to jedinečná pistole už proto, že se z ní dalo střílet buď jednotlivými ranami, nebo ji bylo možno použít jako automat. Byla unikátní k rozsévání hrůzy mezi všemi, kteří měli tu smůlu a ocitli se před ústím její hlavně.

Pitt hodil pistoli nenuceně na postel a znovu sáhl do zavazadla, odkud vylovil dřevěné ramenní pouzdro. Jeho úzký konec byl opatřen kovovou objímkou, která zapadala do zářezu pažby podobně jako násada na koště, takže se pistole rázem změnila v karabinu, schopnou zasáhnout i vzdálený cíl. Toto pouzdro dále sloužilo jako pažbička při automatickém způsobu střelby. Pitt zastrčil zbraň do pouzdra, které, spolu se zásobníkem na padesát nábojů, zabalil do plážového ručníku.

Než výtah dojel do haly, stavěl poslušně v každém podlaží, aby nabral další a další hotelové hosty, až byl nakonec zcela obsazený. Pitta napadlo, o čem by asi jeho spolucestující uvažovali, kdyby jen tušili, co je v tom ručníku, který drží v podpaží. Když se celý dav s mírným strkáním vyhnul z výtahu do haly, Pitt zůstal uvnitř, zmáčkl knoflík s označením Sklep a pokračoval do suterénního parkoviště. Tam odemkl svůj vůz AC Cobra, zastrčil zbraň do úzkého prostoru za sedadlem řidiče a vklouzl za volant.

Vyrazil na výjezdovou rampu, zařadil se do proudu aut na Kalakaua Avenue a obrátil tupý nos automobilu k severnímu okraji města. Palmy lemující ulici skláněly své štíhlé prohnuté kmeny nad řadami moderních obchodů a kanceláří, po chodnících se pomalu sunuly husté davy turistů, oblečených do jásavě barevných košil a

šatů. Slunce silně žhnulo a jeho prudký jas se odrazil od asfaltu, takže Pitt musel rychle přimhouřit oči, než na přístrojové desce nahmatal brýle proti slunci.

Tou dobou měl sice od plánovaného setkání s Hunterem už hodinu zpoždění, ale neustále mu připadalo, že by měl ještě něco udělat. V zasutém koutu mysli se mu pořád něco ozývalo a žadonilo o jeho pozornost. Nebyl si vůbec jistý, co má očekávat, když pneumatiky vozu vjely na rudé oblázky vulkanické horniny, jež pokrývaly příjezdovou cestu, ale od původní trasy se již odchýlil o téměř čtyři kilometry a neviděl tedy důvod, proč by neměl svůj záměr dotáhnout až do konce. Zaparkoval a prošel kolem nevelké, elegantně vyřezávané desky, na níž bylo napsáno: BISKUPSKÉ MUZEUM POLYNÉSKÉ ETNOLOGIE A NÁRODNÍ HISTORIE BERNICE PAUAHI.

Hlavní hala i balkony obkružující vyšší poschodí byly plné pečlivě rozestavěných exponátů kanoí opatřených vahadly, vycpaných ryb a ptáků, replik chatrčí z trávy a podivně ošklivých vyřezávaných soch starých havajských bohů. Pitt zahlédl vysokého, hrdě vztyčeného bělovlasého muže, který právě urovnával sbírku mušlí v jedné skleněné vitríně. George Papaaloo vypadal jako pravý Havajan; široký hnědý obličej, výrazná brada, silné rty, matně hnědé oči a nenuceně elegantní pohyby. Teď zvedl pohled, poznal Pitta a zamával na něj.

„Och, Dirku. Tvoje návštěva mi rozjasnila den. Pojd' se mnou do kanceláře, tam se můžeme posadit.“

Pitt ho následoval do spartánsky zařízené místnosti. Nábytek byl staromódní, ale opravený a opatřený lesklým fermežovým nátěrem a na knihách, zaplňujících police kolem stěn, nebyla ani špetka prachu. Papaaloo se posadil ke stolu a pokynul Pittovi směrem k viktoriánské pohovce.

„Pověz mi, příteli, našel jsi už místo posledního odpočinku krále Kamehameha?“

Pitt se opřel v židli. „Větší část minulého týdne jsem strávil potápěním u pobřeží Kona a neobjevil jsem nic, co by připomínalo pohřební jeskyni.“

„Podle jedné naší legendy byl pochován do jeskyně pod vodou. Možná že to ale bylo v některé řece.“

„Ty víš líp než já, Georgi, že během období sucha jsou ze všech vašich řek jen suché rokliny.“

Papaaloo pokrčil rameny. „Možná že je to tak nejlepší, když se jeho pohřební jeskyně nenajde a on bude moct dál odpočívat v pokoji.“

„Nikdo nechce vašeho krále vyrušovat. Také tu nejde o žádný poklad. Kamehameha Velký by ale představoval významný archeologický nález. Nic víc. A namísto v nějaké mokré jeskyni by jeho kosti spočívaly v pěkné nové hrobce v Honolulu, obdivované všemi návštěvníky.“

Papaaloaovy oči byly nadále smutné. „Pochybuju, že by náš velký král stál o to, abyste ho očumovali vy, *haolové*.“

„Myslím, že nás, *haoly* z pevniny, by docela rád toleroval, kdyby věděl, že osmdesát procent jeho království je nyní obydleno Orientálci.“

„Je to smutné, ale je to pravda. Co se Japoncům nepodařilo ve čtyřicátých letech pomocí bomb, toho dosáhli díky penězům v létech sedmdesátých a osmdesátých. Vůbec mě nepřekvapí, až jednoho dne vstanu a uvidím nad palácem Iolani vlát ve větru vlajku s vycházejícím sluncem.“ Papaaloa se zadíval na Pitta, tvář prostou jakéhokoli výrazu. „Mým lidem už moc času nezbývá. Dvě, možná tři generace a totálně se rozpustíme mezi ostatními rasami. Moje dědictví zemře se mnou. Jsem poslední příslušník naší rodiny s čistě havajskou krví.“ Rozmáchl se rukou kolem sebe. „Proto jsem z tohoto místa učinil své celoživotní dílo. Abych zachránil kulturu vymírající rasy, mé vlastní rasy.“

Papaaloa se zarazil a zamyšleně se zahleděl oknem na pohoří Koolau. „Jak stárnu, tak mi čím dál víc takhle těkají myšlenky. Ale tys přece nepřišel poslouchat žvanění starého muže. Co máš na srdci?“

„Rád bych se dozvěděl něco o jedné oblasti moře, které se říká Pacifický vír.“

Papaaloa přimhouřil oči. „Pacifický... ach ano, znám to místo, o kterém mluvíš.“ Chvilku se tvářil přemýšlivě a pak tiše, skoro šeptem promluvil.

A ka makani herna pa
Ka Mauna o Kanoli Ikea
A kanaka ke kauahiwi hoopii.

„Havajština je velice melodický jazyk,“ poznamenal Pitt.

Papaaloa souhlasně přikývl. „To proto, že máme jenom sedm souhlásek: *h, k, l, m, n, p* a *w*. A v jedné slabice navíc nesmí být víc než jediná souhláska. Tahle báseň v překladu zní:

Když vane jižní vítr
je vidět hora na Kanoli
a na jejím vrcholu se zdají být lidé.

„Kanoli?“ otázal se Pitt.

„Mytický ostrov na sever odsud. Podle jedné legendy se před mnoha generacemi vydal jeden kmen z ostrovů daleko na jihozápadě, pravděpodobně z Tahiti, a cestoval ve velkých kanoích přes oceán, aby se připojil k dalšímu kmeni, který imigroval na Havaj již několik desetiletí před nimi. Bohové se však rozzlobili na lid, který utíká z vlastní země, takže pozměnili polohu hvězd, a navigátor plavidla tudíž zabloudil. Cestovatelé minuli Havaj o mnoho mil severně, až konečně spatřili ostrov Kanoli, kde přistáli. Bozi potrestali tento kmen opravdu tvrdě, protože Kanoli byl docela pustý ostrov, jen s několika palmami, ovocnými stromy a rostlinami taro, ale bez pramenů chladné čisté vody. Lidé nabízeli bohům různé oběti a prosili za odpuštění. Jejich žádosti však nebyly vyslyšeny, takže lidé své kruté bohy zapudili a za velice drsných podmínek začali tvrdě pracovat, aby Kanoli přeměnili v kvetoucí zahradu. Přitom jich samozřejmě řada zemřela, ale po několika generacích se lidu z Kanoli opravdu podařilo vybudovat na vulkanické skále ostrova velkou civilizaci. V bezmezném hrdosti nad dokončeným úkolem pak prohlásili sami sebe za bohy.“

„To zní skoro jako trápení našich poutníků, kvakerů a mormonů,“ poznamenal Pitt.

Papaaloa se nesouhlasně nadechl. „Ne, je to něco jiného. Vaši lidé si uchovali své náboženství jako něco, o co se mohli opřít. Domorodci z Kanoli se naopak začali považovat za lepší bohů, které kdysi uctívali. Copak koneckonců nevybudovali ráj bez jejich pomoci? Překročili tak obvyklé hranice smrtelníků. Začali s nájezdy na Kauai, Oahu, Havaj a další ostrovy, zabíjeli i plenili a odváželi nejkrásnější ženy jako své otrokyně. Primitivní Havajané byli proti nim bezmocní. Jak by se mohli postavit lidem, kteří se chovali a bojovali jako bohové? Jejich jedinou nadějí byla víra ve vlastní božstva. Obraceli se na ně s modlitbami za vysvobození a ti jim nakonec popřáli sluchu. Bohové Havaje způsobili, že se moře vzedmullo a zlé obyvatele Kanoli navždy pohřbilo.“

„Moji lidé mají podobnou legendu o zemi, jež byla pohlcena mořem. Jmenovala se *Atlantida*.“

„Četl jsem o tom. Platon ji docela romanticky popisuje ve svém díle *Tímaios*.“

„Vypadá to, že jsi autorita i na jiné mýty než jenom havajské.“

Papaaloa se usmál. „Legendy jsou jako uzlíky na niti; jedna následuje druhou. Mohl bych ti vypravovat o pověstech, předávaných již po staletí v různých vzdálených zemích, jež jsou téměř totožné, i když daleko starší, s biblickými příběhy.“

„Různí jasnovidci ale prorokují, že Atlantida se jednou znovu vynoří z moře.“

„To samé se tvrdí i o Kanoli.“

„Moc by mě zajímalo,“ zamumlal Pitt, „kolik ta legenda skrývá pravdy.“

Papaalooa se opřel o lokte a nad sepjatýma rukama pohlédl upřeně na Pitta.

„To je zvláštní,“ pronesl pomalu, „strašně zvláštní. On použil úplně stejná slova.“

Pitt tázavě vzhlédl: „Kdo on?“

„Bylo to už dávno. Těsně po druhé světové válce. Do muzea tehdy chodil celý týden nějaký muž a studoval každou knihu či rukopis, který jsme tu v knihovně měli. Také se zajímal o tu legendu o Kanoli.“

„Za celá ta léta jich muselo být víc, komu připadala ta legenda zajímavá.“

„Ne, ty jsi po tom muži první.“

„Máš paměť jako slon, když si vzpomeneš na někoho po tak dlouhé době, příteli.“

Papaalooa rozpřáhl ruce od sebe a váhavě na Pitta pohlédl. „Tu událost si budu pamatovat pořád, protože nikdy nezapomenu na onoho člověka. Víš, byl to takový obr se žlutýma očima.“

Za rozpaky se skrývá pocit marnosti, jakýsi neutralizační závoj či oblak, zahalující lidské činy. Jakmile člověk vstoupí do takového oparu, ztratí vlastní identitu, vůli, a začne se pohybovat a jednat zcela instinktivně. V podobném stavu se ocitl Pitt zhruba půl hodiny před polednem, jen několik minut poté, co se v muzeu rozloučil s Georgem Papaalooem.

V hlavě měl zmatek. Stále si v duchu přemítal známá fakta a zoufale se snažil dát dohromady první dva kousky skládanky. Z parkoviště muzea před chvílí vyjel starý šedivý nákladák dodge a zařadil se těsně za Pitta. Pitt se snažil zprvu toto pronásledování považovat za výplod vlastní fantazie – jeho podvědomí si už začínalo představovat nepřátelské agenty v převlečnících a s pronikavým pohledem, jak vykukují pomalu za každým shlukem filodendronů. Na cestě k Pearl Harboru však nákladák zůstal stále těsně za ním a pečlivě ho následoval kolem každého rohu, jako by byl přivázaný na laně.

Pitt tedy znovu zabočil a s očima upřenýma do zpětného zrcátka lehce přidal rychlost. Vůz za ním zahnul rovněž, na chvíli zvětšil mezeru mezi oběma auty, ale vzápětí také přidal a zmenšil vzdálenost

na původní odstup. Následující dvě míle se Pitt proplétal pouličním provozem, až nakonec vjel na silnici na Mount Tantalus. Plynule projížděl vlásenkami zatáček, vinoucími se po kapradinami porostlém svahu hřebene Koolau Range, a za každou o milimetr přidal plyn. V zrcátku pozoroval malý nákladák, jehož řidič zoufale bojoval s volantem, jak se snažil udržet krok s ujíždějícím červeným autem.

Pak se stalo něco neočekávaného. Aniž by se ozval varovný zvuk výstřelu, zrcátko na dvířkách zasáhla kulka, roztříštila sklo na tisíc střepů a pokračovala v letu. Začínalo jít do tuhého. Pitt dupl na plynový pedál a pronásledovateli o něco ujel.

Ten zkurvysyn používá tlumič, zaklel potichu. Opustit město byl pěkně pitomý nápad. V provozu v centru byl v relativním bezpečí. Teď bylo jeho jedinou nadějí dostat se co nejrychleji zpět do Honolulu, dřív než mu ten hajzl ustřelí hlavu. S trochou štěstí by mohl narazit na nějaké hlídkující policejní auto. Další pohled do zpětného zrcátka však Pitta omráčil. Nákladák se totiž přiblížil na pouhých deset metrů k nárazníku jeho auta.

Silnice dosáhla horského sedla ve výšce sedmi set metrů a v sérii meandrovitých zatáček začala ostře klesat směrem k městu. Pitt vyrazil s vyjícím motorem na asi půldruhého kilometru dlouhý úsek rovné silnice, kde se nákladák pokusil o další přiblížení. Pitt udržoval stálou rychlost a připravoval se na první ohyb. Skrčil se, jak mu to jen stísněný prostor umožňoval. Ručička tachometru se dotýkala číslice sto dvacet, když nákladák přejel středovou čáru a začal se tlačit vedle něj. Pitt střelil pohledem z okénka. Na obrázek, který se mu naskytl, nikdy nezapomene. Uviděl černocho s dlouhými vlasy, který se na něj usmíval nepravidelnými zuby potřísněnými tabákem. Byl to jenom kratičký okamžik, ale Pitt zaregistroval každický detail té tváře poťobané od neštovic, černých planoucích očí a mohutného zobákovitého nosu, krytého tmavou, ořechově hnědou kůží.

Pitt cítil bezmoc, protože nemohl odpovédět střelbou. Nejradši by tomu darebákovi rozstřílel obličej. Měl sice dokonalou automatickou zbraň, která se nacházela za jeho sedadlem jen kousek od něj, ale nemohl se k ní dostat. Takový hadí muž sto dvacet centimetrů vysoký by snad na mauser dosáhl, ne však Pitt, který měřil sto osmdesát osm centimetrů.

Jiná možnost byla prostě zastavit, vystoupit, natáhnout se za sedadlo, popadnout balíček, vymotat zbraň z ručníku, odjistit ji a začít střílet. Jediným problémem byl čas. Ten starý nákladák byl moc blízko. Jeho nosatý řidič by jistě stačil zastavit a napumpovat Pittovi do břicha přinejmenším pět kulek ještě dřív, než by Pitt začal vůbec rozbalovat ručník.

Silnice vpředu se stáčela ostře vlevo do vlásenkovité serpentiny, na kterou upozorňovala žlutá značka s nápisem ZPOMALTE NA 30 KM. Pitt profičel zatáčku devadesátkou. Nákladák šel do smyku a odstředivá síla způsobila, že na chvíli musel zpomalit; teprve pak mohl řidič znovu využít plnou sílu motoru.

Pittovi probíhal hlavou jeden plán za druhým, nový vždy nahradil ten předešlý. Poté co nejprve přibrzdil před další zatáčkou, začal přidávat stále víc plynu a neustále pozoroval ve zrcátku, jak se řidič nákladáku znovu snaží zařadit vedle něho.

Bylo jen malým zadostiučiněním, že současně nemíří zbraní na Pittovu hlavu. Namísto toho se pokoušel vytlačit Pitta ze silnice přes strmé útesy, spadající několik set metrů dolů do údolí.

Zbývalo ještě asi dvě stě metrů a před nimi byla další zatáčka. Pitt však i přesto udržoval vysokou rychlost. Šedý dodge se po centimetrech blížil k přednímu blatníku sportovního auta. Jediný šťouchanec a Pitt se ocitne ve vzduchu. Pitt měl před sebou asi sto metrů rovinky, na chvíli prudce sešlápl plyn, pak ho pustil a razantně dupl na brzdu. Tento náhlý manévř usmívajícího se pronásledovatele překvapil. Předtím totiž rovněž přidal, aby se udržel po boku sportovního auta a zaujal takovou pozici, ze které by mohl Pitta vytlačit ze silnice. Náhle však bylo příliš pozdě! Obě auta se ocitla v zatáčce.

Pitt usilovně brzdil, řadil na nižší převodové stupně a vedl auto do zatáčky s jekotem gum, odírajících se o vozovku. Sportovnímu vozu nejprve proklouzávala ve smyku všechna čtyři kola, ale pak začínala výrazněji ujíždět zadní část vozu. Rychlá korekce volantem vpravo dokázala smyk vyrovnat, Pittův vůz znovu přidal a vyřítil se do další rovinky. Rychlý pohled do zrcátka mu napověděl, že silnice za ním je prázdná. Šedivý nákladák zmizel.

Zpomalil a další půl míle nechal auto ujíždět pouhou setrvačností. Nákladák se však stále neobjevoval. Pitt opatrně otočil do protisměru a zamířil zpět k poslední zatáčce, připraven kdykoliv se znovu otočit, kdyby se starý dodge ukázal. V zatáčce zastavil, vysoukal se z auta a přistoupil k okraji cesty.

Hluboko dole se na listy tropického porostu pomalu usazoval prach. Na dně rokle, těsně vedle paty příkrého útesu, ležely zbytky šedého nákladáku s motorem vytrženým z rámu. Řidiče nebylo nikde vidět. Pitt už téměř pátrání vzdal, když zpozoroval nějaký nehybný předmět na vysokém telefonním sloupu asi sto metrů nalevo od vraku.

Byl to příšerný pohled. Zdálo se, že se řidič pokusil vyskočit ze starého dodge ještě předtím, než nákladák sklouzl do propasti. Neudržel se však na silnici a přepadl přes okraj. Musel letět vzduchem

dobrých sedmdesát metrů, než narazil na telefonní sloup s betonovou patkou. Tělo se nabodlo na kovovou příčku, na kterou si normálně stoupali opraváři vedení. Jak Pitt v tranzu pozoroval tu hrůznou podívanou, telegrafní sloup pomalu měnil barvu z hnědé na rudou, jako by ho natírala nějaká neviditelná ruka. Ten předmět mu teď skoro připomínal hovězí kýtu zavěšenou na háku.

Pitt sjížděl z hory Tantalus podle vyhlídky Manoa Valley, až se nakonec ocitl u prvního domku. Zastavil, vstoupil na zápraží zarostlé vínem a požádal postarší Japonku, jestli by mohl použít jejího telefonu k nahlášení nehody. Žena mu za neustálého uklánění pokynula směrem k telefonnímu přístroji v kuchyni. Pitt nejprve zavolal admirálu Hunterovi, rychle mu vypověděl celou příhodu a popsal místo, kde k ní došlo.

Admirálův hlas připomínal v telefonu zesílenou sirénu. Pitt okamžitě oddálil sluchátko na několik centimetrů od ucha. „V žádném případě nevolejte policii v Honolulu,“ hulákal Hunter. „Dejte mi deset minut, aby naši bezpečáci stačili dorazit k vraku, dřív než se na místo dostanou místní vyšetřovatelé nehod a celou oblast zaneřádí. Rozuměl jste mi?“

„Myslím, že to zvládnou.“

„Dobře!“ zaburácel Hunter, aniž by se ho v sebemenším dotkl Pittův sarkasmus. „Deset minut. Pak koukejte stáhnout ocas mezi nohy, vypadněte odtamtud a přijďte do Pearl Harboru. Máme tu práci.“

Pitt potvrdil, že slyšel, a zavěsil.

Pak opravdu počkal deset minut, ve kterých zodpověděl spoustu dotazů ohledně nehody, jež na něj v rychlém sledu chrlila ona drobná Orientálka. Po této přestávce znovu zvedl telefon a požádal manipulanku v ústředně o spojení s honolulskou policií. Nejprve ohlásil místo nehody, a když se chraplavý hlas začal vyptávat na jeho totožnost, neodpověděl a beze slova zavěsil.

Poděkoval majitelce domu a odebral se zpět do bezpečí svého vozu. Zůstal tam sedět za volantem dobrých pět minut a statečně se ve vlhkém tropickém vzduchu na nízkém sedadle z nepoddajné kůže potil.

Něco tu však pořád nehrálo. Così se stále vracelo a vrtalo mu hlavou, jakási myšlenka, kterou neustále nedokázal zachytit.

Pak mu to náhle došlo. Rychle nastartoval, a jak vyrazil zpět k místu nehody, nechal na asfaltu dvě rovnoběžné čáry po gumách Goodyear. Pět minut cestou k telefonu, dvacet minut otálení, jako by čas nic neznamenal, tři minuty na zpáteční cestu, dohromady tedy ztracených osmadvacet minut.

Mělo ho napadnout, že po něm půjde víc stopařů než jen jeden. Se zaskřípěním pneumatik zastavil a rozběhl se k okraji útesu vedle silnice.

Vrak auta byl stále na svém místě, celý pomačkaný a zkroucený jako rozbitá dětská hračka. Také telefonní sloup tu ještě stál, opuštěný uprostřed svahu rokle, s kovovými podpěrami a izolátory, po nichž vedly dráty mizící do dále. Ani špičatá kovová příčka nechyběla. Zmizelo jenom tělo řidiče. Jako jediná památka na něj tu na sloupu zůstala červená skvrna, potažená škráloupem, který se pod náporu ranního slunce rychle srážel.

Kapitola 6

Kovová stavba, připomínající daleko nejspíš rozpadající se kancelář na nějakém vrakovišti, představovala tu nejubožejší imitaci budovy velitelství snad od občanské války. Střecha byla ze zrezivělého vlnitého plechu, popraskaná okna pokrýval prach a na neupraveném pozemku všude kolem rostl plevel. Nicméně u dveří pokrytých oloupanou barvou Pitta zastavil seržant námořní pěchoty s automatickým koltem .45 v pouzdru na boku.

„Vaše doklady, prosím.“ Byl to spíš rozkaz než žádost.

Pitt ukázal svůj průkaz. „Jsem Dirk Pitt. Mám se hlásit u admirála Huntera.“

„Obávám se, že musím vidět vaše pověření, pane.“

Pitt neměl náladu na takové horlivé procedury. Námořní pěšáci ho odjakživa iritovali, s tím svým věčně vypjatým hrudníkem, s odhodláním pustit se kdykoliv do boje a schopností zapět při každé možné příležitosti sborově „Hymnu námořní pěchoty“.

„Svoje pověření ukážu dozorčímu důstojníkovi, nikomu jinému.“

„Já mám rozkaz...“

„Vy máte rozkaz zkontrolovat osobní průkaz a porovnat jméno se seznamem lidí, kteří mají do budovy přístup,“ přerušil ho chladným hlasem Pitt. „Nikdo vám ale nedovolil hrát si tu na hrdinu a prohlížet papíry.“ Pitt pokynul ke dveřím. „Takže jestli teď budete tak laskav...“

Seržant, celý rudý v obličeji, vypadal, že se nemůže rozhodnout, jestli nemá k tomuto návštěvníkovi změnit přístup a dát mu jednu do zubů. Na chvíli zaváhal, pozorně posoudil jeho ledový výraz ve tváři, pak se ale otočil, otevřel dveře za sebou a kývl na Pitta, aby ho následoval.

Vnitřek chaty z vlnitého plechu byl prázdný, až na několik převrácených židlí, pár zaprášených kartoték a několik listů starých novin na podlaze. Celé místo bylo cítit plísni a ze stropů visely pavučiny.

Pitt byl upřímně v rozpacích, dokud si seržant nestoupil do blízkosti zadní stěny a dvakrát nezdupal na dřevěnou podlahu. Když uslyšel tlumenou odpověď, nadzvedl dokonale ukryté padací dveře a pokynul Pittovi, aby po matně osvětleném schodišti sešel dolů. Pak ustoupil stranou a tajné dveře se opět zaklaply, přičemž Pittovu hlavu minuly jen o pár centimetrů.

Jako v povídkách Edgara Allana Poea, pomyslel si Pitt. Pod schody odhrnul těžký závěs a vstoupil do prostoru hlučných aktivit. Před ním

byl podzemní bunkr, dlouhý téměř sedmdesát metrů. Stropní zářivky osvětlovaly něco, co vypadalo jako prvotřídní velitelský štáb. Od jedné dřevem obložené stěny ke druhé ležel na zemi tlustý béžový koberec, na němž stály stoly, počítače a dálnopisy, s jakými by se člověk mohl setkat třeba i v přepychové kanceláři někde na Madison Avenue.

Židle u stolů obsadil houf vážně se tvářících atraktivních dívek v naškrobených a dokonale upravených námořnických uniformách, z nichž některé intenzivně cosi zapisovaly na obrazovky před sebou, jiné se s pružnou elegancí pohybovaly kolem řady počítačů, jež zaujímaly střed místnosti. Dvacet mužů v bílých uniformách námořnictva stálo v izolovaných skupinkách, pročítalo výpisy z počítače a zaznamenávalo cosi křídou na zelené tabule, jež byly připevněné na stěnách. Celá scéna ze všeho nejvíc připomínala luxusní sázkovou kancelář. Chyběl tu snad jedině monotónní hlas dostihového reportéra.

Admirál Hunter zahlédl Pitta, narovnal ramena, usmál se mazaně jako liška a přistoupil k nově příchozímu s rukou napřaženou k pozdravu.

„Vítejte na palubě v novém velitelství Stoprvní flotily, pane Pitte.“

„Je to doopravdy působivé.“

Hunter neurčitě mávl rukou kolem sebe. „Zbudovali to během druhé světové války a od té doby se to nepoužívalo. Nemohl jsem se smířit s tím, že by se tohle zařízení nechalo úplně zchátat, tak jsem se sem nastěhoval.“

Hunter vzal Pitta pod paží a odvedl ho do odděleného prostoru v jednom koutu bunkru. Propadlá tvář s autoritativním výrazem a pronikavými očima vytvářela z Huntera prototyp ostrážitého velitele operačního svazu, chystajícího se právě napadnout nějakého neviditelného nepřítele za horizontem. Jenomže on jím ve skutečnosti také byl.

„Máte přesně dvě hodiny a osmatřicet minut zpoždění,“ prohlásil pevným hlasem Hunter.

„Omlouvám se, pane, ale byl trochu hustý provoz.“

„To jste mi už říkal do telefonu. Chtěl bych vás za to upozornění pochválit. Jsem vám vděčný, že jste nejdříve ze všeho kontaktoval mě. To byl správný postup.“

„Je mi jenom líto, že jsem odjel z místa havárie a tím to zvorál.“

„Nic si z toho nedělejte. Pochybují, že by nám ta mrtvola něco řekla, snad s výjimkou pozitivní identifikace. Ten váš přítel byl nejspíš jenom nějaký místní gauner, kterého najali, aby vás odklidil na hřbitov.“

„Stejně, mohlo v tom být něco...“

„Agenti,“ přerušil ho Hunter sarkasticky, „většinou nenechávají papír s popisem vlastní operace, přišpendlený ke košili nějakého najatého pomocníka.“

„Těmi agenty myslíte Rusy?“

„Možná. Zatím ještě nemáme žádný důkaz, ale naši zpravodajci si myslí, že Rusové mají nějakou organizaci, která šmejdí kolem a snaží se zjistit poslední polohu *Starbucku*, aby se k vraku dostali jako první.“

„Admirál Sandecker takovou možnost zmínil.“

„Zatraceně správný chlap.“ V Hunterově hlasu se ozvalo zadostiučinění. „Dneska ráno mi ukázal váš osobní spis. Musím upřímně přiznat, že mě obsah nesmírně překvapil. Letecký kříž za statečnost se dvěma ratolestmi, Stříbrná hvězda plus řada dalších vyznamenání a Purpurové srdce. Řeknu vám otevřeně, že mě napadlo, jestli jste to všechno získal opravdu zaslouženě.“

Hunter zvedl ze stolu balíček cigaret a Pittovi nabídl.

Ten starý parchant, pomyslel si Pitt, se vlastně pokouší být zdvořilý. „Určitě jste si tedy všiml, že v mých záznamech není ani zmínky o Medaili za slušné chování.“ Pitt mu krabičku vrátil.

Hunter pohledem Pitta oceňoval. „To jsem samozřejmě zaregistroval.“ Sám si posloužil cigaretou a zapálil si. Pak se naklonil přes stůl a stiskl knoflík na interkomu. „Yagere, sežeňte kapitány Denvera a Bolanda a pošlete mi je sem.“ Zmlkl, otočil se a od stropu stáhl nástěnnou mapu severního Pacifiku. „Tak tedy – Pacifický vír, majore. Už jste o něm někdy slyšel?“

„Do dnešního rána nikdy.“

Hunter zařukal kotníky prstů na jedno místo na mapě severně od Oahu. „Tady, v okruhu sedmi set padesáti kilometrů, zmizelo od roku 1956 téměř čtyřicet lodí. Všechny podrobné pátrací akce byly bezvýsledné. Předtím se počet potopených plavidel v této oblasti nelišil od průměru, tedy jedna až dvě lodi za dvacet let.“ Hunter se odvrátil od mapy a podrbal se na uchu. „Tímto fenoménem se zabývala již řada studií. Sebrali jsme každou pitomou informaci a nakrmili jí počítač v naději, že se tak dostaneme k nějakému hodnověrnému vysvětlení. Jediné, k čemu jsme se doposud dopracovali, byly takové neurčité dohady. Strohých faktů máme zatraceně málo a příliš spolu nesouvisí...“

Huntera přerušilo diskrétní zaklepání na dveře. Vzhlédl a do kanceláře vešel Denver s Bolandem. Oba chvíli nechápavě civěli na Pitta a teprve za moment se jim v očích objevilo poznání.

Denver zareagoval jako první. „Dirku, je opravdu příjemné mít vás ve společném týmu.“

Pitt se ušklíbl. „Tentokrát jsem se na to oblékl.“

Boland jen kývl hlavou, zamumlal na podrav a posadil se.

Hunter vytáhl ze zadní kapsy kalhot lněný kapesník a otřel si jím ústa, aby se zbavil drobečků tabáku na jazyku. Na okamžik se zahleděl na kapesník a pak pravil: „Zatím jsme ještě neměli čas pořádně se zorganizovat, pane Pitte, ale už probíhá spousta aktivit. Naše počítače jsou napojeny na všechny bezpečnostní agentury v zemi. Počítám s vámi, že budete koordinovat naši činnost s vašimi lidmi ve Washingtonu. Budeme potřebovat různé odpovědi a budeme je potřebovat rychle. S jakýmikoliv svými případnými požadavky se obraťte na fregatního kapitána Bolanda.“

„Jedna věc by tu byla,“ ozval se Pitt.

„Povězte jaká,“ zareagoval okamžitě Hunter.

„Jsem v místní hierarchii dost malý pán. Až do dnešního rána jsem navíc o tomhle všem neměl ani zdání. Proto vám budu moc málo platný, dokud nezískám alespoň nějaké ponětí o tom, co vlastně je za všemi těmi řečmi o záhadném vakuu v moři, polykajícím lodě.“

Hunter se na Pitta přemýšlivě zadíval. „Omlouvám se.“ Odmlčel se a pak velice potichu pokračoval. „Doufám, že jste slyšel něco o Bermudském trojúhelníku.“

Pitt přikývl a souhlasně zamumlal.

„Trojúhelník,“ pokračoval Hunter, „není jediná oblast na světě, kde dochází k nevysvětlitelným událostem. Svůj podíl má rovněž kupříkladu Středozemní moře. A i když se o tom tolik nemluví, tak třeba oblast Romondo v Tichém oceánu, jihovýchodně od Japonska, má za posledních dvě stě let víc ztracených lodí než všechny oceány dohromady. Což nás přivádí k poslední a nejzvláštnější oblasti: k Pacifickému víru.“

„Osobně si myslím, že to jsou všechno jenom nesmysly,“ pronesl Pitt rozhodně.

„Och, já nevím,“ ozval se Boland. „Existuje spousta vážených vědců, kteří se domnívají, že na tom něco je.“

„Takže vy jste skeptik?“ otázal se Hunter Pitta.

„Rozhodně nejsem předem zaujatý. Uvěřím ale jen tomu, co mohu cítit, vidět nebo čeho se můžu dotknout.“

Hunter vypadal i mluvil rezignovaně. „Pánové, je úplně jedno, co si o tom myslíme. Důležitá jsou fakta. A jenom po faktech budeme pátrat, pokud já budu velet 101. flotile. Náplní naší práce je záchranářství. Teď máme před sebou úkol objevit a vyzvednout na hladinu vrak *Starbucku*. K mýtu o Pacifickém víru jsme se dostali

jenom kvůli poněkud zvláštním okolnostem, týkajícím se zprávy kapitána Dupreeho. Jestliže se nám podaří objasnit tajemství zmizení ponorky *Starbuck* a odpovědět na otázku mizení řady dalších lodí v té oblasti za poslední roky, pak to bude pro námořní obchod a lodní průmysl jenom dobře. Jestli se ale Číňanům nebo Rusům podaří dostat k ponorce dřív než nám, pak na nás bude spousta lidí ve Washingtonu pěkně naštvaná.“

„Hlavně na ministerstvu námořnictva,“ dodal Boland.

Hunter přikývl. „Na ministerstvu námořnictva a v každé výzkumné laboratoři a strojírenské firmě, která strávila celá léta navrhováním a stavbou nejvyspělejší jaderné ponorky. Lidem, kteří na *Starbucku* prolévali pot, se nebude příliš líbit, jestli se ponorka objeví kupříkladu u sovětského mola ve Vladivostoku.“

„Existují nějaké společné rysy ztráty *Starbucku* a zmizení jiných lodí či letadel v té oblasti?“ chtěl vědět Pitt.

„Já vám odpovím, majore,“ ozval se odměřeným tónem Boland. „Tak za prvé, na rozdíl od Bermudského trojúhelníku nedošlo v naší oblasti nikdy ke ztrátě jediného letadla. A za druhé, jestliže po jednotlivých haváriích nezůstala nejmenší stopa, ať už nějaký trosečník, záchranný člun, mrtvola nebo plovoucí trosky, pak se o žádném spojení mezi danými případy nedá mluvit. Jediným společným jmenovatelem je skutečnost, že všechna plavidla zmizela v přesně vymezené oblasti Pacifiku.“

Denver se naklonil přes stůl a dotkl se Pittovy paže. „Až na tu komunikační kapsli, kterou jste našel na Kaena Point Beach, existuje jen jediný další hmatatelný důkaz.“

„Admirál Sandecker se o té výjimce zmínil,“ připustil Pitt.

„*Lillie Marlene*,“ pronesl potichu Hunter. „Jde o událost, která je ještě neobvyklejší než příběh *Mary Celeste*.“ Hunter otevřel zásuvku a chvíli se v ní přehraboval. „Moc toho není, jenom pár stránek.“ S těmito slovy podal složku Pittovi. Vzápětí stiskl interkom a zabručel do něj: „Yagere, přineste nám kávu.“

Pitt se usadil do křesla, podíval se na nadpis na první straně svazku a začal číst.

Podivné neštěstí lodi Spojených států S. S. *Lillie Marlene*

V odpoledních hodinách dne 10. července 1968 loď S. S. *Lillie Marlene*, původně britský torpédový člun, přestavěný na soukromou jachtu, opustila přístav v Honolulu a vyrazila v severozápadním kurzu směrem k ostrovu Oahu. Účelem této plavby mělo být nafilmování lodní scény pro film Herberta Verhussona, mezinárodně uznávaného režiséra a současně majitele lodi. Moře bylo klidné, obloha jasná, jen s

několika lehkými mraky. Vítr vál od severovýchodu rychlostí přibližně čtyř uzlů.

Dne 13. července ve 20.50 hodin zachytily stanice pobřežní hlídky v Makapuu Point a Námořní komunikační centrum v Pearl Harboru z této lodi volání o pomoc, po kterém následoval údaj o poloze.

Byla uvědomena Záchránná letecká služba a z Oahu vyslány čluny válečného námořnictva a pobřežní hlídky. Nouzové vysílání signálu Mayday trvalo ještě dvanáct minut, pak následovalo ticho, přerušené posledními záhadnými slovy z *Lillie Marlene*: „Přišli z mlhy. Kapitán a první důstojník jsou mrtvi. Posádka bojuje. Nezbývá žádná naděje. Je jich mnoho. První zemřeli cestující. Nikdo nebyl ušetřen, dokonce ani ženy.“ Následovalo několik nesouvislých vět. „Na jižním horizontu spatřena nějaká loď. Och, Bože! Kdyby jen dorazila včas! Pan Verhusson je po smrti. Ted' jdou po mně. Již nezbývá čas. Slyšeli rádio. Neobviňujte kapitána. Nemohl to vědět. Už mlátí na dveře. Nezbývá moc času. Nerozumím tomu. Loď se znovu dává do pohybu. Pomoc! Proboha živého, pomozte nám! Ježíšikriste. Oni...“ Zde vysílání skončilo.

První lodí, která dorazila na místo, byla španělská nákladní loď *San Gabriel*. Byla pouze dvaadvacet kilometrů daleko, když zachytila volání o pomoc z *Lillie Marlene*. Bylo to právě ono plavidlo, jež zahlédl radista nešťastné lodi těsně předtím, než se definitivně odmlčel. Když španělský parník přirazil k boku jachty, členové jeho posádky si povšimli, že lodní trup se zdá zcela nepoškozen a neustále pluje pomalu vpřed, takže za zádí vytváří úzkou, mělkou brázdu. Náhle se však, zcela nevysvětlitelně, *Lillie Marlene* zastavila, takže umožnila kapitánovi *San Gabriela*, aby na ni přemístil palubní výsadek. Jeho členové našli mrtvou loď s mrtvou posádkou. Těla cestujících, filmových techniků, lodních důstojníků i posádky ležela v neuspořádaných hromádách na palubě i v kabinách v podpalubí. V radiotelegrafické kabině byla mrtvola radisty zhroucená přes vysílač, jehož červená žárovka na kontrolním panelu stále ještě svítila.

Důstojník, který vedl palubní výsadek, okamžitě vysílačku použil, aby se spojil s kapitánem *San Gabriela*. Hlas se mu chvěl hrůzou, když popisoval, co na lodi našli. Těla obětí celá zezelenala a jejich obličeje se kompletně rozpustily, jako by je spálil nějaký ukrutný žár. Na celé lodi byl cítit zápach, který námořníci popisovali jako sirný. Poloha těl naznačovala, že oběti před smrtí intenzivně bojovaly. Ruce a nohy měly celé pokroucené v nepřirozených úhlech a všechny odporně spálené obličeje byly obráceny k severu. Dokonce i malý pes, zřejmě společník některého z cestujících, nesl známky podobných zranění.

Po krátké poradě v kormidelně členové výsadku požádali kapitána *San Gabriela* o vlečné lano. Hodlali prohlásit *Lillie Marlene* za zachráněnou loď a chtěli ji i s jejím hrůzným nákladem odtáhnout do Honolulu.

Vtom náhle, ještě než *San Gabriel* mohl zahájit příslušný manévr, obrovský výbuch roztrhl celý trup *Lillie Marlene* od příďe až po zád'. Tlaková vlna způsobená explozí rozkymácela *San Gabriela* a rozmetala trosky nebohého vraku až do vzdálenosti čtyř set metrů.

Posádky i kapitána se zmocnila hrůza, ale všichni mohli jen bezmocně přihlížet, jak na hladinu dopadají roztržštěné zbytky jachty, aby vzápětí zmizely pod vodou i s pozůstatky všech nebohých lidí, kteří byli v té chvíli na palubě.

Poté co prostudoval předložené důkazy a vyslechl očitě svědky, vyšetřovací výbor pobřežní stráže uzavřel celý případ s následujícím závěrem: „Smrt posádky i cestujících a následná exploze a potopení jachty *Lillie Marlene* byly způsobeny neznámými okolnostmi či osobami.“

Pitt zavřel složku a položil ji na Hunterův stůl.

„Toto je,“ poznamenal ponuře Hunter, „jediný známý případ, kdy bylo zaznamenáno volání o pomoc předtím, než došlo k neštěstí. Stejně unikátní jsou i očitá svědectví o stavu lidských obětí.“

Pitt nadhodil: „Skoro by to mohlo vypadat, že *Lillie Marlene* napadla skupina palubního výsadku.“

Boland zavrtěl hlavou. „Muži, kteří přišli na palubu jachty ze *San Gabriela*, byli prověřeni s negativním výsledkem. Rádiové zaměření potvrdilo, že španělská nákladní loď byla opravdu dvaadvacet kilometrů od místa neštěstí, když poprvé odpověděla na nouzový signál.“

„Žádná jiná loď v oblasti nebyla?“ ujišťoval se Pitt.

„Vím, co si myslíte,“ vložil se do hovoru Denver. „Ale pirátství na volném moři vyšlo z módy spolu s námořními šavlemi.“

„Dupreeho zpráva se také zmiňuje o nějakém oparu nebo oblaku mlhy,“ pokračoval Pitt. „Neviděl také *San Gabriel* něco podobného?“

„Nikoliv,“ odpověděl Hunter. „První volání Mayday bylo zachyceno ve 20.50. V té zeměpisné šířce je tou dobou již šero. Tmavý horizont by tedy jakýkoliv mlžný oblak dokonale skryl.“

„Kromě toho,“ přidal se Denver, „mlha v této části Pacifiku je v červenci stejně vzácná jako sněhová bouře na Waikiki Beach. Malá, lokální oblaka mlhy se totiž mohou vytvořit, když se ochladí stagnující teplý vzduch, takže dojde ke kondenzaci vodní páry. To se stává nejčastěji za bezvětřných nocí, kdy se teplý vzduch setká s

chladnou plochou. V těchto končinách však podobné podmínky nenastávají. Tady prakticky celý rok vane vítr a voda má teplotu od dvaadvaceti do šestadvaceti stupňů, což se dá jen těžko považovat za chladnou plochu.“

Pitt pokrčil rameny. „Tím je to tedy vyřízené.“

„V našem případě,“ pokračoval pochmurně Hunter, „kdyby *San Gabriel* nedorazil v danou chvíli na místo, *Lillie Marlene* by stejně vyletěla do povětří a následně se potopila. Pak bychom ji odepsali jako další ze záhadných zmizení.“

Denver na něj zůstal zírat. „Naopak, kdyby na *Lillie Marlene* zaútočilo něco z jiného světa, sotva by to udělalo ve chvíli, kdy byla v dohledu jiná loď, a už vůbec by nedopustilo, aby na palubu jachty vkročili nějakí cizí lidé. Museli k tomu mít nějaký důvod.“

Boland zvedl ruce. „A jsme zase u toho.“

„Držte se faktů, korvetní kapitáne.“ Hunter sjel po Denverovi ledovým pohledem. „Na nějaké vědecké fantazie nemáme čas.“

Muži zmlkli. Přes izolované stěny prosakovaly dovnitř jen tlumené zvuky elektronického zařízení. Pitt si unaveně promnul oči a pak zvedl hlavu, jako by si ji chtěl pročistit. Když promluvil, vyslovoval velice pomalu.

„Myslím, že tady Burdette zmínil velmi zajímavou věc.“

Hunter na něj překvapeně pohlédl. „To chcete říct, že věříte na malé zelené mužičky se špičatýma ušima, kteří pociťují zášť vůči lodím vyrážejícím na moře?“

„Ne,“ odpověděl Pitt. „Ale hodlám souhlasit s teorií, že ať už za tou tragédií byl kdokoli, přál si, aby ta španělská nákladní loď našla to, co nalezla.“

Hunter zpozorněl. „Poslouchám.“

„Připusťme, že za určité procento zmizení lodí může špatné počasí, špatné vedení lodí, nebo obyčejná smůla. Pak ale stejně musíme přiznat, že za zbývajícimi záhadami stojí nějaké inteligentní bytosti.“

„Oukej, takže za celou tou podívanou je jakýsi inteligentní mozek,“ ozval se Boland. „Co on ale...“ Zarazil se s pohledem na usmívajícího se Denvera. „Nebo tedy, co to ale mohlo získat ze skutečnosti, že dovolilo nebo dovolil, aby ho ta španělská loď nachytala uprostřed hromadné vraždy?“

„Proč se tedy asi odchýlil od obvyklého postupu?“ odpověděl Pitt další otázkou. „Námořníci jsou notoricky pověřivá čeládka. Mnoho z nich neumí dokonce ani plavat, tím spíš se neodvažuje obléknout do neoprenu a potápět pod vodu. Celý život stráví cestováním po hladině. Jejich největší strach, jejich noční můry, se týkají utonutí v moři. Proto soudím, že záměrem našeho neznámého zločince bylo, aby

cestující i posádka *Lillie Marlene* byli nalezeni přesně tak, jak je skutečně uviděli zachránci z té španělské lodi – jako hromada barbarsky zohavených mrtvol. Neušetřili dokonce ani psa.“

„To zní jako docela složitá intrika k vystrašení několika námořníků,“ trval na svém Boland.

„Nejenom k vystrašení pár námořníků,“ pokračoval Pitt, „ale celé flotily námořníků. Krátce řečeno, celá ta demonstrace byla míněna jako varování.“

„Varování před čím?“ nechápal Denver.

„Varování, aby se všichni drželi zatraceně mimo tuhle oblast moře,“ odpověděl Pitt.

„Musím přiznat,“ ozval se zvolna Boland, „že od té záležitosti s *Lillie Marlene* se všechna námořní plavidla oblasti nazývané Pacifický vír opravdu vyhýbají jako moru.“

„Ta vaše teorie má ale jeden háček,“ vmísil se Hunter neobvykle tichým hlasem. „Jediní očití svědkové, členové palubního výsadku, vyletěli do vzduchu společně s celou jachtou.“

Pitt se prohnane usmál. „To má jednoduché vysvětlení. Původně se celý palubní výsadek měl nepochybně vrátit na *San Gabriel*, aby celou tragédii ohlásil kapitánovi. Náš organizátor nepočítal s tím, že v této situaci vystrčí klepítka lidská chamtivost. Členové palubního výsadku, jak si vzpomínáte, se rozhodli zůstat na jachtě a požádali mateřské plavidlo o tažné lano. Nejspíš si už v duchu rozdělovali odměnu za záchranu lodě na moři. Bylo je tedy potřeba na místě zarazit. Kdyby totiž *Lillie Marlene* dosáhla přístavu, podrobná odborná prohlídka by mohla odhalit nějaký zásadní důkaz. Takže nezbývalo než vyhodit Verhussonovu jachtu do povětří a její vrak poslat ke dnu.“

„To, co říkáte, dává smysl,“ povzdechl si Hunter. „Ovšem i kdyby vaše plodná představivost skutečně klopýtla o pravdu, stále ještě máme před sebou náš hlavní úkol – najít *Starbuck*.“

„Právě se k tomu dostávám,“ odpověděl Pitt. „Jak zpráva od radisty z jachty, tak i vzkaz kapitána Dupreeho mají cosi společného – podobné úryvkovité věty, stejný prosebný tón. Radista říká: 'Neobviňujte kapitána, nemohl to vědět.' A ve zprávě korvetního kapitána Dupreeho stojí: 'Kdybych to jenom věděl.' Nápadná podobnost mezi oběma muži ve stresových podmínkách. Myslím, že to není moc pravděpodobné.“ Pitt se na chvíli odmlčel, aby nechal svá slova doznít naplno. „To všechno mě vede k jednomu závěru: Vzkaz korvetního kapitána Dupreeho je podvrh.“

„O tom jsme také uvažovali,“ přiznal Hunter. „Včera večer jsme proto poslali Dupreeovu zprávu letecky do Washingtonu. A před

hodinou nám z oddělení pro odhalování padělků námořní zpravodajské služby potvrdili, že jde o autentický Dupreeho rukopis.“

„Samozřejmě,“ poznamenal suše Pitt. „Nikdo by přece nebyl tak pitomý, aby se pokusil padělat několik odstavců textu. Navrhuji nechat prozkoumat vašimi experty papír na tlakové stopy textu. Je možné, že slova byla původně vytištěna, a teprve pak obkreslena tak, aby se našly známky připomínající stopy po tlaku kuličkového pera.“

„To nedává smysl,“ vyhrkl Boland. „Někdo by musel mít zvláštní kopie Dupreeho rukopisu, aby ho mohl takhle zfalšovat.“

„Měli přece lodní deník, jeho korespondenci, možná i soukromý deník. To je třeba důvod, proč několik stránek v komunikační kapsli chybělo. Klíčová slova či písmena mohla být vystřížena nebo vyříznuta a z nich pak sestaveny definitivní věty. Teprve tento text mohl být nakonec ofotografován a vytištěn.“

Hunter se tvářil zamyšleně, hlas zněl neutrálně. „To by mohlo vysvětlit poněkud neobvyklý slovník i neupravený sloh té Dupreeho zprávy. Nicméně nám to neprozradí, kde se Dupree a jeho posádka nalézají.“

Pitt se zvedl z křesla a přešel k nástěnné mapě. „Odeslala *Starbuck* své hlášení do Pearl Harboru v kódu?“ otázal se.

„Kódovací přístroj nebyl v ponorce dosud instalován,“ odpověděl Hunter. „A jelikož *Starbuck* byla na zkušební plavbě a operovala prakticky v domácích vodách, válečné námořnictvo necítilo potřebu přísně tajné komunikace jako příliš naléhavou.“

„To zní dost riskantně,“ poznamenal Pitt, „jestliže jedna z našich nukleárních ponorek vysílá v otevřené řeči.“

„Přísné mlčení se zachovává pouze v případech, kdy ponorka provádí hlídkovou činnost, nebo je v bojové pohotovosti. Jelikož *Starbuck* byla úplně nová a ještě neodzkoušená loď, její kapitán měl rozkaz hlásit se v dvouhodinových intervalech. To mělo být preventivní opatření pro případ nějaké mechanické poruchy. První provizorní plavba byla plánována pouze na pět dní. Než by Rusové byli schopni vysílání lokalizovat a poslat do oblasti svou špiónážní loď s příslušným elektronickým zařízením, *Starbuck* by už dávno byla na cestě zpátky do Pearl Harboru.“

Pitt stále studoval mapu. „Tahle červená značka, admirále. Co znamená?“

„To je Dupreeho poloha podle jeho zprávy.“

„A tyto opakující se černé symboly, předpokládám, jsou poslední hlášené pozice *Starbucku*?“

„Správně.“

Pitt pokračoval nyní velmi úsečně. „Takže tato nejvyšší značka zaznamenává poslední bona fide hlášení od Dupreeho.“

Hunter jen přikývl.

Pitt se opřel o Hunterův stůl a chvíli zůstal upřeně hledět do mapy. Nakonec se narovnal a zaklepal na oblast, označenou jako poslední hlášená poloha *Starbucku*. „Vaše oblast pátrání začíná zde. Můžete mi říct, kam až dosahuje?“

„Rozšiřuje se vějířovitě pět set padesát kilometrů severovýchodně,“ odpověděl Boland s dotčeným výrazem. Pittův křížový výslech se mu nelíbil. „Co kdybyste byl tak laskav a pověděl nám, o co vám jde?“

„Trpělivost, prosím,“ odpověděl Pitt. „Vaše pátrací operace byly masivní, zúčastnilo se jich více než dvacet lodí a tři sta letadel. Nenašli jste ale vůbec nic, dokonce ani olejovou skvrnu. Bezpochyby jste použili veškerou moderní techniku – magnetometr, citlivý hloubkoměr, podmořské televizní kamery, prostě všechno. Přesto všechny vaše snahy vyšly naprázdno. Nepřipadá vám to trochu zvláštní?“

Hunter se zatvářil nechápavě. „Proč by mělo? *Starbuck* se mohla potopit do nějakého podmořského kaňonu...“

„Nebo se její trup mohl zabořit do sedimentu na dně,“ dodal Denver. „Najít jednu lodičku v takhle velké oblasti je stejně obtížné jako najít penny v jezeru Salton Sea.“

„Příteli,“ pravil Pitt s úsměvem, „teď jste právě pronesl ta kouzelná slůvka.“

Denver zaraženě hleděl na Pitta.

„Najít jednu lodičku,“ opakoval Pitt. „Při všem tom hledání jste nenalezli jedinou lodičku.“

„No a?“ zeptal se ledovým tónem Hunter.

„Copak to nechápete? Vaše pátrací akce probíhala v samotném středu Pacifického víru. Třebaže jste nenalezli *Starbuck*, o něco byste přece zavadit měli. Mohli jste si vybrat z téměř třiceti potopených vraků.“

„Zatraceně!“ pronesl Hunter se zjevně otřesenou sebedůvěrou. „Tohle nás nenapadlo...“

„Chápu, jak to myslíte,“ přidal se Boland. „Co to ale dokazuje?“

„Dokazuje to skutečnost,“ odpověděl Pitt, „že jste hledali na špatném místě. Dále to dokazuje, že takzvaná Dupreeho zpráva je chytrý podvrh. A konečně to prokazuje, že poslední hlášení o poloze *Starbucku* bylo vlastně ještě chytřejší lstí. Krátce řečeno, pánové, místo, kde byste měli hledat ponorku, není na severovýchodě, ale ve sto osmdesát stupňů opačném kurzu, tedy na jihozápadě.“

Hunter, Boland i Denver ohromeně zmlkli a hleděli na Pitta. Teprve po chvíli se jim v obličejích začaly objevovat známky pochopení.

První promluvil Denver. „To by souhlasilo,“ pravil prostě.

Hunterova tvář se postupně rozzářila nadšením, jaké postrádal už několik měsíců. Dlouze, téměř půl minuty, se díval na mapu na stěně. Pak se náhle obrátil a upřel pohled na Bolarda.

„Jak brzy může vyplout *Martha Ann*?“

„Musí jenom naložit na palubu helikoptéru, dokončit tankování pohonných hmot a provést poslední kontrolu detekčních přístrojů. Řekl bych v 21.00 dnes večer, pane.“

Hunter pohlédl na hodinky. „To nám nedává moc času k naplánování schématu hledání.“ Otočil se k Denverovi. „To je váš píseček. Navrhuji, abyste se okamžitě pustil do programování souřadnicové sítě pátrání.“

„Primární data jsou již v počítači, admirále. Teď musíme jenom doplnit opačné kurzové hodnoty.“

Hunter si protřel oči. „Oukej, pánové, je to na vás. Dal bych polovinu těchhle prýmků, kdybych mohl jet s vámi. Mimochodem, pane Pitte, doufám, že vám nebude vadit, když si uděláte delší výlet na oceán?“

Pitt se na něj usmál. „Momentálně jsem nic jiného neplánoval.“

„Dobře.“ Hunter si přehodil cigaretu do druhého koutku úst. „Povězte mi něco. Jak se důstojník vojenského letectva jako vy mohl stát vedoucím oddělení nejprestižnější vládní oceánografické agentury?“

„To se stalo poté, co jsem nad Čínským mořem sestřelil admirála Sandeckera i s jeho štábem.“

Hunter zůstal na Pitta hledět s upřímným překvapením. *U tohoto člověka je možné skoro všechno.* To mu konečně před časem pověděl sám admirál Sandecker.

Kapitola 7

Byla jedna hodina po západu slunce, když ford AC vklouzl na parkoviště v honolulských docích. Jakmile se jeho přední kola dotkla dřevěné zarážky, ztichl motor a pohasla světla. Pitt otevřel dvířka a zadíval se přes přístav do vod temných jako inkoust.

Čerstvá večerní bríza změnila směr a přinášela nyní na břeh směs těžkých pachů, neomylný odér přístavu. Byla v tom cítit nafta, benzín, dehet, kouř a konečně i příchut' slané vody. Tento čichový vjem Pitta vzrušoval, vyvolával u něj totiž nostalgické vzpomínky na vzdálené exotické přístavy.

Vysoukal se z auta a rozhlédl se po parkovišti, zda neuvidí nějakou známku lidské činnosti. Žádnou nenašel. Pohled mu vrátil jedině mořský racek, hřadující na dřevěném pilotu. Pitt sáhl do auta a zpoza sedadla vytáhl v ručníku zabalený mauser. Pak se zhluboka nadechl nočního vzduchu, zastrčil zbraň do podpaží a vydal se pěšky podél přístavní hráze.

Kdyby někdo náhodou tou dobou v docích okouněl, sotva by si všiml na Pittově vzhledu něčeho neobvyklého. Měl na sobě obnošenou khaki košili a pomačkané gabardénové kalhoty. Obutý byl do notně ošoupaných pracovních kotníkových bot, zavázaných tlustým provázkem. Odložené oblečení, dar jednoho bezpečnostního důstojníka 101. flotily, bylo o číslo menší, takže ve švech div neprasklo. Pitt si připadal jako něco mezi vagabundem a lidskou troskou z chudinské čtvrti. Jediné, co mu chybělo k dokonalosti, byla litrovka muškátového vína v hnědém papírovém sáčku. Nebo, ještě lépe, láhev Grand Mariner Yellow Ribbon – ta by těm hadrům, které měl na sobě, přesně odpovídala.

Po sto metrech se Pitt zastavil a pohlédl na obrovitý černý trup, který se vznášel ve tmě. Jediné světlo, dopadající na počasím ošlehanou a térem potřísněnou lodní lávku, vycházelo z několika lamp se zelenými stínidly, namátkou zavěšených na zrezivělých stěnách starého skladiště. Tajuplné světlo těchto lamp, zejména ve spojitosti s mrtvolným tichem, jen přispívalo ke strašidelnému zjevu toho monstra ve vodě.

Byla to stará loď s kolmou přídí a širokou hranatou nástavbou, ze které vyrůstal staromódní kolmý komín, na němž byl patrný jeden vybledlý modrý pruh. Z paluby se do výšky tyčil nepřehledný labyrint lodních jeřábů a stožárů. Někdy v dávné minulosti byla loď natřena černě, s obvyklou červenou čarou ponoru. Teď byl trup ale celý umouněný, špinavý a rezavý. Pitt se přiblížil k lodi tak, že stál přímo

pod její zádi. Bylo to velké plavidlo, s výtlakem zhruba dvanáct tisíc tun. Pitt hleděl na nejasný bílý nápis těsně pod prodlouženou zádi. Písmena byla tak omlácená a pokrytá rzí, že je v matném světle přečetl jen s obtížemi: MARTHA ANN – SEATTLE.

Lodní lávka vypadala jako tunel vedoucí vzhůru do hrozivé prázdnoty. O lidské přítomnosti svědčilo pouze temné hučení generátorů uvnitř lodního trupu a tenký proužek kouře, vinoucí se z jediného komínu.

Pitt uchopil hrubé provazové zábradlí, naklonil se kupředu, aby vyrovnal asi třicetistupňový sklon lávky, a začal po ní stoupat na palubu *Marthy Ann*. Mdlé světlo z lamp na budově skladiště dosahovalo jen asi krok od horního konce lávky. Pitt poněkud zaváhal, než vkročil na zdánlivě liduprázdnou palubu, a začal nahlížet do jejích stínů.

„Pan Pitt?“ ozval se jakýsi hlas z temnot.

„Ano, jsem Pitt.“

„Mohl bych se podívat na vaše doklady, prosím?“

„To byste mohl, jenom kdybych viděl, komu je mám sakra podat.“

„Položte, prosím, svůj osobní průkaz na palubu a ustupte o krok vzad, pane.“

Pitt si zabručel pod vousy. Uvědomoval si, že toto je standardní vojenský postup při ověřování totožnosti během pohotovosti a v případech výjimečného stavu, ale proč takový poprask při vstupu na palubu takové staré rozklepané plovoucí bedny šrotu? Nicméně opatrně odložil mauser před sebe na palubu, vytáhl peněženku a začal v ní pátrat po osobním průkazu. Protože nemohl zrakem proniknout téměř absolutní tmu, přejížděl prsty po povrchu plastických kreditních karet, až narazil na takovou, které scházela typická vystupující písmena. Tu vytáhl a odhodil několik kroků před sebe. Blikla baterka a úzký paprsek světla nejprve ozářil identifikační kartu a pak sklouzl na Pittův obličej.

„Omlouvám se za to obtěžování, pane, ale admirál Hunter nařídil na téhle lodi přísná bezpečnostní opatření.“ Temný stín pak Pittovi podal jeho osobní průkaz. „Když použijete první schůdky po vaší pravé ruce, najdete tam v mapové kajutě korvetního kapitána Denvera.“

„Díky,“ zabručel Pitt. Sebral z paluby svou zbraň a vydal se po schůdcích na můstek. Nahoře našel nejprve prázdnou temnou kormidelnu, proto touto opuštěnou místností prošel k dalším dveřím, které opatrně pootevřel. Tady konečně bylo jasné světlo.

„Ahoj, Dirku,“ pozdravil ho vřele Denver. Mezi prsty držel cigaretu, a jak mávl rukou Pittovi na uvítanou, spadl mu z ní

sloupeček popela na mapový stolek. Denver byl oblečený do černého pulovru a špinavých džín. „Vítej na palubě jediné plovoucí fosilie amerického námořnictva.“

Pitt mu odpověděl nedbalým zasalutováním. „Nečekal jsem, že tě tu najdu, Burdette. Myslel jsem, že zůstáváš s admirálem na velitelství.“

Denver se usmál. „Vrátím se tam. Nemohl jsem ale odolat, abych nepřišel tobě a Paulovi popřát dobrý lov.“

„Budeme to potřebovat. Kdybych si osobně mohl vybrat, pak bych vždycky radši volil hledání pověstné jehly v kupce sena.“

„Myslíš, že se tu bude jednat o nějaký záhadný úkaz?“ otázal se ho Denver.

„Jak řekl tvůj šéf, naším úkolem je najít a vyzvednout *Starbuck*. Jakékoliv chytání duchů je až na druhé koleji. Kromě toho, naši vědci a inženýři z NUMA nemají ve zvyku věnovat se výzkumům bermudských trojúhelníků nebo pacifických vírů. To necháváme vynalézavým literárním autorům s divokou představivostí a sklonem k přehánění. Jakýkoliv nevysvětlitelný objev je u nás tedy vždycky ryze náhodný a bývá následně v tichosti pohřben.“

„Máš na mysli nějaký konkrétní příklad?“ zeptal se ho Denver potichu.

Pitt upřel nevidoucí pohled na polorozbalenou mapu na stolku.

„Asi před devíti měsíci se odehrála jedna příhoda, která měla skoro příchut' příběhu od Julese Vernea. Dvě z našich oceánografických lodí prováděly průzkum profilu struktur pod mořským dnem a dělaly podmořské akustické testy v Kurilském příkopu nedaleko Japonska, když jejich přístroje zaznamenaly zvuk jakéhosi plavidla, pohybujícího se vysokou rychlostí ve značné hloubce. Obě naše lodě okamžitě zastavily, vypnuly stroje a zaměřily všechny přístroje příslušným směrem.“

„Nemohly se zmýlit přístroje nebo některý jejich operátor?“ zamumlal Denver.

„To není moc pravděpodobné,“ odpověděl Pitt. „Ti výzkumníci představovali špičku ve svém oboru. A když uvážíš, že šlo o dvě lodě se dvěma různými sestavami nesmírně přesných přístrojů, které zachytily a zaznamenaly shodný nález, pak se dá možnost omylu prakticky vyloučit. Bezpochyby tam něco bylo – ponorka, mořská příšera, cokoliv je libo. A navíc se ta věc pohybovala rychlostí dvě stě kilometrů za hodinu v hloubce devatenácti tisíc stop.“

Denver pomalu vrtěl hlavou. „Neuvěřitelné. To přesahuje mé chápání.“

„Přesto je to jenom polovina příběhu,“ pokračoval Pitt. „Stejný kontakt zaznamenala totiž i další loď, provádějící výzkum v Kajmanském příkopu nedaleko Kuby. Viděl jsem jak kajmanská, tak kurilská data a grafické záznamy sonarů souhlasí na milimetr.“

„Dozvědělo se o tom válečné námořnictvo?“

„Rozhodně ne. Námořnictvo nestojí o to, slyšet o nějakých podmořských záhadných objevech o nic víc, než letectvo touží po zprávách o UFO. A navíc, jaký jiný důkaz je tady k dispozici, kromě změní neuspořádaných čar na pár listech grafického záznamu?“ Pitt se opřel v křesle, položil nohy na stůl a zkřížil ruce v zátylku. „V jednom případě se nám přesto téměř podařilo natočit na video jednoho z těch neznámých obyvatel moře. Jistý zoolog z NUMA studoval a zaznamenával zvuky na podmořském kontinentálním úbočí nedaleko Islandu. Spustil mikrofon do hloubky deseti tisíc stop, aby zachytil zvuky doopravdy vzácné hlubokomořské fauny. Po několik dní zaznamenával jenom obvyklé lupání a skřípoty, velice podobné akustickým fenoménům vydávaným rybami v povrchových vodách. Slyšel i typické nepřetržité praskavé zvuky pocházející od krevet.

Jednoho odpoledne praskání náhle ustalo a zoolog začal přijímat zvláštní cvakavý zvuk, jako by někdo ťukal tužkou do mikrofonu. Nejprve si myslel, že narazil na rybu s dosud nezaznamenaným zvukovým projevem. Pomalu se ale dověděl, že ono ťukání odpovídá nějakému kódu. Rychle povolal radistu, který zvuky rozluštil jako jeden matematický vzorec. Pak zvuk náhle ustal a z reproduktorů se ozval pištivý smích, děsivě zkreslený vrstvou vody. Posádka lodi se brzy vzpamatovala a spustila do vody televizní kameru. Nicméně se zhruba o deset vteřin opozdili. Jakýsi rychlý pohyb zvířil jemnou usazeninu na dně, takže na monitoru byl vidět jen neproniknutelný kalný mrak. Trvalo hodinu, než se zorné pole vyjasnilo. Na dně pak byly patrné podivné otisky, jež mizely v temné mořské prázdnotě.“

„Dokázali přijít na něco ohledně toho matematického vzorce?“ chtěl vědět Denver.

„Ano, byla to jednoduchá rovnice, podle níž se dal vypočítat tlak vody v hloubce, v jaké byl ponořen mikrofon.“

„A jaký byl výsledek?“

„Přes čtyři sta kilo na čtvereční centimetr.“

V mapovně se rozhostilo ticho, dlouhé a mrazivé. Jen voda pod levobokem se šploucháním narážela na trup lodě.

„Není tu nějaká káva?“ přerušil mlčení Pitt.

Denverovy myšlenky se však stále ještě toulaly někde v záhadných mořských hlubinách. Teprve za okamžik, s patrnou námahou, je ze sebe setřásl. „Můžeš si být jistý,“ pravil s pokřiveným úsměvem, „že

při oceánské plavbě na *Marthě Ann* budeš mít tu nejlepší obsluhu z celého Pacifiku.“ Zvedl starou zčernalou konvici a nalil kávu do omláceného plechového hrníčku. „Poslužte si, pane, a šťastnou cestu.“

Seděli u mapového stolu a právě si začínali vychutnávat chuť dobré kávy, když se prudce otevřely dveře a dovnitř vstoupil Boland. Měl na sobě ušpiněné tričko, oprané džíny Levis a pár pracovních bot, které byly ještě v horším stavu než ty Pittovy. Pod trikem se mu na ramenou rýsovaly svaly. Pitt si poprvé všiml tetování na jedné Bolandově paži. Právě předloktí zdobil obrázek nože pronikajícího kůží a několik kapek krve, prosakujících z rány. Pod touto strašlivou ilustrací se nacházel modrý nápis RADEŽI ZEMŘÍT NEŽ PŘIJÍT O ČEST.

„Vy dva vypadáte, jako by vám milenky právě daly kvinde.“ Bolandův hlas byl posměšný, ale pevný. „Co se děje?“

„Právě jsme řešili záhady vesmíru,“ odpověděl Denver. „Na, Paule, dej si trochu mého světoznámého moku.“ Přisunul Bolandovi kouřící hrníček, přičemž několik hnědých kapek vyšpláchno na stůl.

Boland si vzal od Denvera politý šálek a zamyšleně pohlédl na Pitta. Když mu Pitt vrátil pohled, váhavě se usmál, pozvedl hrníček a usrkl žhavý obsah.

„Nějaké poslední rozkazy od starého pána?“ zeptal se Pitt.

Denver zavrtěl hlavou. „To samé, co řekl tobě. Při první známce jakéhokoli nebezpečí okamžitě vypadnout a plnou parou zamířit do Pearl Harboru.“

„Tedy v případě, když budeme mít štěstí,“ poznamenal Boland. „Žádná ze zmizelých lodí neměla čas ani na vyslání nouzového signálu, natož na to, aby zmizela.“

„K tomu je tu jako pojistka právě tady Pitt. A vrtulník.“

„Než helikoptéra zahřeje motory, nějakou chvíli to trvá,“ poznamenal pochybovačně Boland.

„Tenhle ptáček nikoliv,“ odpověděl Pitt. „Dokážu ho dostat do vzduchu nejdéle do čtyřiceti vteřin.“ Zvedl se a protáhl tělo, až se rukama dotkl kovového stropu. „Mám jeden dotaz. Vrtulník unese pouhých patnáct mužů. Takže buď nám námořnictvo dodá pár trpaslíků, nebo bude posádka krajně oslabená.“

„Podle normálních standardů poplujete s nedostatečnou posádkou,“ pronesl Denver. Pak se usmál na Bolanda a zamrkal na Pitta. „Ty to nemůžeš vědět, Dirku, ale *Martha Ann* ve skutečnosti není taková sešlá stará kocábka, jak vypadá. Nepotřebuje větší posádku, protože je vybavená nejmodernějším a vysoce automatizovaným centrálním řídicím systémem, jaký nemá žádná jiná loď na světě. Prakticky se řídí sama.“

„Ale ten oprýskaný, rezavý trup...“

„Nejdokonalejší maskování, jaké si umíš představit,“ přiznal Denver. „Dosáhli jsme toho jednou chytrou chemikálií, takže to vypadá opravdově. Člověk to nerozezná od pravé rzi ani za plného světla z metrové vzdálenosti.“

„Proč tedy to složité vybavení?“ podívoval se Pitt.

„V naší lodi *Martha Ann* je toho víc, než se na první pohled zdá,“ připustil Boland váhavě s přehnanou skromností. „Při pohledu zvenčí by tomu člověk nevěřil, ale ve skutečnosti je nacpaná od kýlu až po vrcholek komínu záchranným zařízením.“

„Maskovaná záchranná loď?“ pronesl pomalu Pitt. „To je novinka.“

Denver se usmál. „Takováhle maškaráda přijde vhod při, řekněme, poněkud delikátnějších projektech.“

„Admirál Sandecker zmínil pár vašich choulostivých úspěchů,“ připustil Pitt. „Teď vidím, jak jste jich dosáhli.“

„Pro nás není žádný úkol ani příliš velký, ani příliš malý,“ pronesl Boland se smíchem. „Skoro bychom dokázali vyzvednout i vrak lodi *Andrea Doria*, kdyby nás k němu pustili.“

„Předpokládejme, že nalezneme *Starbuck*. S takhle okleštěnou posádkou ji ale ani přes to všechno vaše automatické vybavení vyzvednout na hladinu nedokážete.“

„Jde o ryze předběžné opatření, můj drahý Pitte,“ odpověděl Denver. „Admirál Hunter trval na minimální posádce během pátrání. Nemá smysl riskovat životy, jestliže by *Marthu Ann* měl potkat stejný osud jako ostatní plavidla. Když ale budeme mít štěstí a *Starbuck* objevíme, pak bys začal fungovat s tou helikoptérou jako převozník mezi místem nálezu a Honolulu. Odtamtud bys nám dodal jak záchranaře, tak i potřebný materiál.“

„To je šikovné uspořádání,“ připustil Pitt. „I když bych spal určitě klidněji, kdybychom měli ozbrojený doprovod.“

Denver zavrtěl hlavou. „To si nemůžeme dovolit. Jakmile by se Rusové dozvěděli o staré kocábce doprovázené raketovým křižníkem amerického námořnictva, v tu ránu by vycítili podezřelé pikle. Jejich *Andrej Vyborg* by nám byl zaručeně nejdéle do svítání za zadkem.“

Pitt pozvedl obočí. „*Andrej Vyborg*?“

„Ruská oceánografická loď, námořní rozvědkou amerického námořnictva klasifikovaná jako špionážní plavidlo. Posledních šest měsíců bez přestání sledoval naše pátrání po ponorce *Starbuck* a i teď je určitě tam někde venku a šťourá se v moři, jestli neobjeví vrak.“ Boland se odmlčel, aby se napil kávy. „Stoprvní flotila strávila už spoustu času i námahy předstíráním, že jsme obyčejná obchodní loď, takže si teď nemůžeme jen tak dovolit prozradit se.“

„Jak se můžeš přesvědčit,“ pravil Denver, „*Martha Ann* je zcela nezávislá na válečném námořnictvu. Je zapsaná v americkém registru jako obchodní loď. A my hodláme tento stav pěkně diskrétně udržet i nadále.“

„Copak námořnictvu nevadí, že se tu ten *Andrej Vyborg* takhle sám potlouká?“

„On není sám,“ odvětil vážně Boland. „V současnosti máme čtyři lodě, které v severní části oblasti provádějí průzkum. Námořnictvo nikdy nekončí pátrání, bez ohledu na to, jak beznadějně pro trosečníky situace vypadá. Můžete tomu říkat námořní tradice, majore, ale když se plácáte v moři a držíte se nějaké plovoucí trosky, poté co šla vaše loď ke dnu, je zatraceně dobrý pocit vědět, že k vaší záchraně bude učiněno všechno...“

Bolandovu přednášku přerušilo zaklepání na dveře. „Dále!“ křikl.

Ve dveřích se objevil mladík, určitě ne starší než devatenáct nebo dvacet let. Na hlavě měl bílou stevardskou čepici a na sobě modrou pracovní kombinézu. Denvera a Pitta si ani nevšiml a promluvil přímo k Bolandovi.

„Promiňte, pane, ale vrchní strojní důstojník hlásí, že strojovna je připravená, a pomocník bocmana má nastoupenou posádku k manévru odplutí.“

Boland pohlédl na hodinky. „Výborně. Předejte jim rozkaz za deset minut odvézt loď a vyrazit.“

„Provedu, pane,“ vyhrkl mladý námořník. Zasalutoval, otočil se a zmizel do pilotní kabiny.

Boland se na Denvera trochu domýšlivě usmál a poznamenal: „To není špatné. Máme čtyřicet minut náskok.“

„Je vrtulník přivázaný a zajištěný?“ zeptal se Pitt.

Boland přikývl. „Je zabezpečený. Poslední předletovou prověrku můžete provést až za denního světla.“

Pitt se zvedl. Přešel ke kajutnímu okénku, zhluboka se nadechl mořského vzduchu, aby si vyčistil plíce od Denverových cigaret. Ve srovnání se zatuchlou mapovnou přístavní vzduch doslova voněl.

„Už jsi Dirkovi přidělil nějakou kajutu?“ otázal se Denver Bolanda.

„Hned vedle mé je luxusní kajuta, kterou obvykle necháváme pro významné hosty,“ odpověděl Boland se sarkastickým úsměvem na rtech. „V Pittově případě uděláme výjimku.“

Pitt se téměř ospalým pohledem, prostým hněvu či vzteku, dlouze zadíval na kouř, který stoupal ve spirálách z popelníku ke stropu. Byl by mohl odrazit to slovní rýpnutí s lehkostí, jakou by odehnal z

předloktí komára. Hunter byl chytrý starý lišák; měl dobrý nápad, spojit do jednoho týmu dva muže s úplně rozdílným temperamentem.

„No, myslím, že se asi rozloučím,“ přerušil nepříjemné mlčení Denver.

„Čas od času ti pošleme pohled,“ slíbil Pitt.

„Radši byste toho měli udělat víc,“ opáčil Denver, rty zvlněné k úsměvu, ale pohled tvrdý jako kámen. „Ode dneška za tři týdny pro nás zamluvím bar v hotelu Reef. A běda tomu, kdo nepřijde!“ Pak se obrátil k Bolandovi. „Ty máš kód, Paule. Budeme tě s admirálem sledovat pomocí satelitu. Jakmile najdete *Starbuck*, ohlaste na normální námořní frekvenci, že jste zastavili stroje, abyste vyměnili zadřené ložisko hřídele. My vás během zlomku vteřiny lokalizujeme.“

Denver si s Pittem i Bolandem potřásl rukou. „Nemůžu vám popřát nic jiného než hodně štěstí!“ Ještě než mohli oba odpovědět, Denver se obrátil a zmizel z místnosti. O pár minut později stál Denver v doku, opřený o piloty, a pozoroval posádku, jak odvažuje lana a zdvihá lodní lávku. Bezmyšlenkovitě hleděl na pravobok lodi *Martha Ann*, jak se vzdaluje od břehu, posouvá se do plavebního kanálu a pomalu mizí ve vjezdu do tichého přístavu. Sledoval její navigační světla, dokud tlumené brumlání lodních motorů postupně neumlklo v temnotách. Pak do temné, olejem znečištěné vody odhodil cigaretu, strčil ruce do kapes a unaveným krokem se vydal podél břehu k parkovišti.

Kapitola 8

Pitt stál u zábradlí na prodloužené zádi a nečinně sledoval, jak šrouby *Marthy Ann* čeří brázdu za lodí. Zpěněná modrá a bílá vodní masa bláznivě vířila, pomalu se zklidňovala, až se zhruba půl kilometru za zádi opět zcela vyrovnala a nechala vodní hladinu zavřít a jakoby zhojit dlouhou hlubokou jizvou. Bylo teplo a na obloze nebyl ani mráček, od severovýchodu vála čerstvá bríza.

Na jakou bláznivou partu jsem to v posledních dvou dnech narazil, pomyslel si skoro zoufale. Na podivně uvažující dívku, která se mu pokusila vrazit injekci do zad, vraha s potřísněnými zuby od tabáku, pěkného parchanta admirála, korvetního kapitána se zvláštním tetováním a mrňavého fregatního kapitána, který byl asi ze všech nejchytřejší.

Přesto však nikdo z celé této skupiny nedokázal proniknout opravdu hluboko, až do šerých zákoutí jeho mysli. To měla být jiná postava dramatu, osoba, která se teprve objeví na scéně: obr se žlutýma očima.

Jaký mohl mít důvod, že před dlouhou řadou let pátral po ztraceném ostrově Kanoli? Byl to snad jen nějaký vědec, který se snažil odhalit jednu ztracenou civilizaci, či tajně pátral ve starých legendách a mýtech? Nebo to byl někdo s ještě podivnějším cílem? Co obsahovala ona pověst o Kanoli, co se nenalézalo přinejmenším v dobré polovině chronicky známých žvástů o ztraceném kontinentu Mu nebo v celé spoustě legend o Atlantidě? Tajemství Pacifického víru a Bermudského trojúhelníku však skutečně existovala. Musí tu tedy existovat i nějaké logické vysvětlení příslušných záhad, pomyslel si nespokojeně Pitt. Někaký klíč, který byl natolik zřejmý, že ho doposud všichni přehlíželi.

„Pan Pitt?“

Pittovo duševní cvičení přerušil jakýsi mladík v kombinéze.

Usmál se na něj v odpověď. „Co pro vás můžu udělat?“

Námořník málem zasalutoval. Byl zjevně zmaten, protože nevěděl, jak se chovat k civilistovi, nadto na palubě lodi válečného námořnictva.

„Korvetní kapitán Boland si přeje, abyste přišel na můstek.“

„Díky. Už jdu.“

Pitt se obrátil a vydal se po kovové palubě kolem průlezů zakrytých plachtou. Pod nohama se mu rytmicky otrásala paluba, jak motory poháněly loď klidnými vodami kupředu, takže její příď vrhala záplavu

slané bílé vodní tříšťě přes zábradlí a na nástavbu a pokrývala jejich povrch lesklou vlhkostí.

Pitt vyšplhal po schůdcích vedoucích na můstek. Boland tam stál před kormidelníkem a dalekohledem zíral na pustý, tmavě modrý horizont před přídí. Na okamžik dalekohled sklonil, aby o tričko otřel šmouhy na okulárech. Pak ho znovu přiložil k očím a zahleděl se do obrovské prázdnoty před lodí.

„Co se děje?“ otázal se Pitt. Vyhlédl oknem ven, ale neviděl vůbec nic.

„Myslel jsem, že byste rád věděl,“ odpověděl Boland, „že jsme právě vstoupili do nové oblasti pátrání.“ Odložil dalekohled na poličku pažení před sebou, stiskl tlačítko vysílačky a ostrým staccatovým hlasem pronesl: „Poručíku Harpere, tady kapitán. Vypněte motory. Zastavujeme.“ Pak pohlédl na Pitta. „Pustíme se do práce.“

Boland ho vyzval, aby sestoupil po schůdkách vedoucích do chodby pod můstkem. Poté co minuli několik dveří do kabin, Boland před jedněmi z nich zaváhal a otevřel je.

„Tady je srdce celé operace,“ prohlásil. „Náš ústřední mozek. Čtyři tuny elektronických hejblátek. Povšimněte si, prosím, vědeckých divů 101. flotily v plné činnosti.“ Ukázal na dlouhou řadu přístrojů umístěných v rozlehlém prostoru o výměře zhruba osmdesáti čtverečních metrů.

„Zde je panel přístroje, který měří rychlost zvuku ve vodě a její tlak a průběžně zaznamenává výsledky v digitální formě na magnetický pásek. Tady vidíte protonový magnetický senzor, reagující na jakýkoliv železný předmět na mořském dně. Monitory podmořských televizních kamer.“ Při posledních slovech ukázal na čtyři obrazovky, tísňící se mezi ostatními přístroji. „Proto jsme zastavili loď, abychom mohli ze zádi spustit na vlečném zařízení senzory s kamerami a začít s pátráním.“

Pitt se zadíval na obrazovky monitorů. Kamery se právě ponořovaly pod hladinu; bylo vidět, jak mořské vlny olizují jejich čočky, postupně klesající do tiché prázdnoty neustále se pohybující tekutiny, jiskřící pronikajícími slunečními paprsky. Dvě z kamer zaznamenávaly barevný obraz, v němž modrozelené stíny zdánlivě přecházely v nekonečno.

„Ten další přístroj je modernizovaný sonarový systém,“ pokračoval Boland. „Dodává podrobný ‚zvukový‘ obraz dna oceánu a všeho, co na něm leží. Máme tu rovněž zařízení bočního záznamu, které prohlíží dno do vzdálenosti devět set metrů po obou stranách lodi. Také tyto senzory potáhneme za lodí.“

„To znamená osmnáct set metrů široký prozkoumávaný pruh,“ poznamenal Pitt. „To by mělo při každém přejezdu odrážet pořádnou část sektoru pátrání.“

Pitt zaregistroval, že Boland se ani nepokusil představit ho komukoliv z obsluhy přístrojů. Existovalo-li něco, co Boland pohříchu postrádal, pak to byly alespoň základy společenské slušnosti. Pitta napadlo, jak se asi Bolandovi vůbec podařilo dosáhnout hodnosti korvetního kapitána.

„A tenhle drahoušek,“ pronesl Boland hrdě, „je skutečným mozkiem celého elektronického vybavení. Počítačový systém Selco-Ramsey 8300.“ Ukázal na poměrně vysoký úzký panel se světýlky a knoflíky, stojící nad širokou základnou s klávesnicí. „Poskytuje údaje o zeměpisné délce, šířce, rychlosti, kurzu, prostě všechny navigační dovednosti, a je napojený na centrální kontrolní systém. Tato neživá hromada tranzistorů bude od této chvíle až do okamžiku, kdy objevíme *Starbuck*, naši loď řídit.“

„Je to dost sterilní,“ zamumlal Pitt.

„Jak to myslíte?“

„Nedotčené lidskou rukou.“

Boland nakrčil obočí. „Ano, tak by se to dalo říct.“

Pitt se naklonil přes rameno operátora sedícího u klávesnice a zahleděl se na vytištěná čísla. „To je chytře vymyšlené. Selco-Ramsey 8300 může být ručně vyřazen a z hlavního kontrolního stanoviště přeprogramován. V našem případě je nejspíš napojen na řídicí středisko v Pearl Harboru. Pro admirála Huntera je to tak nejpohodlnější pro případ, že bychom následovali příkladu *Lillie Marlene*. Při první známce problémů dokáže buď on sám, nebo eventuálně Denver, počítač vyřadit, otočit loď a přivést ji zpátky do přístavu. Může tak sice přijít o posádku, ale hlavně že se špičkové záchranné plavidlo 101. flotily dostane bez potíží domů. Opravdu skvělé uspořádání.“

„Vidím, že se v elektronice vyznáte,“ pronesl pomalu Boland. V obličeji se mu zračila směs podezření a obdivu.

„Dalo by se říct, že zběžně znám většinu zařízení, která tu na palubě máte.“

„Vy už jste to někdy viděl?“

„Přinejmenším na třech nejnovějších výzkumných oceánografických lodích NUMA. Vaše vybavení je trochu víc specializované, protože primární náplní vaší práce je záchranné. Nicméně naše přístroje jsou zase trošku modernější, protože je používáme pro vědecké účely.“

„Omlouvám se.“ Boland se trochu nuceně usmál. „Podceňoval jsem vás.“ Otočil se, přešel na druhý konec sálu k jednomu důstojníkovi, promluvil s ním pár slov a vrátil se k Pittovi. „Pojďte, zvu vás na skleničku.“

„Copak to předpisy válečného námořnictva povolují?“ ušklíbl se Pitt, poněkud překvapen náhlým Bolandovým projevem přátelství.

Boland se v odpověď rovněž ušklíbl, tentokrát trochu prohnane. „Zapomínáte. Technicky vzato, tohle je přece civilní loď.“

„Já jsem rozhodně všemi deseti pro technický pohled.“

Právě vykročili ke dveřím, když velící důstojník řídicího střediska oznámil: „Televizní kamery a sonarové senzory jsou na místě, kapitáne.“

Boland přikývl. „To byla rychlá práce, poručíku. Okamžitě vyrazíme...“

„Moment, prosím,“ skočil mu do řeči Pitt. „Jenom tak ze zvědavosti – jaká je tu hloubka?“

Boland na něj tázavě pohlédl a pak se odvrátil. „Poručíku?“

Důstojník byl už skloněný nad ukazatelem sonarového senzoru a pozorně si prohlížel zubaté šrafování, plazící se po grafickém papíru.

„Pět tisíc šest set sedmdesát stop, pane, to je osmnáct set devadesát metrů.“

„Je na tom něco neobvyklého?“ otázal se Boland.

„Mělo by tu být víc vody,“ odpověděl Pitt. „Mohli bychom se podívat na mapy mořského dna?“

„Tady, pane.“ Poručík se přesunul k velkému mapovému stolu s deskou z mléčného skla a zapnul osvětlení. Pak rozvinul velkou mapu a přichytil ji k okrajům stolní desky. „To je dno severního Pacifiku. Obávám se, že mapa není příliš podrobná. V téhle části světa pracovalo jen málo expedic na měření hloubky.“

Bolandovi náhle došly společenské zásady. „Dirku Pitte, tohle je poručík Stanley.“

Pitt přikývl. „Oukej, Stanley, tak se podíváme, co tu máme.“ Opřel se lokty o stůl a zahleděl se na podivné kontury, jež představovaly dno Tichého oceánu. „Jaká je naše poloha?“

„Přesně tady, majore.“ Stanley udělal malou značku na mapě. „32° 10' severně a 151° 17' západně.“

„To znamená, že jsme právě nad Fullertonovým zlomem,“ pronesl zvolna Pitt.

„To zní skoro jako diagnóza zranění při fotbalu,“ poznamenal Boland, který se také skláněl nad stolem.

„Ne, zlom je vlastně prasklina země, taková spára, která umožňuje pohyb dna při rozšiřování oceánu. Mezi námi a kalifornským pobřežím jich jsou stovky.“

„Už chápu, co jste myslel ohledně té hloubky. Podle mapy by v těchto místech mělo být dno takových patnáct tisíc stop, pět tisíc metrů hluboko.“ Stanley podtrhl hloubkový údaj, vytištěný nejbližší jejich pozici.

„Je možné, že se blížíme nějaké podmořské hoře,“ nadhodil Pitt.

„Dno stoupá po našem levoboku,“ poznamenal potichu Boland. „Dvě stě padesát stop na osmnáct set metrů. Na tom není nic divného. Mohlo by to svědčit o nějakém menším podmořském vrcholu.“

Pitt zavrtěl hlavou. „Až na to, že na mapě nic takového není.“

„Nejspíš nebyl ještě objeven, změřen a zaznamenán do mapy.“

„Přesto ale, jestli dno neustále stoupá, pak nemůžeme být daleko od vrcholu té podmořské hory. Je to vaše loď, Paule, ale podle mě by situace stála za podrobnější prozkoumání. Komunikační kapsle ze *Starbucku* byla odeslána kýmsi neznámým poté, co ta ponorka zmizela. Zdá se tedy logické, že leží v hloubce, která je snadno dostupná.“

Boland si unaveně promnul oči. „Zní to logicky, ale tohle zaručeně není jediný podmořský vrchol v celé oblasti. Může jich tu být třeba padesát.“

„Přesto si nemůžeme dovolit přehlédnout ani jeden.“

Boland se tvářil přemýšlivě. Pak se napřímil a otočil se ke Stanleymu. „Poručíku, naprogramujte kurz lodi směrem k vrcholu stoupání. Nakrmte údaje senzorů do počítače a zapněte kormidlo na centrální ovládání. Informujte mě o každé náhlé změně hloubky. Budu ve své kajutě.“ Pak se obrátil na Pitta. „Tak, co s tou skleničkou?“

Nosič televizní kamery a sonaru byl vypuštěn na laně za lodí, systém centrálního řízení byl připojen na lodní počítač a během deseti minut se již *Martha Ann* pohybovala v pomalém širokém oblouku na východ. Kormidelník na můstku stál nečinně ve dveřích kormidelny a pokuřoval. Příčky kormidelního kola se zvolna pohybovaly na jednu i na druhou stranu, jako by byly ovládány nějakou neviditelnou rukou. Loď klidně prorážela přídí dlouhé oceánské vlny a její posádka měla plné ruce práce s pozorováním a zaznamenáváním spousty hodnot na chvějících se ručičkách, barevných ukazatelích i monitorech.

Pitt a Boland zůstali v kapitánské kabině po většinu odpoledne. Čas běžel s ubíjející pomalostí, zatímco senzor hlásil stále jen pomalu stoupající mořské dno. Uplynula jedna hodina, dvě, pak dokonce tři. Pitt byl ponořen do studia údajů o ponorce *Starbuck*, zatímco Boland se zabýval plánem na záchranné práce pro případ, že by jeho *Martha*

Ann měla štěstí. Půl páté odpoledne. Líná konverzace mužů na palubě i dole ve strojovně se nevyhnutelně stočila na téma žen. Jen v řídicí místnosti vládlo i nadále ticho. Lidé zde se plně věnovali výhradně svým monitorům a přístrojům.

Pouze Stanleyho opakované hlášení „dno stále stoupá“ svědčilo o normálním životě na lodi. Není nic nudnějšího než pátrání po námořním vraku.

V pět hodin se náhle z reproduktorů ozval vzrušený Stanleyův hlas. „Za posledních devět set metrů se dno zvedlo o devět set stop!“

Pitt pohlédl na Bolanda. Pak oba beze slova vyskočili a rozběhli se do řídicí místnosti. Stanley se tam skláněl nad mapovým stolem a něco právě zaznamenával. „To je neuvěřitelné, kapitáne. Ještě nikdy jsem nic podobného neviděl. Nacházíme se stovky kilometrů od nejbližší země a mořské dno se náhle zvedne na pouhých dvanáct set stop od hladiny. A stoupá stále výš.“

„Je to zatraceně příkrý sráz,“ poznamenal Pitt.

„Mohla by to být součást podmořského svahu Havajských ostrovů,“ nadhodil Boland.

„Na to jsme příliš daleko na sever. Pochybuju, že by tu byla nějaká souvislost. Tohle děťátko vypadá, že je úplně samostatné.“

„Jedenáct set stop,“ oznámil hlasitě Stanley.

„Dobrý Bože. Gradient stoupání je teď jedna stopa hloubky na dvě stopy délky,“ pronesl potichu Pitt.

Boland promluvil sotva hlasitěji než pouhým šepotem. „Jestli dno nepřestane brzo stoupat, tak na ně narazíme kýlem.“ Otočil se čelem k Stanleymu. „Odpojte počítač. Přepněte na ruční ovládání.“

Stanleymu trvalo jen pět vteřin, než mohl odpovědět: „Jsme na manuálním ovládání, pane.“

Boland zvedl mikrofon interkomu. „Můstek? Tady Boland. Co vidíte zhruba osm set metrů před přídí?“

V reproduktoru se ozval kovový hlas. „Nic, pane. Horizont je naprosto prázdný.“

„Nějaká známka zpěněné vody?“

„Žádná, komandéře.“

Pitt vzhlédl k Bolandovi. „Zeptejte se ho na barvu moře.“

„Můstku, vidíte nějakou změnu v barvě vody?“

Následovalo krátké zaváhání. „Asi tak pět set metrů vlevo od příde je trochu zelenější, pane.“

„Osm set a stále stoupá,“ hlásil Stanley.

„Trochu se to zamotává,“ poznamenal Pitt. „Očekával jsem, že voda bude mít spíš světlejší modrou barvu, jak se dno blíží k hladině.“

Zelená znamená mořskou vegetaci. Připadá mi dost zvláštní, že by tady mělo něco růst.“

„Řasám se na korálech příliš nedaří?“ pronesl Boland tázavě.

„Jednak to a jednak také díky teplejší vodě, jež je v těchto oblastech obvyklá.“

„Mám něco na magnetometru,“ pronesl kudrnatý blondák, sedící před kontrolním panelem.

„Kde?“ vyštěkl Boland.

„Vzdálenost dvě stě metrů, náměr dvě stě osmdesát stupňů.“

„To by mohlo být ono,“ vyhrkl vzrušeně Boland.

„Druhý nález tři sta metrů daleko, náměr tři sta patnáct stupňů. A další dva kontakty. Bože, jsou všude kolem nás.“

„To vypadá, že jsme narazili na poklad,“ ušklíbl se Pitt.

„Zastavit stroje,“ vykřikl Boland do mikrofonu.

„Linie dna už pomalu vylézá z papíru,“ hlásil Stanley rozčileně.

„Čtyři sta padesát stop a pořád stoupá.“

Pitt upíral zrak na televizní monitory. Na jejich obrazovkách ještě nebylo nic vidět, což se při viditelnosti pouhých třiceti metrů dalo také očekávat. Ze zadní kapsy kalhot vytáhl kapesník a osušil si jím krk i obličej. V duchu se podivil, proč se tolik potí. Řídicí místnost byla totiž plně klimatizovaná. Zastrčil mokrý kapesník zpět do kapsy a znovu se zadíval na monitory.

Boland stále držel mikrofon v ruce. Pozvedl ho ke rtům a Pitt uslyšel, jak se celou lodí rozléhá jeho hlas. „Tady Boland. Hned na první pokus se nám podařil zásah. Všechny známky potvrzují, že se nacházíme nad hřbitovem lodí Pacifického víru. Přeji si, aby všichni dávali pečlivý pozor. Zatím ještě nemáme úplnou představu o všech nebezpečích, takže se nechceme nechat něčím překvapit. Jako zajímavost vám chci prozradit, že jsme možná doposud jediná loď, která sem dorazila vcelku.“

Pitt ani na okamžik nespustil oči z monitorů. Jak se *Martha Ann* setrvačností pohybovala kupředu, začalo se na obrazovkách objevovat dno. Rozptýlený třpyt vody, na kterou dopadalo slunce, měnil pod hladinou jeho světlo do tenkých žlutých paprsků, jež na dně rozvinuly poněkud nevýrazný koberec barev. V záběru kamery se objevila pestře zbarvená ryba, nehybně se vznášející v trojrozměrném prostředí a opatrně pozorující obrovitý stín lodního trupu, který se nad ní pomalu posouval.

Boland položil ruku na rameno obsluhy magnetometru. „Jakmile proplujeme nad prvním vrakem, udejte kurz k dalšímu v řadě.“ Pak se obrátil na Stanleyho. „Signalizujte poručíku Harperovi do strojovny,

aby udržoval jen minimální rychlost, nutnou k ovládní lodi kormidlem.“

Atmosféra v řídicí místnosti byla napjatá. Uplynuly dvě minuty, nekonečných sto dvacet vteřin čekání, než se objevily mrtvé a pohřbené zbytky první z dávno ztracených lodí.

Dno teď bylo na monitorech docela jasně viditelné. Rostla tu podivně bujná flóra, i když to místo mělo být podle všeho pusté jako měsíční krajina. Nikde nebyla ani stopa po korálech, na nerovném kamenitém dně však zato vyrůstaly široce vějířovitě chaluhy a jemně zbarvené mořské řasy, neustále měnící odstíny ve chvějivém světle pronikajícím z mořské hladiny. Pitt byl touto podívanou uchvácený. Bylo to jako nahlížet do rozkvetlé orientální zahrady, která se ocitla pod vodou.

Dlouhovlasý mladík obsluhující sonar promluvil naprosto nevzrušeným hlasem. „Blížíme se k vraku, veliteli.“

„Oukej, připravte se na počítačové zpracování.“

„Kvůli záznamu?“ otázal se Pitt.

„Kvůli identifikaci,“ odtušil Boland. „V paměťové bance máme veškerá data o každém plavidle, které v této oblasti zmizelo. Teď se pokusíme porovnat tyto počítačové údaje s čerstvě získanými a tak se nám snad podaří vymámit z moře pár jeho tajemství.“

„Tady se blíží,“ oznámil Stanley.

Tři páry očí se upřely na monitor, na kterém se začal odvíjet docela strašidelný obraz. Loď, nebo to, co z ní zbylo, byla pokryta silnou vrstvou mořských řas. Vzhůru k hladině se poněkud groteskně a jakoby v zoufalé beznaději tyčily dva stěžně, jeden vpředu, druhý vzadu. Osamocený komín vypadal netknutě, pouze ho pokrýval rezivý povlak. Všude po celé palubě se povalovaly mohutné pokroucené kusy kovu. Jak pozorovatelé upírali zrak na obrazovku, otvorem v boku lodi se prosmýklo dlouhé zelenavé tělo murény, jež výhružně otvírala a zavírala tlamu.

„Bože můj, ta mrcha má určitě víc než tři metry!“ vykřikl Boland.

„Spíše tak dva a půl, když člověk vezme v potaz zvětšení televizními objektivy,“ poznamenal Pitt.

„Možná mám halucinace,“ pravil Stanley, „ale zdálo se mi, že jsem v nákladovém prostoru viděl traktor.“

Jejich pozorování vyrušil počítač, který se zahučením začal tisknout. V okamžiku, kdy tiskárna dokončila svou práci, Boland z ní odtrhl papír a četl nahlas.

„Podle zadaných údajů jde o liberijskou nákladní loď *Oceanic Star*, tonáž 5135 tun, náklad: guma a zemědělské stroje. Zmizení hlášeno 14.června 1949.

Muži v řídicí místnosti přerušili to, čím se právě zaměstnávali, a němě hleděli na papír v Bolandově ruce. Nikdo nepromluvil. Nebylo třeba.

Právě objevili první oběť Pacifického víru.

Jako první zareagoval Boland. Popadl mikrofon a spustil: „Radisto, tady je Boland. Otevřete námořní frekvenci. Odešlete zprávu kód šestnáct.“

Ozval se Pitt: „Není to trochu předčasné? *Starbuck* jsme doposud nenašli.“

„Máte pravdu,“ přiznal stručně Boland. „Trochu předbímám, ale chci, aby admirál Hunter věděl, kde přesně se nalézáme; jenom pro všechny případy.“

„Očekáváte nějaké problémy?“

„Nemá smysl riskovat.“

„Nový kontakt ve směru dvě stě osmdesát sedm stupňů,“ ozval se konverzačním tónem operátor sonaru.

Oba muži se vrátili k obrazovkám a pozorovali, jak se na nich objevuje nakloněná paluba další lodi, se zádi nadzdvíženou a přidí naopak ztrácející se v modrozelené hlubině. Nosič s kamerou přeplul nad masivním okrouhlým lodním komínem, umožňujícím pohled do temného nitra lodi. Ve střední části plavidla vyrůstala spousta ventilů a trubek, zato však zde chyběla nástavba. Naopak záďová část byla o několik palub vyšší a korunovaná otřesnou změtí ventilačních trubek. Mořské řasy naprosto pokryly kovový povrch a dokonce i ocelová lana, visící ze stěžňů. Mezi lanovým proplouvaly exotické ryby nejrůznějších druhů a barev s takovou samozřejmostí, jako by skelet mrtvé lodi patřil jenom jim.

Boland nahlas četl údaje z monitoru počítače.

„Japonský tanker *Ishiyo Maru*, 8106 tun, zmizel s celou posádkou dne 14. září 1964.“

„Bože,“ zamumlal Stanley, „tohle místo je opravdový hřbitov. Zatraceně, začínám si připadat jako nějaký hrobník.“

Hlášení o mrtvých a rozpadajících se lodích se v následující hodině opakovalo ještě šestkrát. Byly mezi nimi čtyři nákladní lodě, jeden velký škuner a jeden oceánský trauler. Napětí v řídicí místnosti s každým novým nálezem a jeho identifikací narůstalo. Když však nadešla ta chvíle, na kterou všichni podvědomě čekali, vlastně je to až trochu podivně překvapilo.

Operátor sonaru si náhle pevněji přitiskl sluchátka k uším a upřel nevěřícný pohled na přístrojový panel před sebou. „Mám kontakt ponorky, ležící ve směru sto devadesát stupňů,“ oznámil.

„Je to jisté?“ naléhal Boland.

„Vsadil bych na to ctnost své matky. Už jsem pár ponorek našel a tahle se zdá sakramentsky velká.“

Boland stiskl mikrofon. „Můstek? Jakmile dám povel, zastavte stroje a spusťte kotvu. A to bleskově. Rozuměno?“

„Potvrzuji, pane,“ ozval se drsný hlas v reproduktoru.

„Jakou máme hloubku?“ chtěl vědět Pitt.

Boland kývl. „Hloubka?“ vyštěkl.

„Devadesát stop.“

Pitt s Bolandem se na sebe podívali. „To ještě umocňuje celou záhadu, co říkáte?“ otázal se potichu Pitt.

„To ano,“ odpověděl rovněž šeptem Boland. „Jestli byla Dupreeova zpráva podvržená, proč by měla uvádět správnou hloubku?“

„Náš nepřítel zřejmě předpokládal, že nikdo se zdravým rozumem by nevěřil údajům o hloubce devadesáti stop. Já to vidím na vlastní oči a stejně tomu nemůžu uvěřit.“

„Blížíme se na dohled kamer,“ oznámil Stanley. „Tamhle... tamhle ta ponorka je.“

Všichni upřeně zírali na mohutný černý předmět, ležící na dně pod pomalu se sunoucím kýlem *Marthy Ann*. Pittovi to připadalo, jako by se díval na model lodi ponořený ve vaně. Délka podmořského plavidla byla přinejmenším dvakrát větší než délka obyčejné nukleární ponorky. Namísto obvykle půlkulovitého tvaru zde byla příd' daleko ostřejší. Stejně tak chyběl typický, téměř dokonalý doutníkový tvar, místo toho trup hladce přecházel v klasické proudnicové křivky. Na ponorce chyběla i masivní konstrukce velitelské věže, připomínající obří hřbetní ploutev, a na jejím místě vyčnívala z hladkého těla jen nevelká okrouhlá vyvýšenina. Pouze kormidelní plochy na zádi zůstaly stejné, podobně jako velké bronzové šrouby, šikovně umístěné pod hladkou zádí. Celá ponorka vypadala příjemně klidná, jako nějaký obrovský obyvatel druhohor, uložený k pozdnímu odpolednímu odpočinku. Ponorka vypadala jinak, než měla, a Pitt ucítil, jak mu na zádech naskakuje husí kůže.

„Vypustit značkovač,“ zavelel ostře Boland.

„Značkovač?“ podivil se Pitt.

„Elektronický přístroj vydávající nízkofrekvenční signál,“ odpověděl Boland. „Pro případ, že bychom odsud museli odjet, budeme tu mít na dně vodotěsný vysílač periodických směrových signálů. Podle něj můžeme toto místo kdykoliv znovu snadno najít.“

„Naše příd' právě minula vrak ponorky, kapitáne,“ ozval se operátor sonaru.

Boland zahlekal do mikrofonu interkomu: „Zastavit stroje. Spustit kotvu.“ Pak se obrátil na Pitta. „Viděl jste její číslo?“

„Devět-osm-devět,“ odpověděl stručně Pitt.

„To je ona. Je to *Starbuck*,“ pravil Boland téměř uctivě. „Nikdy jsem si nemyslel, že ji kdy v životě uvidím.“

„Nebo to, co z ní zůstalo,“ dodal Stanley a zbledl. „Když si vzpomenu na všechny ty chudáky, kteří v ní zůstali uvěznění, ježí se mi vlasy hrůzou.“

„Jo, člověk z toho má takový hodně zvláštní pocit v břiše,“ přidal se Boland.

„Váš pocit v břiše není to jediné zvláštní, co tu je,“ poznamenal klidně Pitt. „Jen se pořádně podívejte.“

Martha Ann se teď začala poněkud otáčet kolem příďové kotvy. Díky setrvačnosti se její záď obloukem pomalu od potopené ponorky vzdalovala. Boland počkal, až záběr televizních kamer opět zachytí vrak *Starbucku*. Když se její obraz ustálil uprostřed zorného pole, objektivy kamer se automaticky zafixovaly a transfokátor snímaný předmět přiblížil.

„Leží tam na dně v písku a je tak skutečná, jak jenom může být,“ zamumlal pomalu Boland s pohledem upřeným na obrazovku.

„Nemá zabořenou příď, na rozdíl od toho, co psal Dupree. Kromě toho nic neobvyklého nevidím.“

Pitt odpověděl: „Sherlock Holmes tedy rozhodně nejste. Říkáte – nic neobvyklého?“

„Na přídi není patrné žádné poškození,“ pokračoval Boland zvolna. „Může tam být snad otvor na spodku trupu, který není vidět, dokud tu ponorku nevytáhneme. Nic zvláštního.“

„To by musela být pořádná exploze, aby udělala takovou díru, že se loď velikosti *Starbucku* potopí v devadesáti stopách vody,“ poznamenal Pitt. „V hloubce tisíc stop k tomu stačí i vlasová štěrbin. Ale takhle těsně pod hladinou dokáže ponorka bez problémů zvládnout cokoli, s výjimkou opravdu veliké trhliny. Navíc si uvědomte, že po výbuchu by byly v okolí vidět nějaké rozmetané trosky; žádná výbušnina neexploduje tak čistě, aby kolem nenadělala pořádnou paseku. A jak můžete vidět, tady kolem ponorky neleží na dně vůbec nic, ani uvolněný nýt. Což nás vede k dalšímu znepokojivému závěru. Odkud se k sakru vzal ten písek? Procourali jsme celé míle nad touhle podmořskou horou a všude jsme viděli jenom kamenité dno se zubatými skalisky a trochou vegetace. A tahle ponorka přesto sedí uprostřed nejhezčího písčného ostrůvku, jaký si můžete představit.“

„Mohla by to být náhoda,“ trval stále na svém Boland.

„Že Dupree uložil svou umírající ponorku na jediné měkké místo široko daleko? To je trochu přehnané. Teď ale přicházíme k

něčemu ještě záhadnějšímu. Je to postřeh, který se nedá tak snadno vysvětlit.“ Pitt se naklonil blíž k monitorům. „Nejdůležitější z tohoto pohledu je stav vraků potopených lodí. Pro mořského biologa představují dokonalou laboratoř. Jestliže je známo datum ztroskotání, dokáže takový vědec stanovit rychlost růstu jednotlivých typů mořské flóry na daném vraku. Tady si ale povšimněte, prosím, že zevní plášť *Starbucku* je dokonale čistý a hladký, jako v den, kdy poprvé vyjel na moře.“

Všichni v řídicí místnosti odtrhli oči od svých přístrojů a pohlédli na monitory. Jenom Boland se Stanleyem tam stáli a zírali na Pitta. Nemuseli se totiž na monitorech ujišťovat, že má Pitt pravdu.

„Mohlo by se zdát,“ pokračoval Pitt, „přinejmenším při pohledu zvenčí, že *Starbuck* se potopil teprve včera.“

Boland si unaveně promnul čelo. „Pojďme nahoru,“ navrhl, „a prodiskutujme to na čerstvém vzduchu.“

Když došli na křídlo můstku na levoboku, Boland se odvrátil a zahleděl se na moře. Ještě dvě hodiny a slunce zapadne. Již teď, když na vlny dopadaly sluneční paprsky v šikmém úhlu, začínala modrá voda oceánu tmavnout. Boland byl unavený, a jak promluvil, byla jeho řeč tichá a přerušovaná.

„Dostali jsme rozkaz najít *Starbuck*. První krok našeho poslání jsme tedy splnili. Teď je před námi vytažení vraku na hladinu. Proto chci, abyste zaletěl do Honolulu pro záchranářský tým.“

„Myslím, že by to nebylo moudré,“ odpověděl potichu Pitt. „Stále ještě nemáme vyhráno. Za chvíli bude tma. A za takové situace přece *Starbuck* poprvé zmizela.“

„Není důvod k panice. *Martha Ann* má dostatek prostředků včasné detekce, aby byla schopna odhalit nebezpečí blížící se z kteréhokoliv směru, na jakoukoliv vzdálenost.“

„Na palubě máte ale pouze ruční zbraně,“ pokračoval Pitt. „K čemu vám je včasná detekce, když se nemůžete pořádně bránit? Možná jste našli hřbitov lodí v Pacifickém víru, ale stále nemáte nejmenší ponětí, kdo nebo co je příčinou těch ztroskotání.“

„Jestliže se ďábel se svou flotilou duchů dosud neukázal,“ trval na svém Boland, „teď už se neobjeví.“

„To říkáte vy, Paule. Vy jste také zodpovědný za tuto loď a její posádku. Jakmile ale já odsud odletím, můžete se rozloučit se svou poslední možností úniku.“

„Oukej, poslouchám,“ pronesl klidným hlasem Boland. „Co navrhuje?“

„Už jste se zatraceně jistě dovtípil, co vám odpovím,“ opáčil netrpělivě Pitt. „Potopíme se k ponorce. Přístroje a televizní kamery

nám můžou prozradit pouze něco. Je nutné, abychom se na ni podívali vlastníma očima. Brzy bude tma, a jestli je něco prohnílého ve státě dánském, pak to musíme zatraceně rychle objevit.“

Boland bezmyšlenkovitě pohlédl na zapadající slunce. „Moc času nezbývá.“

„Potřebujeme maximálně tak pětáctýřicet minut.“

„My?“

„Já a ještě jeden muž. Nejlépe člověk, který se plavil na ponorkách, pokud někoho takového máte na palubě.“

„Můj navigační důstojník, poručík March, sloužil čtyři roky na atomových ponorkách a navíc je to zkušený potápěč.“

„To zní dobře. Beru ho.“

Boland se na Pitta zamyšleně podíval. „To není dobré.“

„Nějaký problém?“

„Nejsem moc nadšený tím, že bych vás měl poslat dolů. Kdyby se něco stalo, tak mě váš admirál Sandecker sežere.“

Pitt pokrčil rameny. „To ale není moc pravděpodobné.“

„Tváříte se pěkně sebejistě.“

„Proč taky ne? Za mnou stojí ty nejdokonalejší detekční přístroje, jaké lidstvo zná. A ty nic v okolí ponorky nesignalizují. V čem je tedy riziko?“

„Pošlu poručíka Marche, aby vám pomohl s potápěčským vybavením,“ vzdal se Boland. „Výstup pro potápěče je uprostřed lodi na pravoboku těsně nad vodolinkou. March vás tam bude čekat. Ale pamatujte si, provedete jenom vizuální ohledání. Jakmile uvidíte, co je tam k vidění, okamžitě se vrátíte zpátky.“ S těmito slovy se obrátil a odpochoval do kormidelny.

Pitt zůstal na otevřeném křídle můstku o chvíli déle a snažil se za každou cenu udržet pochmurný výraz. Pocítil nepříjemné píchnutí ostnu viny, ale hned výčitky zahnal. „Chudák starý Boland,“ řekl si pro sebe potichu. „Nemá ani tušení, co chystám.“

Kapitola 9

Potápění ke ztroskotané lodi je činnost vzrušující i děsivá zároveň. Některými poněkud pověřčivými individui bývá přirovnávaná k plavání mezi práchnivějícími kostmi Goliáše. Srdce potápěče však pokaždé začne tlouct děsivým tempem a jeho mysl se přitom otupí i bezdůvodným strachem. Možná za to mohou romantické průzkumníkovy představy vousatých kapitánů rázujících po můstku nebo zpocených klejících topičů házejících uhlí pod rozpálené starodávné kotle, či dokonce tetovaných lodníků, opile klopýtajících k příďové nástavbě po divoké noci, strávené v nějakém zapadlém tropickém přístavu.

Pitt tyto záhadné pocity samozřejmě zažil již při svém dřívějším potápění k lodním vrakům. Tentokrát to ale bylo jiné. Na dně ležící *Starbuck* vypadala docela normálně. Jestliže podvodní svět byl pro hladinovou loď něčím cizím, pak pro ponorku to bylo naprosto přirozené prostředí. Pitt měl pocit, že každou chvíli z hlavních ventilů začnou unikat bubliny vzduchu, vyháněného z balastních nádrží, roztočí se obrovské bronzové šrouby a celý dlouhý černý stín se dá do pohybu.

Spolu s Marchem plavali nyní pomalu podél trupu, jenom pár centimetrů nade dnem. March nesl podvodní fotoaparát Nikonos a chvíli co chvíli stiskl spoušť, načež pokaždé následovalo bliknutí světla, připomínající blesk na temném nebi. Téměř absolutní ticho rušily pouze unikající vzduchové bubliny. Hejna jásavě zbarvených ryb kroužila kolem dvou človíčků, kteří vnikli do jejich soukromého světa.

Černožlutá andělská ryba připlula ze zvědavosti poněkud blíž. Nedaleko se v meandrovitých křivkách prohánělo přinejmenším čtyřicet pestrých papoušcích ryb, mrskajících ocasy. Nad oběma potápěči proplul nahnědlý žralok s bílými konečky ploutví, dlouhý téměř dva metry, aniž by však o ně projevil sebemenší zájem. Všude kolem byl totiž takový nadbytek chutných soust, že jeho pouze jako oříšek velký mozek ani nenapadlo, že by mohl povečeřet lidské maso.

Pitt se jen s obtížemi přestal obdivovat přírodní scenerii. Museli toho ještě příliš mnoho zvládnout a čas ubíhal. Stiskl tedy pevněji dlouhou hliníkovou tyč, kterou třímal v pravé ruce.

March ji nazýval Žihadlo kouzelného draka. Téměř metrová trubka s jehlovitou tryskou na konci Pittovi připomínala nástroj, používaný metaři v parku ke sbírání odhozených papírků. Ve skutečnosti to však byl nejúčinnější zabiják žraloků. Různé harpuny, repelenty, výbušné

tyče používající brokovnicové nábojnice, to všechno fungovalo proti tomuto nenáviděnému nepříteli člověka s různým stupněm účinnosti. Žádná z těchto zbraní však nebyla tak efektivní a tak spolehlivá jako Žihadlo kouzelného draka. Pitt znal komerční verze tohoto žraločího zabijáku, které byly menší a méně výkonné než tento model námořnictva. V podstatě se jednalo o střelnou zbraň, která i přes svůj celkem mírumilovný vzhled byla schopna obrátit žraloka doslova naruby. Jestliže se nějaká taková příšera s ostrými zuby přiblížila příliš blízko, potápěč prostě jen přitiskl ústí hlavně na kůži zvířete drsnou jako skelný papír a stiskl spoušť. Tím se otevřela nádržka oxidu uhličitého a její obsah se vyprázdnil do žraločího těla. Výsledná exploze pak vyvrhla nafouknuté vnitřní orgány onoho monstra s chrupavčitou kostrou jeho otevřenou tlamou ven jako balony. Avšak dokonce ani to nemuselo bestii usmrtit. Až teprve poté, co plyn vynesl žraloka na hladinu, dravec definitivně utonul. Žraloci totiž nemají vzduchový měchýř jako ostatní ryby. Nemohou se tedy jen tak vznášet, musí se neustále pohybovat, aby vháněli kyslíkem nasycenou vodu ústy dovnitř a žaberními šterbinami opět ven. Jakmile se žralok nepohybuje, nemůže dýchat.

March udělal opět snímek, přetočil film a pořídil další záběr. Pak pokynul Pittovi směrem vzhůru. Plavali bok po boku nad plochou palubou, kolem příklopu na vypouštění komunikační bóje, vedle ventilů balastních nádrží a lanových úvazníků.

Pitt se podíval, jak se March pod maskou tváří. V očích mladého muže se zračil strach z toho, co se nachází na opačné straně stěny trupu. March pozvedl fotografický aparát a ukázal k hladině; došel mu film. Pitt zavrtěl nesouhlasně hlavou. Uchopil malou tabulku, kterou měl přivázanou k pásu se závažím, a mastnou tužkou na ni napsal: ÚNIKOVÝ POKLOP.

March chvíli hleděl na tabulku a pak ukázal prstem na ciferník svých hodinek. Pitt ani nemusel reagovat, dobře věděl, že jim zbývá vzduch na posledních dvacet minut. Znovu tedy zvedl tabulku s nápisem a pevně chytil Marche za paži. Prsty ho stiskl, aby mladý poručík pochopil naléhavost jeho rozkazu. Marchovy oči se v masce doširoka otevřely. Vzhlédl směrem k trupu *Marthy Ann*, odkud je sledovaly televizní kamery. Zaváhal ve snaze zdržovat, než uplyne čas.

Pitta ale neoklamal. Jen zaryl prsty ještě hlouběji do Marchovy paže. To stačilo. March přikývl, že pochopil, rychle se obrátil a zamířil směrem k přídi *Starbucku*. Pitt upřímně nečekal, že by mladík mohl udělat něco jiného.

Nyní plaval téměř těsně nad Marchovými ploutvemi, takže se pohyboval v proudu bublin, unikajících z poručíkova výdechového ventilu. Trvalo jim pouze pár vteřin, než se jejich stíny mihly nad trupem ponorky, a oba potápěči se znovu vznášeli nad palubou *Starbucku*. Krab, nelítostně vyrušený z promenády po přední palubní lávce, se pomateně rozběhl bokem a nakonec sklouzl po oblém trupu na písčité dno, kde perfektně přistál na všech osmi nohách. Jestli měl ten krab strach, pak March ho měl také. Pitt si všiml, že se nekontrolovaně třese, jakmile se podívá na příklop průlezu a zřejmě si představí tu příšernou scénu uvnitř.

OTEVŘÍT, napsal Pitt na tabulku. March na něj pohlédl, znovu pokrčil rameny a pak přece jen nad poklopem pomalu poklekl a opřel se do jeho kruhového uzávěru. Pitt lehce zaklepal Žihadlem na poklop. Kovový zvuk ve vodě ještě zesílil. Marche to pobídlo, takže se opřel opravdu vši silou, až mu na krku naběhly žíly. Uzávěr však nepovolil. March vydechl a vzhlédl k Pittovi. V očích se mu zračila otázka i strach. Pitt ukázal tři prsty a pokynul směrem k uzávěru, vybízející tak ke třetímu pokusu. Sám se postavil naproti Marchovi a pažbu Žihadla zasunul pod uzávěr jako páku. Pak na Marche kývl.

Spojenými silami se opřeli do kruhového uzávěru. Ten konečně povolil, i když zpočátku o pouhý centimetr. Jakmile se však pohnul, další pootočení už bylo snazší, až se po chvíli kolo uzávěru pohybovalo úplně hladce až na doraz. March zdvihl poklop a pohlédl dovnitř do prostoru vzduchového zámku. Shodný tlak mezi touto únikovou komorou a venkovním prostředím byl špatným znamením. Pitt si uvědomil, že celý jeho grandiózní plán bere právě za své. Zbýval mu poslední trumf a měl jen jedinou minutu, aby ho zahrál.

Smazal původní nápis na tabulce a místo něj napsal: UMÍTE JI OBSLUHOVAT?

March přikývl, znovu se trochu otřásl nad strašidelným Pittovým nápadem, vzal svou vlastní tabulku a odpověděl: BEZ ENERGIE TO ALE NEJDE.

Pitt prostě naškrábal v odpověď: ZKUSÍME TO!

March, s vědomím, že jakýkoliv protest je zbytečný, váhal jen chvíli, pak sebral odvalu a statečně se ponořil do strašidelné tmy prostoru vzduchového zámku. Pitt počkal, než se March uvnitř zorientuje ve slabém světle, jež sem dopadalo zvenčí. Když March konečně bezpečně držel uzávěry vzduchových ventilů v rukou, kývl na Pitta, který seskočil dovnitř a zavřel za sebou zevní poklop.

Úniková komora byl prostor ve tvaru trubice, zabudovaný do stěny ponorky. Dovnitř se vešlo najednou šest mužů a komora sloužila k tomu, aby sem členové posádky zachraňující se z poškozené lodi

mohli vstoupit, vodotěsně zavřít vnitřní průchod a otočením vzduchových ventilů prostor zaplavit. Jakmile se vyrovnal vnitřní a vnější tlak, byl vypuštěn zbývající vzduch, načež trosečníci pouze otevřeli zevní poklop a vyplavali na hladinu. V případě Pitta a Marche však šlo o přesně opačný postup, tedy pokusit se nejprve o vyčerpání vody z únikové komory a pak o otevření vnitřního průlezu do, alespoň jak Pitt předpokládal, suchého nitra ponorky.

Šílenství. March to nedokázal nazvat jinak než čiré šílenství, sedět takhle v naprosté tmě uvnitř únikové komory. Bylo by přece daleko jednodušší otevřít vnitřní poklop než se tady takhle motat v temnotách. Proč ztrácet čas pokusy o nějaké vyrovnávání tlaků, když je ponorka zaručeně plná vody? Stejně jediné, co uvnitř najdou, bude špinavý interiér plný nafouklých hniјících mrtvol. A jestli si nepospíší, budou zakrátko mrtvoly i z nich obou. Očekával, že teď už každou chvíli začnou čerpat z rezervní zásoby vzduchu. Šílenství, pomyslel si znovu zoufale. I když se to zdálo nemožné, připadalo mu, že se potí. Pak pootočil vzduchovým ventilem.

V komoře jemně zasyčel vzduch a voda začala opadávat. To musí být jenom sen, pomyslel si March. To přece není možné. Ale jeho vlastní tělo zaregistrovalo snížení okolního tlaku, a i když to samozřejmě nemohl vidět, zdviženou rukou cítil, že prsty pohybuje nad hladinou. Po chvíli zaregistroval, že do obličeje mu jemně narážejí drobné vlnky. Kdyby neměl zuby zaťaté do náustku respirátoru, byla by mu v němém úžasu spadla brada. Ze všech sil se snažil vyrovnat s tímto šokem a dát se dohromady. Zašátral po vodotěsném vypínači, který, jak věděl, musel být někde v blízkosti vzduchových ventilů. Při horečném tápání si odřel kotníky prstů, než skutečně narazil na gumový povrch vypínače. Stiskl ho a vnitřek únikové komory zalilo světlo.

To, co uviděl, ho zmrazilo. Před ním stál Pitt a naprosto uvolněně, zcela lhostejný ke svému okolí, se opíral o kovovou stěnu. Obličejovou masku měl již sklopenou a posunutou vzhůru na své ebenové vlasy, náustek dýchacího přístroje mu volně visel na širokém hrudníku. Na Marche se upíraly zelené oči, jež v náhlém světle poněkud mžikaly, rty ve tvrdém, do bronzova opáleném obličeji se však v koutcích zdvihaly úsměvem.

March vyplivl náustek. „Jak jste to věděl?“ zalapal po dechu.

„Kvalifikovaný odhad,“ odvětil nenuceně Pitt.

„Světla, fungující čerpadla,“ pronesl omámeně March. „To znamená, že reaktor stále pracuje.“

„Zdá se. Půjdem se podívat?“

Pittova ledová chladnokrevnost připadala Marchovi ohromující. „Proč ne?“ odpověděl tedy. Snažil se, aby jeho slova zněla stejně nonšalantně, ale nakonec z toho vyšlo jen jakési nakřáplé zaskřehotání. Tou dobou už voda úplně zmizela, takže se objevil poklop vnitřního průlezu do samotné ponorky.

Svlékli si ze zad dýchací přístroje, potápěčské masky i ploutve. Jestliže se v únikové komoře dalo bez problémů dýchat, šlo předpokládat, že stejně kvalitní vzduch bude i uvnitř ponorky. March si klekl na podlahu, kterou pokrývaly jen asi dva nebo tři centimetry vody, a začal otáčet uzávěrem vnitřního poklopu. Ten povolil docela snadno a kolem jeho okrajů se z nitra trupu začaly objevovat bubliny vzduchu. March se předklonil a nosem přicházející vzduch nasál.

„V pořádku.“

„Pootevřete to ještě trochu.“

March zatočil kruhovým uzávěrem, až mělkou kaluž u jejich nohou začal čerit probublávající vzduch. Pak se tlak v obou prostorách vyrovnal a zbytek vody stekl do ponorky. Marche se zmocnil zoufalý strach; tentokrát nemohlo být žádné mýlky, po celém těle mu vyrazil ledový pot. Opatrně zvedl poklop na jeho závěsech a okamžitě se odvrátil stranou. Do té příšerné krypty by jako první nevstoupil ani náhodou. Nemusel se ale obávat. Pitt se kolem něho rychle prosmýkl, sklouzl po kovovém žebříku a zmizel z dohledu.

Vzápětí se ocitl v dobře osvětleném, poněkud stísněném, ale úplně prázdném předním torpédovém prostoru. Všechno se zdálo být na svém místě, jako by obsluha jenom odešla do důstojnické jídelny zahrát si karty, nebo do jídelny mužstva něco sníst. Kóje, seřazené za skladem torpéd, byly uklizené, bronzové záklopkové uzávěry torpédometů zářily čistotou, z ventilačních průduchů vanul poměrně svěží vzduch. Jediný pohyb tu vykonával Pittův stín, který se při jeho pohybech celý pokroucený promítal na stěny. Pitt se vrátil zpět k žebříku pod únikovým poklopem a vzhlédl.

„Nikdo není doma. Pojd'te sem a přineste Žihadlo.“

Mohl si ušetřit dech, protože March již sestupoval po žebříku, v ruce jak Žihadlo, tak pouzdro s fotoaparátem. Podal Pittovi zbraň a kradmo se rozhlédl kolem sebe. Jakmile zjistil, že Pitt opravdu nelhal, když hlásil, že tu nikdo není, ustoupil jeho strach údivu.

„Kde všichni jsou?“

„Pojďme se po nich podívat,“ navrhl tichým hlasem Pitt. Vzal si od Marche Žihadlo, pokynul směrem k aparátu a poznamenal: „Tohle je vaše ochranné opatření?“

March se konečně, i když trochu násilně, usmál. „Mám tam ještě osm snímků. Velitel Boland bude určitě chtít vidět, co jsme objevili.“

Jistě se mu nebude moc líbit, že jsme otevřeli příklop a zmizeli v ponorce.“

„Hněv pekla je se zlobou přehlíženého velitele nesrovnatelný,“ poznamenal Pitt. „Vezmu za to ale plnou zodpovědnost na sebe.“

„Určitě nás na televizních monitorech viděli, jak vstupujeme do ponorky,“ poznamenal nejistě March.

„Tak teď pěkně po pořádku. Počítám s vámi jako s osobním průvodcem.“

„Já sloužil na útočné ponorce. *Starbuck* je navíc konstruktérský zázrak, o jakém se nám před pěti lety ani nesnilo. Pochybuju, že budu schopen najít třeba i obyčejný záchod.“

„Nesmysl,“ opáčil lehkomyšlně Pitt. „Když člověk poznal jednu ponorku, zná je všechny. Kam vede tohle?“ Ukázal na dveře v zadní přepážce.

„Nejspíš do chodby, táhnoucí se podél raketových šachet k jídelně pro posádku.“

„Oukej, tak tedy pojďme.“

Pitt odklopil závoru na dveřích a překročil vysoký práh do místnosti, zhruba stejně velké jako jeskyně v Carlsbadu. Byl to ohromný prostor, přinejmenším přes čtyři paluby vysoký, obsahující labyrint trubek tepelných výměníků, řídicích jednotek, generátorů, kotlů a dvou monstrózně velkých turbín. Elektrárna, pomyslel si Pitt. Podobná jednomu z těch zařízení plynových či elektrických energetických společností, jež praskají ve švech nepřeborným množstvím trubek a soustrojí. Jak tam tak stál, ohromen rozlehlostí prostoru, March se kolem něho protáhl dovnitř a pomalu, téměř hypnoticky, začal přejíždět rukama po strojním vybavení.

„Bože můj,“ vydechl. „Oni to dokázali. Skutečně se jim podařilo spojit strojovnu s reaktorem a umístit to všechno do přední části lodi.“

„Já myslel, že atomový reaktor musí být zabudovaný izolovaně, kvůli nebezpečí radiace.“

„Vylepšili jeho ochranu natolik, že člověk, který u něho pracuje po dobu jednoho roku, dostane menší dávku záření než takový rentgenový laborant za jeden týden.“

March přistoupil k zařízení připomínajícímu kotel, které se tyčilo do výše téměř sedmi metrů, a pozorně se na ně zahleděl. Pak očima sledoval trubky výměníku tepla až k místu, kde mizely v konstrukcích hlavních pohonných turbín.

„Reaktor na pravoboku je vypnutý,“ pronesl tiše. „Ale reaktor na levoboku má vytažené grafitové tyče. Proto systém dodává energii.“

„Jak dlouho to může fungovat takhle samo, bez obsluhy?“ chtěl vědět Pitt.

„Šest měsíců, možná rok. Tohle je úplně nový systém, daleko dokonalejší. Takže to může běžet dokonce i déle.“

„Nezdá se vám, že je to nějak výjimečně čistá strojovna?“

„Někdo ji uklidil, to je jisté,“ připustil March a poněkud nejistě se ohlédl.

„Radši půjdeme dál,“ pronesl stručně Pitt.

Po žebříku se vyšplhali k dalším dveřím a překročili jejich práh. Tím se ocitli v jídelně mužstva – rozlehlém prostoru, vesele zařízeném, s dlouhými širokými stoly, pokrytými tmavomodrými ubrusy z PVC. Vypadalo to spíš jako kavárna Holiday Inn než jako jídelna v ponorce. Plotny sporáků byly samozřejmě chladné a i zde bylo všechno uklizené a upravené. Žádné hromady hrnců či pánví, žádné špinavé nádobí. Pitt dokonce nikde nespátl ani drobeček. Musel se usmát, když mýjel barevnou televizi s osmdesáticentimetrovou úhlopříčkou a mamutí stereo. Určitý nápad, zasutý hluboko v jeho mysli, se však stále nemohl pořádně zformovat a vyklubat na povrch. Vlastně stále nevěděl, co si má o této šílené opuštěné ponorce myslet. Náhle mu to však došlo – onen malý chybějící kousek do celé záhadné skládky.

„Ani kousek papíru,“ pronesl Pitt nazdařbůh.

March se na něj ohlédl. „Cože?“

„Nikde tu není ani kousek papíru,“ zamumlal Pitt. „Tady přece posádka odpočívala, ne? Proč tu tedy nejsou karty, knihy, časopisy? Kde je sůl, pepř, cukr...?“ Náhle se uprostřed věty zarazil a rychle přešel za servírovacím pultem do kuchyně. Prudce zotvíral dvířka skříněk na potraviny a kuchyňské spíže. Všechny police zely prázdnotou. Zůstalo tu pouze kuchyňské náčiní a nádobí. Se spokojeným úšklebkem zaregistroval, že na některých kovových nádobách jsou skvrny rzi.

March ho zamyšleně pozoroval přes výdejní pult. „Co z toho odvozujete?“

„Že alespoň tato část ponorky byla zaplavená,“ odpověděl zvolna Pitt.

„To je nemožné,“ zareagoval prostě March. „Prostory strojovny a reaktoru...“

„Zůstaly naprosto suché,“ dokončil větu Pitt. „To je zřejmé. Atomový reaktor nemůžete usušit jako nějaké prádlo, ale kuchyň, která byla zaplavená, uvést do původního stavu dokážete.“ Opatrně zavřel dvířka od skříněk, takže kuchyň opět vypadala, jak ji původně našel.

Pak se oba vydali dlouhou chodbou kolem důstojnické jídelny, ubytovacích kabin a kapitánské kajuty. Pitt rychle prohledal kajutu

kapitána Dupreeho, ale nic tu nenašel; dokonce i jeho oblečení bylo pryč. Pitt měl pocit, jako by stál v nemocničním pokoji, kde právě zemřel pacient a zřízcenci odtud již vyklidili veškeré známky jeho existence.

Nato Pitt rychle a beze slova pokračoval chodbou, až se dostal do sálu, který byl zřejmě hlavní řídicí místností. S Žihadlem pevně v ruce tiše kráčel podél řad elektronického vybavení. Očima přejížděl přes ovládací panely a v nerezovém zářívce ukazatele, radarové monitory, osvětlené mapy a průhledné záznamové tabule. Jenom s obtížemi se dalo věřit, že se nachází v ponorce pod hladinou moře, a ne v nejvyšším Národním středisku řízení kosmických letů. Ponorka *Starbuck* tiše hučela, bez jakékoliv lidské obsluhy, vyčkávajíc dne, kdy dostane příslušný rozkaz, vzbudí se a vyrazí opět do mořských hlubin.

Konečně Pitt našel to, po čem pátral – radiotelegrafickou kabinu. Její opuštěné vybavení tam čekalo, jako by se radista měl každou chvíli vrátit. Pitt se posadil, otevřel nejbližší zásuvku a vytáhl odtud manuál k vysílačce. Staré dobré námořnictvo, pomyslel si – návod k použití se nikdy nepřečlovává mimo pohodlný dosah. Naklonil se nad přístrojem a nastavil příslušné knoflíky a páčky. Pak se obrátil na Marche.

„Najděte ovládání antény a vysuňte ji co nejvyš.“

Marchovi trvalo šedesát vteřin, než našel a aktivoval zevní anténu. Pak Pitt pevně uchopil mikrofon; v tomto okamžiku, naplno pohlcn svým úkolem v tajuplné prázdnotě ponorky, byla myšlenka na návrat na hladinu zcela vedlejší. Naladil námořní vysílací frekvenci s vědomím, že jeho slova budou určitě zachycena naslouchajícíma ušima ve velitelském bunkru v Pearl Harboru. To by mělo pár lidí přesvědčit o existenci duchů, pomyslel si prohnane. Pak stiskl knoflík s nápisem VYSÍLÁNÍ.

„Haló, haló, *Martho Ann*. Tady je *Starbuck*. Opakuji, *Starbuck*. Slyšíte mě? Přepínám.“

Boland zatím nezahálel. Pitt za sebou ještě ani nestačil zavřít poklop únikového průlezu na *Starbucku*, když už vydal dvěma svým nejlepším mužům rozkaz, aby se připravili k potopení. Měli s sebou nést zásobní nádrže k nahrazení původních vzduchových bomb Pitta a Marche, jež, jak alespoň Boland předpokládal, mohly dodávat maximálně tak poslední rezervní kubíky vzduchu. Pěstí bezmocně udeřil do mapového stolu. Ti dva byli v ponorce už příliš dlouho, určitě je něco zdrželo v únikové komoře. Zatracený Pitt, pomyslel si, k čertu s ním za takovéhle pitomé předvádění.

Popadl mikrofon interkomu. „Vy tam, na potápěčském stanovišti. Máte necelých pět minut, abyste je odtamtud vytáhli. Takže hněte zadkem.“

Prudce vrazil mikrofon do vidlice a otočil se k televizním monitorům. Upřel na obrazovku bezvýrazný ledový pohled. „Jak dlouho?“

Stanley už po padesáté pohlédl na hodinky. „Jestli se příliš nevyčerпали, tak jim dávám ještě tři minuty.“

Právě když sledovali potápěče, jak skáčí do vody a co nejrychleji plavou k ponorce, ozvaly se v chodbě přede dveřmi kroky a do řídicí místnosti vtrhl bocman.

„Máme je!“ vykřikl. „Máme na rádiu *Starbuck*!“

„O čem to mluvíte?“ vyštěkl Boland.

„Jsme v hlasovém kontaktu s ponorkou *Starbuck*,“ pronesl už trochu pomaleji bocman.

Radistovi připadalo, že sotva bocman vystřelil z kabiny, už se nad jeho ramenem skláněl Boland. Vzhlédl k němu.

„Věřte mi nebo ne, pane, ale major Pitt nás volá z nitra ponorky.“

„Spojte mě s ním a přepněte na hlasitý reproduktor,“ nařídil Boland, který nedokázal potlačit vzrušení v hlase. Třeba se Pittovi opravdu podařilo nemožné.

„*Starbucku*,“ promluvil Boland, „tady je *Martha Ann*. Přepínám.“

Boland zíral na reproduktor, skoro jako by očekával, že se z něho vynoří Pitt osobně.

„*Martho Ann*, tady je *Starbuck*. Přepínám.“

„Jste to vy Pitte? Přepínám.“

„Osobně.“

„Jak jste na tom?“

„Jsme v pořádku. March posílá srdečný pozdrav.“ Pitt se odmlčel, aby zesílil zvuk. „*Starbuck* není zaplavená. Opakuji, *Starbuck* není zaplavená. Kdybychom tu měli ještě tak deset mužů, mohli bychom se s ní vydat na cestu domů.“

„Co posádka?“

„Není po ní ani stopa. Jako kdyby nikdy neexistovala.“

Boland hned neodpověděl. Pokusil se strávit obhlédnutím Pittova sdělení. Marně se v duchu snažil představit si opuštěnou a mrtvou loď, zapomenutou, sedící bez obsluhy na dně. V té chvíli nevnímal své okolí, takže si neuvědomoval, že na chodbě za ním stojí v ohromené tichosti téměř polovina posádky *Marthy Ann*. Nejprve shromážděním proběhla první vlna strnulé nedůvěry, teprve po chvíli si všichni začali zvolna uvědomovat, že je to skutečně pravda.

„Opakujte to, prosím!“

„Lod' je zcela opuštěná. Přinejmenším od předního torpédového prostoru po hlavní řídicí místnost uprostřed lodi. Zatím jsme neměli čas prohledat prostory na zádi. Někdo byl ale tak laskav a nepřestal zatím platit účty za elektřinu. Máme energii z reaktoru na levoboku.“

Boland pocítil slabost v kolenou. Zaváhal, pak si odkašlal a pravil: „Vy dva s Marchem jste svoje už udělali. Přesuňte se k únikové komoře a vraťte se na *Marthu Ann*. U východu na vás čekají mí muži s náhradními vzduchovými bombami na zpáteční cestu. Je tam poručík March?“

„Nikoliv. Šel do zadní části ponorky zkontrolovat, jestli nejsou zaplavené další prostory, a ujistit se, že rakety Hyperion jsou stále ještě bezpečně uložené ve svých držácích.“

„Počítám, že jste si vědom toho, že vysíláte na volné frekvenci, dostupné komukoliv v dosahu asi dvou tisíc kilometrů.“

„Kdo by věřil vysílání z nějaké ponorky, která je už půl roku potopená?“

„Například naši přátelé ze Sovětského svazu.“ Boland se odmlčel, aby si utřel čelo kapesníkem. „Navrhuji, abychom prozatím skončili. Jakmile se March vrátí, přesuňte se nahoru. Možná že bude volat admirál, aby si vyžádal podrobnou zprávu. A už žádné další porušování příkazů, to je rozkaz!“

Téměř viděl, jak se Pitt ušklíbne.

„Oukej, tati. Můžete otevřít bar. Budeme tam za...“

Pittův hlas náhle uprostřed věty zmlkl. Jediný zvuk, který z reproduktoru vycházel, bylo tlumené praskání, jaké se normálně ozývá mezi vysíláními. Boland pozvedl znovu mikrofon ke rtům, oči zúžené rostoucími vnitřními obavami.

„Neslyším vás, *Starbucku*. Prosím, opakujte.“

Stále jen jakési tiché škrábání.

„Ozvěte se, Pitte. Ztraceně, proč nic neříkáte?“

Jedinou odpovědí bylo opět mlčení.

Kapitola 10

Pitt seděl bez hnutí, němě zíral na stvoření s bujnými vousy a doširoka rozevřenými očima, které stálo ve dveřích radiokabiny. Chvilí se snažil vyrovnat s šokem a čekal, až se ta odporná a páchnoucí věc rozpustí ve vzduchu a zmizí jako halucinace, jíž bezesporu byla. Několikrát zavřel oči v naději, že jeho mysl tuto představu vymaže, ale ta věc prostě jen zamrkala v odpověď.

Pak se tomu pohnula ústa a ozval se ochraptělý šepot: „Kdo jste? Nejste přece jeden z nich.“

„Co tím chcete říct?“ zeptal se tiše Pitt, s námahou ovládaje svůj hlas.

„Zabijou vás, když zjistí, že jste použil rádio.“ Hlas zněl jaksi zdrženlivě a vzdáleně.

„Oni?“

Pittova ruka sklouzla k Žihadlu a sevřela jeho pažbu. Ono stvoření ve dveřích si toho pohybu ani nevšimlo.

„Vy sem nepatříte,“ proneslo zjevení bezvýrazně. „Nejste oblečený jako ti ostatní.“

Neznámý muž měl na sobě špinavé cáry, připomínající pracovní oblečení námořního poddůstojníka, ale jakékoliv označení hodnosti chybělo. Oči měl naprosto bezvýrazné, tělo vyhublé a sešlé. Pitt se rozhodl zariskovat.

„Nejste korvetní kapitán Dupree?“

„Dupree?“ opakoval muž. „Ne, jsem Farris, námořník první třídy Farris.“

„Kde jsou ostatní, Farrisi? Korvetní kapitán Dupree, důstojníci, vaši kolegové námořníci?“

„Já nevím. Povídali ale, že je zabijou, když se jenom dotknu rádia.“

„Je na palubě ještě někdo?“

„Drží tady pořád dva strážné.“

„Kde?“

„Ti můžou být kdekoliv.“

„Och, můj bože!“ vyhrkl Pitt a jeho tělo se náhle napjalo. „Marchi!“ Vyskočil a strčil Farrise do křesla radisty. „Počkejte tady. Rozumíte mi, Farrisi? Ani se odsud nehněte.“

Farris tupě přikývl. „Ano, pane.“

S Žihadlem napřaženým před sebe Pitt rychle procházel jedno oddělení ponorky za druhým a každou chvíli se zastavoval a naslouchal. Po poručíku Marchovi nebylo nikde ani stopy a jediným slyšitelným zvukem bylo hučení, pocházející od ventilátorů v

klimatizaci. Vstoupil do prostoru, ve kterém okamžitě rozpoznal ošetřovnu. Byl tu operační stůl, skříňky s úhledně označenými lahvičkami a chirurgickými nástroji, rentgenový přístroj, a dokonce i zubařské křeslo. Mezi dvěma lůžky, vystupujícími ze zadní stěny, ležel nějaký neforemný balík. Pitt se k němu sehnul, i když už předem věděl, co ten nehybný předmět je.

March ležel na boku, ruce i nohy měl groteskně zkroucené, jako by byly z gumy, a kolem jeho těla pomalu zasychala kaluž krve. Ta pocházela ze dvou nevelkých kulatých otvorů nalézajících se na přímce procházející hrudníkem a páteří. March ležel na chladné kovové podlaze s otevřenýma očima, jež se slepě upíraly na všechnu tu krev, která opustila jeho tělo. Pitt reflexivně, puzen instinktem starým jako lidstvo samo, natáhl ruku a jemně Marchovi zatlačil oči.

Vtom se nejprve horizontálně po podlaze a pak vertikálně po stěně pohnul nějaký stín. Pitt se bleskově pootočil, vrazil ústí Žihadla do břicha člověka, stojícího za ním, a zmáčkl kohoutek. Ještě stačil zaregistrovat černou konturu proti bílému pozadí, jež prozrazovala poněkud rozmazaný tvar buď ruční zbraně nebo nějaké hole v jedné útočnickově ruce. Kdyby byl Pitt zaváhal jen zlomek vteřiny, ležel by teď na zemi stejně mrtvý jako March. Ve skutečnosti měl sotva tolik času, aby si všiml, že útočník je vysoký, hustě ochlupený muž, oděný pouze do krátké zelené bederní roušky. Obličej měl inteligentní, téměř hezký, s modrýma očima a mohutnou kšticí světlých vlasů. Tyto rysy však Pitt brzy zapomněl. Zato následující ochromující okamžiky si bude pamatovat do nejdelší smrti.

Nejprve zasyčel oxid uhličitý, jak pod obrovským tlakem pronikl do měkkých lidských tkání. Mužovo tělo okamžitě nabobtnalo do pokřivené ohavné monstróznosti. Mezi žebry se mu vyklenul žaludek, pokrytý malými bublinami kůže. Zoufalý výraz hrůzy v obličeji vzápětí překryl zelenošedý obsah střev, který mužovi vytryskl z nosu a uší a zakryl i okolní palubu do vzdálenosti dvou metrů tenkým povlakem. Ústa náhle narostla do dvojnásobné velikosti, jak se jimi krvavá tkáň rozervaných vnitřních orgánů vyhnula v podobě kaskády rudé, slizké hmoty, pokrývající nafouklé torzo. Současně z očních jamek vyskočily obě oční koule a zůstaly se houpát na oteklých tvářích. Postava rozhodila paže do stran a nakonec se ohyzdně zohavené tělo sesunulo dozadu na palubu, kde se pomalu začalo zmenšovat na původní velikost, jak z něho všemi otvory utíkal kyslíčník uhličitý.

Pitt, s hořkým pocitem žluči v krku, se odvrátil od odporné podívané, sehnul se, zvedl Marche a opatrně ho položil na jedno lůžko. Poté zakryl tělo mladého poručíka přikrývkou. Pittův pohled

byl plný hořkosti a smutku. Poklekl vedle tiché postavy, jako by mu chtěl povědět: Neměl jsem tě nechat zemřít. Ztraceně, Marchi. Neměl jsem tě nechat zemřít.

Po chvíli Pitt vstal, i když na nepříliš jistých nohou. Hra se totiž právě drasticky změnila. Pacifický vír zasáhl proklatě blízko.

Opět se obrátil k deformovanému tělu, ležícímu na palubě, a uvědomil si, že vlastně hledí na první hmatatelný důkaz. Nešlo tedy o žádnou nadpřirozenou bytost z kosmu. Před ním ležela lidská bytost se dvěma rukama a dvěma nohama, krvácející stejně snadno jako kterýkoliv jiný pozemšťan.

Pitt tedy na nic dalšího nečekal. Jestli se někde v blízkosti skrývá ještě druhý strážce, pak si Pitt uvědomoval, že už nebude mít další šanci obrátit ho naruby. Plynový zásobník obsahoval pouze jednu dávku.

Cítil se proto náhle velice bezbranný. Vzápětí si však naštěstí vzpomněl, že na stínu útočníka prve zahlédl nějakou zbraň, zřejmě tutěž, která zabila Marche. Musel udělat jenom dva kroky a našel ji pod operačním stolem. Nevšiml si jí dříve, protože připomínala spíše malou rukavici s nataženým ukazovákem než klasickou pistoli. Pažba byla vyrobená tak, aby přesně seděla v dlani, se zvláštní ploškou pro každý prst. Zbraň mu zapadla do ruky tak dokonale, jako by byla ulitá na míru. Pouze krátká pěticentimetrová hlaveň vybíhající nad palcem indikovala umístění závěru. Pistole neměla normální spoušť, ale jen drobný knoflík, který byl umístěn tak, aby se ho dotýkala špička prstu, a byl připraven spustit již při tlaku několika gramů.

Pitt však neztrácel čas nějakým ověřováním. Rychle se vrátil zpět do radiotelegrafické kabiny, popadl protestujícího Farrise za ruku a zamířil k únikovému poklopu.

Málem to dokázali. Zbývalo pouhých deset kroků přes strojovnu a prostor reaktoru, a už by oba muži byli dosáhli předního torpédového prostoru. Pitt se však náhle zarazil a téměř se zabořil nohama do podlahy, aby zbrzdil setrvačnost svého i Farrisova pohybu. Ocítl se totiž tvář v tvář mohutné postavě muže, oblečeného jen do krátkých zelených kalhot, který držel v ruce stejnou zbraň, jakou teď třímal Pitt.

Pitt měl víc štěstí – měl také na své straně moment překvapení. Podobné setkání totiž očekával a obával se ho. Ten druhý muž podobnou výhodu zřejmě neměl. Nebyl čas na nějaké „kdo jste?“ nebo „co tu děláte?“ Po stisknutí knoflíku se z hlavně ozvalo velice tiché zasyčení; to Pittova zbraň promluvila jako první.

Projektil z Pittovy pistole – nicméně si stále nebyl jistý, co to vlastně z té krátké hlavně vyletělo – trefil z blízkosti neznámého muže doprostřed čela. Cizincem zásah trhl dozadu proti turbině, od které se

odrazil a nakonec upadl obličejem na podlahu. Hlava i hrudník narazily na kovové pláty se slyšitelným bouchnutím. Ještě než onen muž vydechl naposledy, Pitt ho již obcházel a strkal před sebou Farrise ke dveřím do předního torpédového prostoru.

Farris klopýtl, upadl a rozplácl se na podlaze. Než s sebou strhl i svého průvodce, Pitt se stačil udeřit o práh do holeně těsně pod kolenem a upustit zbraň. Pocítil tak ostrou bolest, jako by mu někdo právě tu nohu usekl. Když se však pokoušel sebrat z podlahy, nebyla to bolest, která ho paralyzovala. Spíše to byl ochromující strach z toho, že když se tak po hlavě vrhl do předního torpédového prostoru, pořádně to zpackal. Horečně hmatal rukama kolem sebe, jak se pokoušel znovu zbraň najít, i když věděl, že je příliš pozdě. Kterýkoliv ze dvou mužů, kteří stáli před ním, ho mohl až směšně snadno sejmut.

„Pitt?“ otázal se menší z dvojice.

Pitt si byl jistý, že ho šálí sluch. Teprve za okamžik si uvědomil, že hledí do tváře kormidelníka z *Marthy Ann*.

„Vy jste nás sledovali?“ vyhrkl Pitt.

„Kapitán Boland si myslel, že jste s Marchem už určitě spotřebovali své zásoby vzduchu,“ odpověděl kormidelník. „Takže nás poslal za vámi s náhradními bombami. Dostali jsme se sem přes únikovou komoru. Ani nás nenapadlo, že bude suchá.“

Pittovy otupené smysly se začaly vyjasňovat. „Nemáme moc času. Můžete tuhle část zaplavit?“

Kormidelník na něj zůstal zírat. Druhý muž, ve kterém Pitt poznal jednoho z lodníků, prostě jen tupě civěl. „Vy chcete zaplavit...“

„Ano, zatraceně. Chci to zařídit tak, aby přinejmenším měsíc nemohl nikdo tuhle ponorku vyzvednout.“

„To nemůžu udělat...“ začal váhavě kormidelník.

„Opravdu není času nazbyt,“ promluvil tiše Pitt. „March je mrtvý a my zemřeme stejně, jestli si nepospíšíme.“

„Poručík March je po smrti? Tomu nerozumím. Proč zaplavovat...“

„To je teď jedno,“ pravil Pitt s pohledem upřeným kormidelníkovi přímo do očí. „Beru za to plnou zodpovědnost.“ Dokonce ještě dřív, než tato slova dozněla, si uvědomil, že stejnou frázi před nedávnem řekl Marchovi, a přesto byla naprosto bezcenná.

Druhý muž ukázal na Farrise, sedícího na podlaze a zírajícího před sebe do prázdna. „Kdo je tohle?“

„Člen posádky *Starbucku*, který přežil,“ odpověděl Pitt. „Musíme ho dostat nahoru. Potřebuje řádnou lékařskou péči.“

Byl-li námořník překvapen, že potkává někoho, kdo by měl být již řadu měsíců po smrti, pak to nedal najevo. Namísto toho kývnutím hlavy ukázal na krvácející ránu na Pittově holeni. „Vypadá to, že i vy potřebujete pořádný lékařský zákrok.“

Pitt mezitím přestal nohu úplně cítit. Byl ale rád, že se neobjevilo žádné zduření, jež by svědčilo o zlomenině kosti. „Já přežiju,“ ujistil kormidelníka. „Zaplavte tenhle prostor!“

„Ať je po vašem,“ odpověděl mechanicky kormidelník. „Ale já oficiálně protestuji...“

„Protestujte si, jak chcete,“ opáčil netrpělivě Pitt. „Můžete to ale konečně udělat?“

„Bez ohledu na to, co uděláme, dobrá posádka záchranářů z ní může dostat vodu nejdéle do dvou dnů. Únikový poklop v tomto oddělení je jediná přístupová cesta zvnějšku, což znamená určité plus alespoň do té doby, než se někdo dostane ke zdroji energie. Nejlepší by bylo vyřadit z provozu pohotovostní ventily, kterými se vpouští do ponorky z nádrží vzduch, a zablokovat ústí torpédometů v trvale otevřené poloze, aby sem mohla mořská voda. Pak vyřadíme čerpadla, aby je nedokázal nikdo použít ani po případném připojení na zevní zdroj energie. Bude jim to trvat přinejmenším den a půl, než přijdou na to, co jsme udělali, a pak další tři až čtyři hodiny, než uvedou všechno do pořádku a z tohoto prostoru vypumpují vodu.“

„Pak bych tedy navrhoval, abyste začali zajišťovat dveře do strojovny.“

„Ještě tu je jeden způsob, jak získat dalších pár hodin,“ pronesl pomalu kormidelník.

„Což je?“

„Zhasnout reaktor.“

„Ne,“ odpověděl rozhodným hlasem Pitt. „Až my budeme připraveni a vrátíme se sem, nebudeme si moct dovolit ten luxus několika hodin potřebných k restartování reaktoru.“

Kormidelník bezvýrazně pohlédl na Pitta. „Bůh nám pomoz, jestli to zmršíte.“ Po těch slovech se obrátil na druhého námořníka. „Odpojte čerpadla a otevřete vnitřní záklopy torpédometů. Já se postarám o ventily a o zevní uzávěry.“ Pak se otočil k Pittovi. „Oukej, Pitte, ďábelský čin bude vykonán. Jestli se ale mýlíte, pak než stačíte všechnu tu škodu splatit, stanete se určitě nejstarším příslušníkem námořnictva strýčka Sama.“

Pitt se ušklíbl. „S trochou štěstí se můžete dočkat dokonce i medaile.“

Kormidelník se zatvářil kysele. „To pochybuju, pane. Moc pochybuju.“

Boland si uměl své lidi vybrat. Oba záchranáři se dali do práce stejně chladnokrevně a efektivně jako mechanici v závodním depu v Indianapolis na Den obětí války. Všechno šlo naprosto hladce. Kormidelník vyklouzl nouzovým průlezem ven, aby otevřel zevní příklopy torpédometů a zablokoval trysky výpustí. Pittovi připadalo, že sotva si stačil ošetřit ránu na noze natrhanými pruhy deky sebrané z jedné kóje, už se ozývalo dohodnuté klepání na poklop jako signál, že všechno je hotovo. Pitt tedy zatáhl Farrise do únikové komory, zatímco druhý námořník otevíral ventily, aby do dosud prázdné části ponorky vpustil mořskou vodu. Když vtékající voda dosáhla stejného tlaku jako na půl metru stlačená vzduchová bublina u stropu, ponořil se pod hladinu a otevřel vnitřní záklopy torpédometů. Upřímně ho překvapilo a pobavilo, když z jednoho torpédometu do nitra ponorky veplula modrá papouščí ryba a nonšalantně se začala prohánět po zatopeném prostoru.

Pitt přiměl Farrise, aby si oblékl bombu se vzduchem a regulátorem, a pak mu na nechápající oči nasadil obličejovou masku.

„Postarám se o něj, pane.“ Námořník vklouzl po bok Farrisovi a ocelovým stiskem ho uchopil kolem pasu.

Pitt, šťastný, že ho někdo zbaví této zodpovědnosti, kývnutím poděkoval. Vyměnil své potápěčské vybavení za čerstvou bombu. Pak námořník střenkou nože zaklepal na poklop a nechal kormidelníka, aby ho otevřel zvenčí.

Teoreticky měli všichni cestovat k hladině ve stoupající bublině vzduchu, jak to při opuštění ponorky bývá, ale teorie většinou nebere ohledy na neočekávané komplikace. Jako třeba nyní, kdy se Pittova bomba zachytila za okraj průlezu a tím ho zdržela. Asi minutu tam zůstal viset a bezmocně sledoval své druhy, jak míří k hladině, aniž by si kdokoliv z nich povšiml, že jejich vzduchový výtah zmeškal.

Pitt se sice o kousek vrátil a poměrně snadno uvolnil svůj potápěčský přístroj, ale když vyrazil do volného moře, objevila se další hrozba: Sphyrna Levini, šestimetrový žralok kladivoun. Na okamžik Pitt zadoufal, že si ho toto obrovské, šedivé, asi tunové individuum, jedno z těch, které útočí na člověka, nevšimne a jenom nad ním propluje. Avšak pak v jediném nezapomenutelném okamžiku zpozoroval, jak se široká, plochá hlava přece jen otáčí a s divokým výrazem se k němu blíží, s čelistmi plnými zubů ostrých jako břitva.

Jeho žihadlo leželo nepoužitelné v ponorce. Jedinou zbraní, žalostně nedostatečnou, byla malá pistole, která zabila Marche. Když žralok zamířil ke krvavému obláčku, vznášejícímu se kolem jeho nohy, Pitt fascinovaně hleděl, jak se k němu žralok lehce přibližuje,

krouží kolem a pozoruje ho jedním okem, umístěným na okraji své hlavy připomínající kladivo.

Žralok se pohyboval ve stále menších kruzích, postupně se přibližoval až na několik centimetrů. Vtom Pitt vyrazil levou rukou a udeřil ono monstrum do žáber. Byl si vědom, že je to bezmocné, téměř komické gesto. Neočekávaný dotyk však žraloka překvapil a Pitt podle změny tlaku vody poznal, že se zvíře na místě otočilo a zamířilo pryč. Za moment se však ostře obrátilo a zahájilo další nájezd. Pitt ho stále pozoroval, i když nepřestával zoufale kopat ploutvemi. Bleskovým pohledem zjistil, že mu k hladině chybí pouhých třicet stop. Přesto neměl naději lidojedovi uniknout. Ten zahájil svůj druhý útok a Pittovi zbylo v rukávu již jen poslední eso.

Pozvedl pistoli a pečlivě zamířil. V té chvíli mohl žralok otevřít tlamu a sevřít Pittovu ruku mezi zuby. Když se však to hrozivé stvoření ještě přiblížilo, Pitt stiskl knoflík a zasáhl jeho ledově klidné levé oko.

Žralok se převrátil a začal sebou divoce mrskat. Rozvlněná voda narazila do Pittova těla tak prudce, že provedl salto, jako by se ho zmocnila lámající se příbojová vlna. Sebral veškerou sílu a vyrazil k hladině. Jedním okem sledoval žraloka a druhým co chvíli pohlédl vzhůru, aby hlavou nenarazil do kýlu *Marthy Ann*. Nakonec na něj dopadl stín, a když vzhlédl, uviděl asi dvacet stop nad sebou kormidelníka, jak ho pohybem ruky zve k sobě. Pitt samozřejmě nepotřeboval žádnou zvláštní pozvánku. Zbývající vzdálenost urazil za deset vteřin. Pak se obrátil v očekávání dalšího útoku. Hrozivý vraždící stroj se širokou hlavou se mezitím zastavil a zbývajícím pravým okem si výhružně prohlížel protivníka, přičemž mohutné ploutve jemným pohybem udržovaly jeho obrovské tělo prakticky na místě. Najednou se ve vodě prudce otočil a neuvěřitelnou rychlostí se vydal opačným směrem, aby vzápětí zmizel v temné modři mořských hlubin.

Unavený a otřesený Pitt se nechal docela vděčně vytáhnout z vody na potápěčskou plošinu, kde z něho ochotné ruce svlékly celou výzbroj. Byl totálně vyčerpaný. Pak vzhlédl a uviděl nad sebou Bolanda, který na něj ponuře shlížel.

„Kde je March?“ Bolandův hlas jako by byl samý led.

„Je mrtvý,“ odpověděl prostě Pitt.

„Tyhle věci se stávají,“ odpověděl Boland a zmizel.

Pitt se zahleděl na skleničku, kterou držel v ruce. Obličej měl naprosto bezvýrazný, ale oči byly unavené a zarudlé. Zářivý tropický západ slunce vrhal poslední paprsky dnešního dne okénkem do kajuty,

kde se s jiskřením odrážely od kostek ledu, plovoucích ve skotské whisky. Pitt si přitiskl ledovou skleničku na čelo a smíchal tak vlhkost orosené sklenice se svým potem. Právě Bolandovi dovyprávěl celý příběh. A teď, kdy by si měl konečně úlevně vydechnout, si nějak uvědomil, že ty strašné události poslední hodiny představují jen začátek čehosi ještě daleko hrozivějšího.

„Z té vraždy Marche se nemůžete obviňovat,“ pronesl upřímně Boland. „Kdybyste byli uvízní v únikové komoře, kdyby se byl utopil, pak byste ho měl na svědomí. Ale Bůh sám ví, že se nedalo předpokládat, že by se v ponorce potulovali dva zabijáci!“

„Nechte toho, Paule,“ přerušil ho Pitt unaveně. „Já toho chlapce vlastně přinutil, aby do ponorky vlezl. Kdybych nebyl tak horlivý dokázat, že mám pravdu, mohl teď žít.“

„Oukej. Byl ztracen jeden lidský život, ale šokující význam toho, co jste objevili, ho více než vyváží. Kdybych měl obětovat každičkého muže z této posádky, jen abych *Starbuck* bezpečně dopravil do Pearl Harboru, neváhal bych ani chvíli. A v tom počítám i sebe a vás.“

„Skutečně oceňuju to, o co se pokoušíte, Paule,“ odpověděl Pitt.

Boland se usmál. „Vlastně jsem takový hodný chlapec hlavně kvůli tomu, jak dobře vycházíte s admirály. Když od toho odhlédnu, tak si o vás myslím, že jste zatraceně *mazaný* chlap. Myslím, že kupříkladu ten váš bláznivý nápad zaplavit přední torpédový prostor má v sobě pořádný kus machiavelismu. Máte pro to nějaké vysvětlení?“

„To je jednoduché,“ odpověděl ochotně Pitt. „Provedl jsem na *Starbucku* tuhle sabotáž, abych ji ještě pár dní udržel na dně.“

„Pokračujte,“ vyzval ho Boland, tentokrát bez úsměvu.

„Tak předně – ve *Starbucku* byli dva ozbrojení muži a námořník Farris, který byl v docela špatném stavu a celý vyhladovělý. Ponorka *Starbuck* byla jeho vězením. Nemohl z ní uniknout, protože neměl kam. Dokonce i strážní se na ní střídali po směnách. Netuším, odkud přišli, ale na ponorce určitě nebydleli.“

„Jak to víte tak jistě?“

„To ze mě mluví epikurejec. Prohlédl jsem si kuchyň u jídelny mužstva a důstojnickou jídelnu. Nikde nebyla ani stopa po nějakém vařivu. Ale strážní přece museli jíst. Dokonce ani Farris by šest měsíců bez potravy nevydržel. Takže pokud není někde v sousedství McDonald, o němž nevíme, tak ti mládenci chodí na oběd domů. Velice upřímně se domnívám, že platí ta druhá možnost. Ať už jsou ti lidé kdokoliv a odkudkoliv, právě teď tam dole číhají a čekají na příležitost, jak by se zmocnili *Marthy Ann*. Jestli zmizíme, stejně jako všechny předcházející lodě, tak se námořnictvo může natrvalo rozloučit i se *Starbuckem*. Proto jsem zaplavil přední torpédový

prostor. Kdyby našim záhadným mládencům došel skutečný zájem *Marthy Ann*, pak by se dalo čekat, že *Starbuck* odsud odklidí ještě dříve, než se na obzoru objeví první záchranná loď námořnictva.“

„Během tří hodin bychom sem mohli nechat letecky dopravit posádku ponorky.“

„I to by bylo příliš pozdě. Žijeme vlastně na dluh již od okamžiku, kdy jsme tu zakotvili. Ať se už těm ostatním předcházejícím plavidlům stalo cokoli, nejspíš se to stane i nám.“

Boland se tvářil nedůvěřivě. „To všechno zní dost fantasticky. Podle radaru v okruhu devíti set kilometrů není na hladině jediná loď a sonar také nehlásí žádnou ponorku. Odkud by tedy proboha mohli přijít?“

„Kdybych na tuhle otázku znal odpověď,“ opáčil poněkud podrážděně Pitt, „tak bych si řekl o zvýšení platu... a taky bych ho dostal.“

„Jestli nedokážete přijít s něčím určitějším,“ odpověděl Boland, „tak tu do rána zůstaneme stát na kotvě. Ráno pak začneme se zachraňováním *Starbucku*.“

„Přání je otcem myšlenky,“ poznamenal Pitt. „Ve skutečnosti bude za svítání *Martha Ann* ležet pěkně na dně vedle *Starbucku*.“

„Zapomínáte,“ dodal Boland, „že můžu vysílačkou zavolat Pearl Harbor a objednat si ještě před setměním letecké krytí.“

„A můžete?“ zapochyboval Pitt.

Bolandovi připadalo, že jeho oponent má ve svých zelených očích nějak příliš přesvědčivý pohled, ale s Pittem člověk nikdy přesně nevěděl. Výraz jeho tváře vždy prozrazoval jenom tolik, kolik si Pitt přál.

„Potvrdil admirál Hunter vaši zprávu?“

„Vyslali jsme ji jenom na námořní frekvenci, stejně jako jste vysílal vy z ponorky.“

„A nepřipadá vám divné, že Hunter se po oznámení objevu *Starbucku* vůbec neozval? Sám jste říkal, že moje vysílání z ponorky určitě zachytil každý přijímač v okruhu osmnácti set kilometrů. Jak to, že žádný z těch všech operátorů v nejmenším nezareagoval, třeba jenom aby nám řekl ‚trhněte si nohou‘ nebo ‚Jaké tam máte počasí?‘ Proč třeba ani takový Gunn nebo Hunter nepožadovali nějaké detaily? Je tedy víc než pravděpodobné, že se do éteru nedostalo vůbec nic, dokonce ani to kódované hlášení o zadřeném ložisku vrtulového hřídele.“

Tentokrát Pitt zaskóroval. Boland pozvedl obočí, dotkl se jedné z páček interkomu a pravil: „Tady je komandér Boland. Navažte spojení

s Pearl Harborem v kódu Overland šest. Dejte mi vědět, jakmile zahájíte komunikaci.“

„Kód Overland šest, ano, pane,“ odpověděl drsný hlas z amplionu.

„Co vás vede k domněnce, že jsme se nedovolali?“ otázal se Boland.

„S výjimkou *Lillie Marlene* se žádná jiná loď nikdy nedokázala ozvat. Dokonce ani *Starbuck*. Takže se dá logicky předpokládat, že naši neznámí přátelé za žádnou cenu nedovolí, aby se celý svět dozvěděl, co jsme tady našli.“

„Jestli se nemýlíte, pak musí naše vysílání rušit.“

„To se vsaďte, že ho ruší,“ odpověděl vážně Pitt. „Což také vysvětluje, proč se ze ztracených lodí nikdy neozval jediný signál. Určitě je vyslali, ale námořní stanice v Oahu nic nezachytily. A rovněž to vysvětluje zdánlivě falešnou polohu, kterou hlásil Dupree předtím, než *Starbuck* údajně zmizel. Naši neznámí přátelé mají někde vysoce výkonnou vysílačku. Nejspíš je umístěná na jednom z Havajských ostrovů. Potřebují pozemní základnu, aby dokázali vztyčit dostatečně vysokou anténu, díky níž by přehlušili signály z lodí na moři.“

„Kapitáne Bolande?“ zaskřípal hlas v reproduktoru.

„Tady Boland. Spusťte.“

„Nic, pane, vůbec nic. Ozývají se docela zřetelně, ale ne v kódu Overland šest. Opakoval jsem výzvu celkem čtyřikrát. Oni stále odpovídají jenom žádostmi o zaslání hlášení. Já tomu nerozumím, komandéře. Všechna volání na námořní frekvenci byla dosud perfektní. Někdo si tu zřejmě hraje na chytráka.“

Boland vypnul interkom. Nikdo nepromluvil. Pitt si pomyslel, že vlastně ani tak nezáleží na tom, že jsou ve spojení. Problém byl spíš v tom, že ono spojení se jim podařilo navázat se špatným adresátem.

„To není dobré,“ poznamenal Boland pochmurně.

„To odpovídá jen na jednu otázku. Ale co se skutečně stalo před šesti měsíci s posádkou *Starbucku*? A jestliže ponorka celou tu dobu sedí v pořádku a připravená na dně, proč ji dosud nikdo k ničemu nepoužil?“

„Ze seznamu podezřelých můžeme klidně vyškrtnout Rusy i další cizí mocnosti,“ poznamenal Boland. „Takhle dlouho by žádný z nich podobné tajemství neudržel.“

„Ať to zní třeba bláznivě,“ ozval se Pitt, „ale domnívám se, že zajetí *Starbucku* nebylo důsledkem žádného spiknutí ani nebylo předem plánované.“

„Máte pravdu, zní to bláznivě,“ odvětil klidně Boland. „Zajmout nejmodernější jadernou ponorku uprostřed oceánu není zrovna nejsnazší trik.“

„Někdo to ale zvládl,“ opáčil Pitt. „S Marchem jsme uvnitř ani vně trupu nenarazili na jedinou známku poškození.“

„To není možné. Do ponorky by se násilím nedostala ani armáda útočníků. Celá série složitých zabezpečovacích systémů by spustila okamžitě takový alarm, že by vzbudil i mrtvého. *Starbuck* má automatický poplachový systém, který se spouští otevřením vstupního poklopu nebo ventilačních průduchů. Do bezprostřední blízkosti lodě se kromě ryby nedostane nic.“

„Přesto dokonce ani moderní ponorky nejsou připraveny na odražení přepadového komanda.“

Ještě než mohl Boland odpovědět, ozval se znovu reproduktor interkomu. „Kapitáne?“

„Mluvte!“

„Mohl byste, prosím, přijít na můstek, pane? Je tu něco, co byste měl vidět.“

„O co jde?“

„No... pane... je to trochu bláznivé...“

„No tak, člověče!“ vyštěkl Boland. „Koukejte se vyjádřit!“

Hlas muže z můstku zaváhal. „Mrak mlhy, komandéře. Z vody vystupuje mlha a zahaluje hladinu jako mávnutím kouzelného proutku starého Frankensteina. Ještě nikdy jsem něco takového neviděl. Je to neskutečné.“

„Hned jsem tam,“ Boland pohlédl pochmurně na Pitta. „Co si o tom myslíte?“

„Řekl bych,“ odpověděl tázaný, „že jsme v tom.“

Kapitola 11

Mlha stoupala z vody jako hustá bílá vatová pokrývka, stáčela se v lehkých závanech brízy, neprůhledná a tíživá ve své lepkavé vlhkosti. Muži na můstku napínali zrak, ale chuchvalci mlhy se snažili proniknout marně. Zmocňovaly se jich obavy z toho, co se za bílými oblaky skrývá a čeho se nemohli ani dotknout, ani to uchopit. Celá loď se pomalu začínala halit do vlhkého rubáše. Jak se paprsky zapadajícího slunce lámaly v mlze, světlo se měnilo v tajemnou směsici oranžové a šedivé barvy.

Boland si setřel z čela krůpěje potu, podíval se pro jistotu ještě jednou oknem kormidelny ven a pravil: „Nevypadá to nijak zvláštně. Jenom ta hustota je trošku větší.“

„Na té mlze není skoro nic neobvyklého, kromě její barvy,“ ozval se Pitt. Viditelnost nyní klesla natolik, že z můstku bylo sotva vidět na příď. „Navíc ale vysoká teplota, denní doba a vítr o síle tří uzlů sotva představují typické podmínky pro vznik mlhy.“ Naklonil se vedle Bolanda a zadíval se na radarovou obrazovku. Pozoroval ji skoro minutu, každou chvíli pohlédl na hodinky a v duchu počítal. „Nezdá se, že by se to pohybovalo nebo rozpouštělo; vítr s tím mlžným oblakem ani nepohnul. Pochybuju, že by s takovouhle atrakcí přišla sama matka příroda.“

Oba muži vyšli ven na levé křídlo můstku, kde stáli jako dvě siluety v podivném mlžném světle. V dlouhém mírném pacifickém vlnění se loď kolébala pouze o jeden nebo o dva stupně na každou stranu. Zdálo se, jako by čas přestal existovat. Po chvíli však Pitt začichal. Nejprve si nedokázal srovnat, co cítí, až si konečně čichový vjem spojil s jakýmsi zážitkem uloženým v paměti. „Eukalypt!“

„Co jste to řekl?“ otázal se Boland.

„Eukalypt,“ odpověděl Pitt. „Copak to necítíte?“

Bolandovy oči se tázavě přimhouřily. „Něco cítím, ale nepoznávám co.“

„Odkud pocházíte a kde jste vyrůstal?“ zeptal se ho Pitt.

Boland na něj překvapeně pohlédl, ale naléhavost v Pittově hlase ho fascinovala. „V Minnesotě. Proč?“

„Bože, tuhle vůni jsem necítil už léta,“ povzdechl si Pitt. „Blahovičníky jsou v jižní Kalifornii docela běžné. Mají typickou vůni a produkují olej, který se používá k inhalacím.“

„To ale nedává žádný smysl.“

„Souhlasím, ale přesto nelze popřít, že tenhle oblak mlhy je cítit po eukalyptech.“

Boland zaťal prsty na rukou. „Co navrhuje?“ zeptal se Pitta, aniž by se na něj podíval.

„Ve srozumitelné angličtině doporučuji, abychom odsud sakra rychle vypadli.“

„Přesně to si myslím i já.“ Vrátil se do kormidelní a naklonil se k mikrofonu interkomu. „Strojovna? Jak brzy můžeme vyrazit?“

„Jakmile řeknete, kapitáne,“ odpověděl kovový hlas z útrob lodi.

„Ted!“ rozkázal Boland. Otočil se na mladého poručíka na hlídce. „Zvednout kotvu, poručíku.“

„Zvednout kotvu,“ opakoval důstojník rozkaz.

„Kontrolní středisko? Tady je fregatní kapitán Boland. Vidíte něco?“

„Tady Stanley, pane. Všude je klid. Až na hejno ryb asi sto metrů přímo na pravoboku nikde nic.“

„Zeptejte se ho, kolik jich je a jak jsou ty ryby velké,“ požádal ho Pitt s napětím ve tváři.

Boland tiše přikývl a předal dotaz.

„Hrubým odhadem bych řekl, že je jich tak dvě stě a plavou v hloubce asi osmnácti stop.“

„Jak jsou velké, člověče? Jejich velikost!“ vyštěkl Boland.

„Něco mezi jedním a půl a dvěma metry.“

Pittovy oči sklouzly z reproduktoru na Bolanda. „To nejsou ryby. Jsou to lidé.“

Chvilí trvalo, než Bolandovi ta slova došla. „Lidé?“ řekl rozhodně, jako by si chtěl to slovo zapamatovat. „Jak by nás ale mohli napadnout z hladiny? *Martha Ann* má přece palubu dvacet stop nad vodolinkou.“

„Oni to dokážou. Buďte ujištěni, že ano.“

„Blbost,“ odsekl ostře Boland. Udeřil pěstí do kompasnice, hrábl po mikrofonu a vzápětí Pitt uslyšel, jak se celou lodí ozývá kapitánův hlas. „Poručíku Riley, vydejte celé posádce ruční zbraně. Mohli bychom dostat nějaké nevídané návštěvníky.“

„K odražení takhle veliké hordy by bylo zapotřebí něčeho jiného než jenom několika ručních zbraní,“ poznamenal Pitt. „Jakmile se jim podaří dostat se přes zábradlí, bude tu stát ubohých patnáct mužů proti dvěma stům útočníků.“

„Zastavíme je,“ prohlásil rezolutně Boland.

„Radši byste se měl připravit na nouzové opuštění lodě, kdyby došlo k nejhoršímu.“

„Ne,“ odsekl chladně Boland. „Tahle sešlá stará herka na to nevypadá, ale stále ještě náleží k námořnictvu Spojených států. A já se

s ní nehodlám jen tak vzdát, aniž by za to někdo pořádně zaplatil. Povězte admirálu Hunterovi, co se tu stalo. Řekněte mu...”

„Povězte mu to sám. Já nehodlám s helikoptérou odstartovat bez vás a bez vaší posádky.“

Bolandovy rty se prohnuly do neradostného úsměvu. „Hodně štěstí!“

„Setkáme se na startovací plošině,“ odpověděl stroze Pitt. Pak se otočil a vyšel ze dveří.

Pitt se vyšplhal na vinylové pilotní sedadlo. Bylo celé vlhké a lepkavé. Jak procházel jednotlivými kroky předstartovní kontroly, mlha kolem lodi ještě zhoustla. Atmosféra byla těžká, světlo tlumené. Kromě lodi samotné nebylo vidět vůbec nic – zmizelo moře i obloha a v dohledu zůstalo pouze asi dvacet čtverečních metrů oken můstku, jen neznatelně patrných v mlze.

Pitt zapnul pomocnou jednotku a stiskl startér. Ten namáhavě zasténal, jak sepnutý elektrický obvod pohnul turbinou vrtulníku a začal jí otáčet stále rychleji, až teploměr výfukových plynů a hřmot výfuků Pitta informovaly, že motor běží hladce. Pak zabralo ozubené soukolí vrtule, její obrovské listy se začaly pomalu pohybovat a s typickým hvízdavým svistem bičovat vzduch.

Když se ručičky na palubních ukazatelích ustálily na normálních provozních hodnotách, Pitt se natáhl k sedadlu druhého pilota a zvedl mauser zabalený v ručníku. Položil si zbraň do klína a rychle ji vyprostil. Ujistil se, že má připevněnou ramenní pažbu, a pak zasunul zásobník s padesáti náboji. Vyklouzl z kokpitu a zahleděl se do strašidelného okolního světla. Nic však nerozeznal. Jelikož však přistávací lyžiny helikoptéry poskytovaly přece jen určitý kryt, skrčil se za jednou z nich a namířil pistoli do mlhavého přítmí.

Musel čekat pouhých devadesát vteřin, než se nad zábradlím lodní zádě vynořily dvě přízračné postavy a hrozivě zamířily k chvějícímu se vrtulníku. Pitt počkal, až si byl jistý, že se nejedná o členy posádky *Marthy Ann*. Pak promluvil jeho mauser.

Dvojice polonahých mužů v tichosti klesla k zemi. Jejich zbraně, Pittovi nyní již známé pistole, s rachotem sklouzly po ocelových plátech paluby. Pitt se bleskově otočil a rychle pohledem opsal celý kruh, než se odhodlal zběžně prohlédnout těla příslušníků přepadového komanda. Ležela vedle sebe, bezvládná a pokroucená, a z rozervaných hrudníků jim unikal život. Miniaturní zelená rouška kolem pasu i zbraně, se kterými přišli, byly totožné s těmi, jež našel u muže, kterého zabil na palubě *Starbucku*. Jediný rozdíl, jehož si všiml a který neměl čas zaznamenat dříve, byla malá krabička z umělé hmoty, připevněná k hrudníku v podpaží obou útočníků.

Dřív než si mohl prohlédnout obě mrtvoly podrobněji, periferním viděním zaznamenal další postavu, jak se pomalu vztyčuje nad zábradlím. Pitt bleskově zamířil a jemně stiskl spoušť. Monotónní hvízdání vrtulí helikoptéry přerušil zvuk výstřelu a vzápětí se nejasná postava zaklonila a zmizela v mlze. Pitt se opatrně připlížil k zábradlí. Téměř okamžitě se rukou dotkl něčeho, o čem věřil, že se tam někde musí nalézat. Byla to hákovací kotvice se šesti špicemi pokrytými tlustou vrstvou pěnové gumy. Její dlouhý konec mizel až kdesi hluboko ve vodě. Teď bylo snadné si představit, jak ti podivní muži moře dokázali pod rouškou mlhy a ve vší tichosti poslat téměř stovku lodí a tisíce námořníků na dno tohoto bohem zapomenutého koutu Tichého oceánu.

Pittovy neveselé myšlenky přerušilo zahřmění automatických pětačtyřicítek, občas ještě zdůrazněné ostřejším štěknutím karabiny ráže .30. Mrak mlhy odrážel úpění zraněných mužů. Pittovi však připadal boj, jehož intenzita zřetelně narůstala, podivně vzdálený a neosobní.

Vtom v blízkosti helikoptéry prosvištěla kulka a dopadla do moře. „Zatraceně!“ vykřikl Pitt. Jediný zásah nějaké důležité součásti stroje by dokázal vrtulník natrvalo uzemnit.

Na přistávací plošinu vklopýtaly tři stíny, ze kterých se vyklubali muži se skelnýma očima a s tvářemi zbrocenými potem. „No tak, přestaňte se loudat!“ zaburácel Pitt. „Pohněte sebou!“ Pitt se ani při řeči neotočil a neustále upíral oči do tmy. Uplynula téměř minuta, než se objevila další postava. Mladý námořník vyrazil celý vyplašený kupředu tak rychle, že se na vlhké palubě smekl a byl by proklouzl mezi sloupky zábradlí do moře, nebýt toho, že ho Pitt pevně zachytil za ruku.

„Opatrně!“ napomenul ho Pitt. „Domů je to na plavání daleko.“

„Omlouvám se, pane,“ vyhrkl námořník. „Ale člověk ty parchanty ani nevidí. Jsou u vás a vůbec vám nedají šanci.“

Pitt postrčil mladíka pod ochranná křídla helikoptéry. Z šedivé mlhy se vynořili další čtyři muži. Jedním z nich byl kormidelník, který táhl Farrise. Osamělý trosečník ze *Starbucku* byl duševně zcela mimo a bitvu kolem sebe nevnímal. Koukal se přímo skrz Pitta, oči doširoka rozevřené a prázdné, naprosto bez zájmu.

„Usaďte ho do sedadla druhého pilota a pevně mu zapněte pásy,“ nařídil Pitt kormidelníkovi. Pak znovu soustředil pozornost na přední část lodi. Přiložil dlaň k levému uchu a zaposlouchal se. Zdálo se mu, že z neproniknutelné mlhy slyší nějaké těžké kroky.

„Jste tam, Pitte?“ ozval se čísi hlas.

„Jen pojďte,“ zakřičel Pitt v odpověď. „Raději ale žádné rychlé pohyby!“

„Bez starosti,“ zazněla odpověď. „Táhnou s sebou raněného.“

Z mlžného závoje se vynořil poručík Harper, strojní důstojník vážící bezmála sto pětadvacet kilo, který přes rameno nesl chlapce, ne staršího než devatenáct let. Zraněný měl popelavý obličej a po pravé noze mu stékal pramínek krve, který dopadal v tmavě hnědých kapkách na palubu. Pitt natáhl ruce, uchopil chlapce za paže a položil ho na palubu.

„Kolik jich je ještě za vámi?“

„My jsme poslední.“

„Co kapitán Boland?“

„Na něho a na poručíka Stanleyho zaútočila těsně za můstkem celá horda těch nahatých parchantů.“ Harperův hlas zněl skoro omluvně. „Obávám se, že dostali oba.“

„Naložte toho mládence do vrtulníku a snažte se mu zastavit krvácení,“ nařídil Pitt. „A seřad'te muže, ať vytvoří palebnou linii se všemi zbraněmi, které vám zůstaly. Já se ještě naposledy poohlédnu po zraněných.“

„Dávejte si pozor, pane. Jste náš jediný pilot.“

Pitt ani neodpověděl. Seskočil z přistávací plošiny a naslepo vyrazil po palubě, smekal se po mokřích ocelových plátech a přitom prudce oddychoval. V mlze se objevilo několik stínů, na něž Pitt mauserem zamířil a vyřídil je. Tři vetřelci se složili k zemi jako obilí pod nějakou obrovitou kosou. Pitt i nadále tiskl spoušť a kropil tak před sebou cestičku temným mrakem. Náhle nohou zachytil o stočené lano a skulil se na palubu. Vystoupilé hlavy nýtů se mu otiskly na hrudník jako úhledná řada odřenin. Chvilí zůstal ležet a z poraněné nohy se mu jako úder těžkým perlíkem do těla rozlévaly vlny bolesti. Bylo ticho, až příliš podezřelé. Z mlhy teď nebyl slyšet žádný křik, žádné výstřely.

Pitt se sunul po palubě, držel se v těsné blízkosti okrajníku a ke krytí využíval i stínů záchranných člunů. Tušil, že v mauseru mu zbývá již jen několik posledních nábojů. Najednou se rukou dotkl čehosi lepicí vlhkého. Aniž by se musel dívat, okamžitě věděl, co to je. Mizelo to někam do temné prázdnoty, takže se vydal po této stopě. Skvrna se místy měnila v úzký proužek, jinde se opět rozšiřovala v kaluž. Na konci krvavé stopy leželo mrtvé tělo poručíka Stanleyho, důstojníka řídicí místnosti.

Pitt necítil nic jiného než neskonalý vztek. Přesto byla jeho mysl stále ostrá a rozhodná. Jen obličej se mu stáhl do výrazu znechucení nad skutečností, že pokud jde o Stanleyho, je zcela bezmocný. Přinutil

se však postupovat dál. Pohánělo jej jakési podvědomé nutkání, naděje, že Boland přece jen není ještě mrtvý.

Náhle se zastavil a zaposlouchal. Odněkud zepředu se ozvalo tlumené zasténání.

Pitt do něj málem narazil ještě dřív, než ho spatřil. Boland ležel na břiše a namáhavě se posouval přes palubu, zatímco z ramene mu trčel metr a čtvrt dlouhý dřík rybářské harpuny. Hlavu měl skloněnou na prsa, pěsti zaťaté. Košile, halící jeho hrudník a ramena, byla rudě prosáklá. Omámeně, s tváří zkroucenou bolestí, pohlédl na Pitta. „Vy jste se vrátil?“

„Ztratil jsem rozum,“ ušklíbl se na Bolanda. „Připravte se, tahle harpuna musí jít ven.“ Zastrčil mauser za opasek a pak jemně přesunul Bolanda do pohodlnější pozice, aby se zády opíral o nějakou přepážku. Očima však nepřestával pátrat po dalších případných útočnících. Oběma rukama uchopil dřík harpuny. „Připravte se na tři.“

„Nezdržujte to, vy sadisto,“ ucedil Boland s očima plnými bolesti.

Pitt stiskl pevněji harpunu a začal počítat: „Jedna.“ Jednou nohou se opřel o Bolandův hrudník. „Dvě.“ Napnul svaly a prudce trhl. Zakrvácená harpuna vyklouzla z Bolandova ramene.

Boland se prudce předklonil a zasténal. Pak se znovu zhroutil na stěnu přepážky a upřel na Pitta skelný pohled. „Vy zkurvysynu,“ zamumlal. „Ještě jste neřekl tři.“ Poté se mu protočily oči a Boland omdlel.

Pitt harpunu, ze které ještě kapala krev, odhodil přes palubu, zvedl Bolandovo bezvládné tělo a přehodil si ho přes rameno. Pak se přikrčil a rozběhl se tak rychle, jak mu jenom váha bezvládného těla a vlastní poraněná noha dovozovaly. Přesto se neustále snažil využívat ke krytí jícnu nákladových prostorů a nákladních jeřábů. Dvakrát se musel zastavit a znehybnět, to když z mlhy zaslechl nějaké neurčité zvuky. Pokaždé se však, i když omámeně a s obtížemi, znovu zvedl. Stále si připomínal, že nepodaří-li se mu s vrtulníkem z *Marthy Ann* odstartovat, zemře dalších jedenáct mužů. Konečně doklopýtal k okraji přistávací plošiny. Tou dobou už lapal po vzduchu a při každém nádechu měl pocit, že polyká oheň.

„Tady je Pitt,“ vypravil ze sebe tak hlasitě, jak mu to jen jeho zmučené plíce dovolily.

Silné paže poručíka Harpera mu vzápětí sňaly Bolanda z ramenou a odnesly tělo bezvládného velitele k helikoptěře. Pitt vytáhl od pasu mauser, namířil směrem k přídi a vyprázdnil do mlhy zbytek zásobníku, až ze zbraně vylétla poslední nábojnice a dopadla na palubu. Pak se vyšplhal do kokpitu a s jistotou, že udělal, co mohl, se vrhl do pilotního sedadla.

Ani se nezdržoval zapínáním bezpečnostních pásů a okamžitě přidal plyn, aby stroj začal opatrně stoupat kolmo vzhůru. Listy vrtule zrychlily otáčky a lyžiny se pomalu odlepily od paluby. Vrtulník v mlze vystoupal o několik metrů a pak ho Pitt naklonil nosem dolů a vyrazil pryč od *Marthy Ann*.

Jakmile se vzdálili od lodi, Pitt se zaměřil na indikátor OBRÁTKA A NÁKLON, dokud se malý bod neusadil přesně uprostřed ukazatele. Kde jenom je nebe? ptal se zoufale v duchu sám sebe. Kde? Kde?

Najednou tu však bylo. Helikoptéra se totiž vyhoupla z mlhy a rázem se ocitla v měsíční záři. Vrtule rotoru vynesly stroj do větší výšky a pak líně, jako nějaký velký pták vlekoucí se pomalu domů, vyrovnal hliníkový zobák do vodorovné polohy a začal pronásledovat svůj stín uhánějící po hladině směrem ke vzdáleným zeleným palmovým hájům Havaje.

Kapitola 12

Henry Fujima byl posledním z vymírajícího rodu, příslušníkem čtvrté generace japonských Havajců, jehož otec, děd i praděd byli rybáři. Také Henry celých čtyřicet let, pakliže mu to počasí jen trochu dovolilo, ve svém sampanu vyrobeném vlastní rukou tvrdošíjně pronásledoval hejna plachých tuňáků. Flotila těchto domorodých plavidel, celá léta pro Havaj tak typická, však nyní zmizela. Vinu na tom měla vzrůstající konkurence mezinárodního rybolovu i příležitostných rybářů. V současnosti tedy z celého hejna zůstal jediný Henry, který svým bambusovým prutem stále ještě bičoval hladinu velkého Pacifiku.

Nyní stál na zadní plošině svého solidního plavidla, bosýma nohama jakoby vrostlý do dřeva paluby se stopami oleje z nesčetných ulovených ryb. Když dnes časně ráno nahazoval rybářskou šňůru do nekonečných vln oceánu, myšlenky se mu zatoulaly k dávným časům, kdy ještě rybařil s otcem. Toužebně si vyvolal vzpomínku na vůni dřevěného uhlí z hořících grilů a radostný smích, jak se večer, kdy se rybáři shromáždili a upoutali své lodě na noc, podávaly ze sampanu na sampan lahve saké. Ta představa byla natolik živá, že až zavřel oči. Pak před ním začaly defilovat tváře dávno mrtvých mužů a ozývaly se hlasy těch, kteří již dlouho nežili. Když znovu oči otevřel, pohled mu zalétl k jakési skvrně na horizontu.

Díval se, jak roste a nabývá tvaru lodě, zrezivělé staré toulavé rachotiny, rozrážející vlny. Henry ještě nikdy neviděl žádnou nákladní loď pohybovat se tak rychle. Podle bílé pěny na příďové vlně, která dosahovala málem až ke kotevním průvlakům, odhadoval, že loď pluje rychlostí tak pětadvaceti uzlů. Pak náhle ztuhl.

Loď udržovala stále stejný kurz a Henry se nacházel přesně v jejím směru. Uvázal na jeden z prutů košili a začal s ní zuřivě mávat. S hrůzou však pozoroval, že se k němu neznámá loď blíží a její příď nad ním roste jako monstrum, chystající se spolknout mouchu. Začal zoufale křičet, ale nad vysokým lodním roubením se nikdo neobjevil. Také můstek byl naprosto prázdný. Henry mohl tedy jen bezmocně a udiveně přihlížet, jak se zkorodovaná příď boří do jeho sampanu a drtí tu starou dobrou loď na tisíce dřevěných třísek.

Po nárazu se Henry zoufale snažil co nejrychleji vyplavat na hladinu. Jak se kolem něho prosmykly ocelové pláty trupu porostlé vilejší, jejich ostré skořápky mu na pažích způsobily několik řezných ran. Pak už se kolem něho prohnały divoce se otáčející lodní šrouby a jenom díky jeho zoufalému úsilí ho bronzové lopatky nevtáhly do

svého vražedného dosahu. Jakmile se vynořil, snažil se nadechnout, přestože na něj ze všech stran útočily zčeřené vlny kýlní brázdy. Když se mu konečně podařilo udržet hlavu nad hladinou, začal pomalu šlapat vodu a vytírat si slanou špínu z očí. Z poraněných paží mu vytékala krev.

Bylo již po desáté ráno a Pitt konečně vstoupil do svého apartmá. Byl unavený, a když zavřel oči, ucítil v nich píchání. Navíc lehce kulhal, ale nohu měl čerstvě převázanou a až na pocit lehké ztuhlosti žádné jiné potíže neměl. Ze všeho nejvíc si přál svalit se do postele a na posledních čtyřiaadvacet hodin zapomenout.

Dnes časně zrána neuposlechl výzvy, aby posádku *Marthy Ann* vysadil buď v Pearl Harboru, nebo na heliportu letiště Hickam. Namísto toho přistál s vrtulníkem necelých sedmdesát metrů od vchodu na pohotovost vojenské nemocnice Tripler Military Hospital, mohutné stavby usazené na vrcholku kopce, přehlížející odtud celé jižní pobřeží Oahu. Počkal, dokud se neujistil, že Bolanda i zraněného mladého námořníka bezpečně odvázejí na operační sály, a teprve pak dovolil, aby mu jeden ochotný vojenský chirurg zašil ránu na noze. Poté nepozorovaně vyklouzl postranními dveřmi ven a zastavil si taxík, ve kterém celou cestu až na Waikiki Beach klidně proklímal.

Nemohl spát v důvěrně známém pohodlí vlastní postele déle než půl hodiny, když ho probudilo bouchání na dveře. Zpočátku mu to připadalo jen jako jakási vzdálená ozvěna z hloubi jeho mozku, takže se snažil tento vjem zapudit. Nicméně po chvíli se přece jen přinutil vstát, tápavě se vydal ke dveřím a otevřel je.

Žena zmínaná strachem se vyznačuje zvláštním druhem krásy, skoro jako by ji až doposud dřímající živočišný instinkt probudil k opravdovému životu. Toto stvoření bylo oblečené do krátké volné košile mumu, ozdobené rudými a žlutými květy, která jí sotva zakrývala boky. Hnědé oči k němu vzhlížely, doširoka rozevřené a temné strachem.

Pitt tam chvíli nerozhodně stál, a teprve pak ustoupil a pozval ji dál. Adriana Hunterová proklouzla kolem něj do pokoje, obrátila se a vrhla se mu do náručí. Celá se třásla a vyrážela rozechvělé vzlyky.

Pitt ji objal pažemi. „Adriano, proboha.“

„Oni ho zabili,“ zavzlykala.

Pitt ji od sebe odstrčil na délku paží a pohlédl do mokrých a opuchlých očí. „O čem to mluvíš?“

Teď se z ní začala slova jen řinout. „Ležela jsem v posteli s... s jedním přítelem. Oni přišli přes okno na terasu, byli tři. Objevili se tak tiše, že jsme vůbec nevěděli, že jsou v pokoji, až když bylo příliš

pozdě. Pokusil se s nimi bojovat, ale oni měli takové legrační malé pistole, které nedělaly žádný rámus. Zastřelili ho. Bože můj, zasáhli ho alespoň šestkrát. Krev byla všude. Bylo to strašné.“

Celá se chvěla. Pitt ji zavedl ke gauči a pevně ji objal.

„Já začala ječet, utekla jsem před nimi do šatny a zamkla za sebou dveře,“ pokračovala Adriana. „Oni se smáli, jenom tam tak stáli a smáli se. Mysleli, že jsem v té šatně v pasti, ale ta místnost má dvoje dveře. Dá se odtamtud projít do hostinského pokoje. Popadla jsem z věšáku nějaké oblečení a utekla oknem pokoje pro hosty. Na policii jsem s tím jít nechtěla. Bála jsem se. Pokusila jsem se zavolat tátu, ale v jeho kanceláři mi řekli, že není k sehnání. Tou dobou jsem už byla šílená hrůzou. Neměla jsem kam jít, na koho se obrátit, tak jsem přišla sem.“

Rukou si otřela oči. Stála teď proti světlu, takže bylo jasně vidět, že pod košilí na sobě nemá vůbec nic. „Je to jako nějaká noční můra,“ zašeptala. „Jako hnusná, odporná noční mura. Proč něco takového udělali? Proč?“

„Pěkně popořádku,“ vybídl ji jemně Pitt. „Teď běž do koupelny a něco si udělej s obličejem. Máš oční stíny až někde na bradě. Pak mi povíš, koho to vlastně zastřelili.“

Odstrčila ho od sebe. „To nemůžu.“

„Přemýšlej,“ odsekl Pitt. „V téhle chvíli zdobí tvůj byt mrtvola. Jak dlouho myslíš, že to udržíš v tajnosti?“

„Já... já nevím.“

„Honolulské policii to stejně bude trvat maximálně tak dvacet minut, než zjistí jeho totožnost. Proč tedy ten mučednický postoj? Copak je to nějaká místní celebrita se ženou a deseti dětmi, nebo co?“

„Je to ještě horší. Je to přítel mého otce.“ Upírala na něj prosebný pohled.

„Jméno,“ opakoval rezolutně.

„Kapitán Orl Cinana,“ zamumlala zvolna. „Je to tátův velící důstojník flotily.“

Pitt měl dost rozumu, aby se přiměl zachovat nehybnou tvář. Bylo to ještě horší, než si myslel. Takže prostě jen ukázal ke dveřím koupelny a vyzval ji: „Běž!“

Adriana poslechla bez odmlouvání. Před dveřmi se ještě otočila, vyslala k němu bezmocný úsměv, vešla dovnitř a zavřela za sebou dveře. Jakmile se ozvalo šplouchání vody v umývadle, Pitt zvedl telefon. Měl větší štěstí než Adriana. Pouhých pět vteřin poté, co prozradil operátorovi 101. flotily své jméno, vypálil na něj admirál Hunter salvu slov.

„Co to k čertu mělo znamenat, že jste se mi nehlásil?“ vybafl na něj admirál.

„Byl jsem úplně vyčerpaný, admirále,“ odpověděl Pitt. „Nebyl bych stejně k potřebě, dokud bych se neumyl a alespoň pár hodin neprospal. Což se mi, díky vaší dceři, nepoštěstilo.“

Když Hunter znovu promluvil, měl úplně jiný hlas. „Díky mé dceři? Adrianě? Ona je u vás?“

„Má ve svém bytě mrtvolu. Nemohla vás sehnat, proto přišla sem.“

Hunter se na celé dvě vteřiny odmlčel. Pak se ozval znovu, tentokrát silnějším hlasem. „Povězte mi podrobnosti.“

„Z toho mála, co jsem z ní dostal, se zdá, že naši přátelé z Pacifického víru nakráčeli z terasy do jejího bytu a zastřelili muže, který tam s ní byl. Adrianě se podařilo uniknout přes šatnu s dvojmým východem.“

„Je zraněná?“

„Ne.“

„Předpokládám, že o tom ví policie.“

„Naštěstí je nevolala. Pokud já vím, tak oběť stále ještě krvácí u ní na koberec.“

„Díky bohu za to. Hned tam pošlu lidi z naší bezpečnostní služby.“ Pitt slyšel, jak Hunter na druhém konci drátu vydává rozkazy. Docela si uměl představit, jak všichni v jeho doslechu poskakují jako vyděšení králíci. Po chvíli se admirál vrátil k telefonu. „Identifikovala oběť?“

Pitt se zhluboka nadechl. „Je to kapitán Orl Cinana.“

Hunter byl třída. To mu Pitt nemohl upřít. Šok ho vyřadil jen na chvíličku. „Za jak dlouho se sem dokážete s Adrianou dostat?“

„Přinejmenším za půl hodiny. Auto mám stále zaparkované v docích v Honolulu. Budeme si muset vzít taxík.“

„Radši zůstaňte tam, kde jste. Zdá se, že ti zabijáci jsou všude. Nechám k vám okamžitě poslat strážní oddíl.“

„Oukej, nehneme se odsud.“

„Ještě jedna věc. Jak dlouho se znáte s mou dcerou?“

„To byla čistě shoda okolností, pane. Oba jsme se ocitli na jedné party, bylo to jenom pár hodin potom, co jsem vám přinesl tu komunikační kapsli ze *Starbucku*.“ Pitt se všemožně snažil, aby jeho hlas zněl nenuceně. „Tam slyšela, jak o vás mluvím, takže se mi představila.“ Pitt věděl, co si Hunter myslí, proto spěšně dodal. „Počítám, že jsem se během rozhovoru zmínil o tom, že bydlím v Moana Towers. Dneska v té panice se jí to určitě vybavilo, a proto přišla sem.“

„Nechápu, jak si Adriana mohla takhle zkomplikovat život,“ poznamenal Hunter. „Je to přece slušné děvče.“

Pitt se odmlčel. Jak má asi člověk sdělit otci, že jeho dcera je sexuální maniak a minimálně osmnáct hodin z každých čtyřiaadvaceti je buď opilá, nebo zfetovaná?

„Vyrážíme do Pearl, jakmile se sem vaši strážníci dostanou,“ bylo jediné, co Pitta napadlo říct. Pak zavěsil a nalil si skleničku skotské. Chutnala jako čistící prostředek na kanály.

Přišli deset minut poté. Nikoliv však, aby je doprovodili na velitelství admirála Huntera v Pearl Harboru, ale aby unesli Adrianu a zavraždili Pitta. Ten momentálně střídavě pozoroval Adrianu, stulenou do klubíčka na gauči jako nevinné děcko, a přední dveře apartmánu. Pitt náhle ucítil, jak se mu stáhla kůže na krku, jako by měla prasknout. Neměl ani čas sáhnout po telefonu.

Do pokoje se dostali po provazech ze střechy hotelu. Celkem pět jich potichu vstoupilo z balkonu do Pittovy ložnice, v rukou známé miniaturní pistole namířené nikoliv na Pitta, ale na Adrianinu bezstarostně spící hlavu.

„Pohněte se, a ona zemře,“ pravil muž stojící uprostřed, obr s planoucíma zlatýma očima.

V prvních několika vteřinách šoku si Pitt uvědomoval pouze naprostou citovou otupělost, jako by ho naprostý nedostatek předvídatosti připravil i o schopnost přemýšlet. Nato se však zvolna dostavil pocit hořkého pochopení, že ten veliký muž stojící před ním vlastně už víc než týden manipuluje s jeho osudem. Byl to muž se žlutýma očima, který se mu zjevoval ve snech a nočních můrách, muž, jenž před mnoha lety objevil v archivech Biskupského muzea tajemství Kanoli.

Obrovitý muž přistoupil blíž. Na člověka, kterému muselo být téměř sedmdesát let, vypadal mladě. Stárnutí mu nepřidalo žádné vrásky, nezpůsobilo ani ochabnutí svalů. Byl oblečený neformálně do plavek, s hotelovým ručníkem přehozeným přes ramena, zatímco ostatní jeho společníci měli na sobě civilní šaty. Obličej měl podlouhlý a vychrtlý, orámovaný hustými, nepříliš upravenými stříbrnými vlasy.

Obr přistoupil až k Pittovi, upřel na něj hypnotizující pohled žlutých očí, nacházejících se dva metry nad zemí, a předvedl úsměv ne nepodobný výrazu barakudy.

„Dirk Pitt z Národní podmořské a námořní agentury.“ Hlas měl tichý a hluboký, ale nebylo v něm nic ďábelského či hrozivého. „Je to pro mě čest. Déle než rok jsem sledoval vaše výzkumy, a to se zájmem, občas i pobaveně.“

„Jsem moc rád, že jste se bavil.“

„To jsou slova statečného muže. Nic jiného jsem také neočekával.“ Obr kývl na své muže. Ti přivázali Pitta ke křeslu ještě dřív, než si vůbec uvědomil, co se děje.

„Omlouvám se za to nepohodlí, pane Pitte. Je to špinavá hra, a ty bývají nepříjemné. S tím se nedá nic dělat. Je opravdu smůla, že se musíte stát součástí mé lsti. Původně jsem vás hodlal využít čistě jen jako poslíčka. Nemohl jsem předvídat, do jaké míry se v tom nakonec budete angažovat.“

„Bylo to elegantně naaranžované,“ pronesl zvolna Pitt. „Jak dlouho jste mě sledovali, než jste se dočkali příležitosti přimět mě, abych našel tu komunikační kapsli ze *Starbucku*? A proč vůbec mě? Vždyť by ji našel na pláži i desetiletý kluk a odnesl by ji admirálu Hunterovi.“

„Váha vaší osobnosti, majore. Váha a věrohodnost. Vy máte ve Washingtonu vlivné přátele a příbuzné a váš záznam u NUMA je úctyhodný. Věděl jsem, že se objeví pochybnosti ohledně pravdivosti té zprávy, proto jsem počítal, že vaše pověst dodá objevu patřičnou váhu a důvěryhodnost.“ Mírně se usmál a prohrábl si rukou kučeravé šedé vlasy. „Nakonec se ale ukázalo, že ten výběr trochu pokulhával. Byl jste to přece vy, kdo admirála Huntera přesvědčil, že zpráva korvetního kapitána Dupreeho je podvrh.“

„Smůla,“ prohodil sarkasticky Pitt. Rozhodl se nastražit malou léčku. „Váš informátor toho ale moc neopomněl.“

„Jistě, byl občas velice svědomitý.“

Rozhostilo se dlouhé mlčení. Pitt se obrátil a pohlédl na Adrianu, která stále klidně ležela na gauči. Šťastná žena, pomyslel si Pitt, celou tu hnusnou scénu vlastně prospí. Obrátil pozornost zpět k obrovi se žlutýma očima. „Myslím, že jste mi zatím nedopřál to potěšení dozvědět se vaše jméno.“

„Na tom nezáleží. To jméno vás už nemusí zajímat.“

„Když mě hodláte zabít, myslím, že by bylo docela fér, abych věděl, kdo je za to zodpovědný.“

Obrovitý muž zaváhal, ale pak vážně přikývl. „Delf,“ řekl prostě.

„To je všechno?“

„Stačí Delf.“

„Nevypadáte na Řeka.“ Pitt měl ruce pevně svázané za opěradlem křesla. Navíc dva muži stále mířili zbraněmi na Adrianinu hlavu. Zbývající dva dokončili svou práci s Pittem a nyní ustoupili stranou. S výjimkou Delfa vypadali všichni naprosto obyčejně, střední výšky i váhy, s opáleným obličejem, oblečení do střízlivých volných kalhot a havajských košilí aloha. Tvářili se bezvýrazně, přijímali Delfovy

rozkazy i autoritu mlčky a bez pochybností. Pitt si byl naprosto jistý, že na příslušný rozkaz bez váhání i zabijí.

„Vybudoval jste krutou a efektivní organizaci. Vymyslel jste jednu z velikých záhad tohoto století. Vašima rukama zemřelo tisíce námořníků, odpočívajících nyní na mořském dně. A proč to všechno?“

„Je mi líto, pane Pitte. Tohle ale není hra, ve které arcilotr všechno prozradí hrdinovi předtím, než s ním skoncuje. Žádná dramatická gesta, žádné prodlužované krize, žádné napínavé odhalování zbytečných tajemství. Vysvětlovat mé motivy komukoliv, kdo má nižší míru intelektuálního chápání než takoví Lavella a Roblemann, by bylo mrhání časem.“

„Jak to se mnou chcete provést?“

„Bude to nehoda. A jelikož milujete vodu, zemřete ve vodě. Utopíte se ve vlastní vaně.“

„Nebude to vypadat trochu divně?“

„Ani ne. Hodlám to provést dost přesvědčivě. Policie dojde k závěru, že jste se holil elektrickým strojkem a současně se koupal. Což je samozřejmě pitomý nápad. Holicí strojek vám vyklouzl z ruky a spadl do vody. Následující elektrický výboj vás omráčil, hlava vám sklouzla pod vodu a vy jste se utopil. Vyšetřovatelé to uzavřou jako smrtelnou nehodu, a proč ne? Vaše jméno se objeví v nekrologu v novinách a za nějaký čas z Dirka Pitta zůstane jenom vzdálená vzpomínka v paměti několika jeho příbuzných.“

„Upřímně řečeno, jsem docela udiven, že vám stojím za takovou námahu.“

„Bude to odpovídající konec člověka, který se dostal až nebezpečně blízko ke zničení podniku, brilantně vymyšleného a budovaného po více než třicet let.“

„Ušetřete mě té vaší ješitnosti,“ zavrčel Pitt. „A co Adriana? Asi by to vypadalo trochu směšně, kdybychom se oba utopili ve vaně při holení.“

„Jenom se nebojte. Slečně Hunterové nikdo neublíží. Pouze si ji odvedu jako svého zajatce. Admirál Hunter si pak dvakrát rozmyslí pokračovat v dalším pátrání po Pacifickém víru.“

„Tohle Huntera nezastaví ani na dvě minuty. U něj má služba vždycky přednost před rodinou. Radši ji pusťte.“

„Já jsem rovněž disciplinovaný muž,“ pravil Delf. „Jakmile jednou něco naplánuji, už od toho neustoupím. Můj cíl je zcela jednoduchý. Prostě si přeji osvobodit se od zlobných záměrů komunistických zemí i od imperialistického vlivu Spojených států. Obě strany totiž nakonec zničí civilizaci. Já ale chci přežít.“

Čas, napadlo Pitta. Musí obra přimět, aby pokračoval v povídání. Ještě pár minut a ke dveřím dorazí Hunterovi muži. Mluvení bylo jeho jedinou zbraní.

„Jste blázen,“ pronesl chladně Pitt. „Celá desetiletí vám procházely masové vraždy ve jménu vašeho přežití. Ušetřte mě ale těch starých pitomých žvástů o komunismu a imperialismu. Nejste nic jiného než obyčejný anachronismus, Delfe. Váš druh dávno vyšel z módy, společně s Karlem Marxem, ulízanými vlasy a kočárovým bičem. Jste vlastně už půl století mrtvý a pochovaný, jenom o tom nevíte.“

Delfův strojený klid se začínal poněkud bortit. Na širokých lících kostech se mu objevil ruměnec, ale on okamžitě znovu získal sebekontrolu.

„Filozofické škatulkování je jen pro ignoranty, majore. Za několik minut mně už vaše nepříjemné obtěžování přestane vadit.“ Kývl hlavou. Jeden ze strážců odešel do koupelny a začal do vany napouštět vodu. Pitt se pokusil pohnout rukama. I když měl zápěstí několikrát ovázané, byla pouta dost volná, aby na kůži nezanechala zrádné stopy.

V tom okamžiku Pitta napadlo, že ho snad začínají zrazovat smysly. Ucítil totiž sladkou vůni plumerie. Zdálo se to být nemožné, ale přesto o ní s jistotou věděl. V místnosti byla Summer.

Delf beze slova pokynul k Adrianě a muž, který prve svazoval Pitta, vytáhl z kapsy malou krabičku, vytáhl z ní stříkačku, nasadil na ni jehlu, nadzvedl okraj Adrianina mumu a zcela neobřadně zabodl jehlu do jedné poloviny jejího pěkně tvarovaného zadečku. Adriana se ve spaní jen lehce zavrtěla, povzdechla si, zamračila se a během několika vteřin upadla do spánku hraničícího s komatem. Delfův asistent rychle strčil krabičku se stříkačkou zpátky do kapsy, zvedl Adrianu do náručí a čekal na další rozkaz svého pána a velitele.

„Obávám se, že je čas se rozloučit,“ poznamenal Delf.

„Copak vy odcházíte ještě před hlavním číslem?“

„Bude toho tady k vidění jen málo, co by mě mohlo zajímat.“

„Nikdy se nedostanete ven z téhle budovy.“

„V podzemních garážích na nás čeká auto,“ odpověděl samolibě Delf. Přistoupil ke dveřím a nakoukl do chodby. Když byl Delf napůl ze dveří, Pitt vykřikl.

„Ještě poslední otázku, Delfe.“

Obr zaváhal, ale pak se obrátil a nasupeně na Pitta pohlédl.

„Ta dívka, která si říká Summer, kdo to je?“

Delf se ďábelsky ušklíbl. „Summer je moje dcera.“ Posměšně mu zamával. „Sbohem, majore.“

Pitt se zoufale pokusil ještě o jeden výstřel. „Pozdravujte od mne tu partu na Kanoli.“

Delfův pohled zkameněl. Na okamžik se zdálo, že se mu hlavou mihl stín pochybnosti, za chvíli se však rozplynul a Delf se na Pitta upřeně zadíval.

„Sbohem,“ pronesl a jako duch vyklouzl do chodby.

Pitt neuspěl ve snaze pozdržet Delfův odchod a Adrianin únos. Bezmocně seděl v křesle ještě ve chvíli, kdy z koupelny vyšel jeden strážce, dal hlavou znamení a opět se do koupelny vrátil. Druhý strážce odložil zbraň na křeslo a přistoupil k Pittovi. Jeho kulatý fádň obličej docela úspěšně zakrýval latentní sadistické rysy.

Pitt zahlédl blížící se pěst příliš pozdě, takže nestačil uhnout. Stihl jen trochu sklonit hlavu. Strážcova rána mu dopadla na vrchol lebky a smetla ho z křesla na zem, kde skončil těsně u balkonových záclon.

Pittovu mysl na okamžik obestřela tma, ale zatřásl hlavou a znovu si ji pročistil. Poněkud omráčeně se postavil. Matně si uvědomoval, že strážce klečí před ním na koberci, drží si jednou rukou deformované zápěstí a kňučí jako nějaké zvíře. Ten parchant si zlomil ruku, napadlo Pitta. Tvář se mu roztáhla do chmurného úsměvu, když si uvědomil, že bolest z narůstající boule na hlavě není ničím ve srovnání s agonii zlomeniny.

Pitt stál naprosto nehybně. Pak se zpoza závěsu vynořila čísi ruka a dotkla se jeho paže. Ucítit lehké cukání, jak někdo přezával pouta svazující mu zápěstí. Vůně plumerie ho zalila naplno jako vlhá a uklidňující vlna. Za okamžik se pouta uvolnila a do dlaně pravé ruky mu opatrně vklouzl nevelký nůž s dvojitým ostřím. Neodvážil se otočit a odstrčit stranou závěs, za nímž se skrývala. Namísto toho pevně uchopil nůž a zamnul rukama, aby se ujistil, že nejsou zdřevěnělé ani necitlivé a že se na ně tedy může plně spolehnout.

Strážce přestal kvílet a začal se plazit po koberci směrem k Pittovi. Jeho partner v koupelně se zatím stále zabýval svým úkolem, protože přes zvuk vody prýštící z kohoutku evidentně nic neslyšel.

Raněný si opatrně položil ruku do klína, tu zdravou natáhl ke křeslu, popadl pistoli a krátkým obloukem namířil její hlaveň Pittovi na prsa. Zdálo se, jako by mu všechna ta bolest dala zapomenout na Delfovy příkazy, že Pittova smrt musí vypadat jako náhoda.

Pot se nyní řinul z každého póru Pittova těla. Nepřítel byl příliš daleko, než aby se mohl odvážit nějakého pohybu. Kulky z pistole by zaručeně provrtaly jeho tělo dřív, než by překonal polovinu nezbytné vzdálenosti. Strážce zůstal nekonečnou dobu nehnutě sedět a jen si Pitta měřil nenávisným pohledem. Pak se začal přibližovat, posunoval se po kolenou, vždy jen asi o patnáct centimetrů, až postupně zkrátil jejich vzdálenost na půldruhého metru. I to však bylo stále ještě příliš daleko.

Pitt prodělával muka odsouzenců. Devadesát centimetrů; Pitt potřeboval tuto vzdálenost, aby mohl zaútočit vůbec s nějakou nadějí na úspěch. Na délku paže. Dospěl k této vzdálenosti, když odhadoval svůj maximální dosah.

Strážce se posunul blíž. Pistoli držel neustále namířenou Pittovi na prsa, jen času od času zacílil na jeho čelo. Jednou, s úšklebkem ve tváři, namířil také na Pittovy genitálie.

Trpělivost, napomínal se stále znovu Pitt. Trpělivost. Dvě nejdůležitější slova v angličtině, opakoval si v duchu, jsou *trpělivost* a *naděje*. Ted' už začínal mít naději na úspěch; strážce se přiblížil téměř na dosah. Pitt však přece ještě několik vteřin napjatě vyčkal, čistě pro jistotu. Kdyby svůj útok úspěchal, třeba by nedokázal odstrčit pistoli dostatečně stranou předtím, než vypálí. Ani v nejmenším nepochyboval, že útočník má reflexy v pořádku a že stiskne knoflík spouště při prvním náznaku nebezpečí. Jeho jediná naděje tkvěla v momentu překvapení. Ruce zbavené pout držel stále ještě za zády, aby ukonejšil protivníka pocitem snadného zásahu. Ted' konečně nastala ta chvíle. Otevřel ústa, nechal dolní čelist spadnout co nejniž a v předstírané hrůze doširoka rozevřel oči.

Pak udeřil. Levou rukou odrazil pistoli směrem vzhůru, přičemž zcela ignoroval zasyčení, s nímž mu sotva dva centimetry nad ramenem proletěla kulka. Téměř současně švihl v krátkém oblouku pravou rukou tak, že ostrým nožem přetřel strážcovu průdušnici na krku. Z rány unikl ohavný sípavý zvuk a vyhnula se z ní zpěněná krev, která se valila strážci po hrudníku, na koberec a na Pittovu ruku. Jeho oči se na okamžik překvapeně upřely na Pitta, ale vzápětí se obrátily v sloup a celé tělo se s trhnutím sesulo k zemi.

Pitt zůstal chvíli s pohledem upřeným na mrtvého nepřítele jako přimražený. Pak z podlahy sebral zbraň a potichu se vydal ke dveřím koupelny. Zevnitř bylo slyšet vrčení elektrického holicího strojku, jak se připravovaly rekvizity jeho nehody. Vana byla už plná a očekávala jeho tělo. Pitt se potichu přesouval podél stěny, ale nespouštěl oči z druhého strážce.

Najednou se celým bytem rozlehlo zvonění. Pitt, zaskočený nenadálým zvukem, zkameněl. Strážce vyrazil z koupelny, ale vzápětí v němém šoku stanul s pohledem upřeným na svého mrtvého kolegu ležícího na koberci. Teprve po chvíli se obrátil a nechápavě zíral na Pitta.

„Odhod'te zbraň a ani se nehněte,“ vyzval ho Pitt ostře.

Delfův popravčí stál klidně, pohledem sklouzl k malému automatu v Pittově ruce. Vtom se znovu ozval zvonek. Muž uskočil stranou a sáhl po pistoli. Pitt však stačil včas vystřelit a zasáhnout ho do srdce.

Strážce zůstal na okamžik stát a jenom překvapeně upíral prázdný pohled na svého vězně. Ruce mu bezvládně poklesly, vyklouzla z nich pistole, a teprve poté se celé tělo složilo nejprve na kolena a potom na bok, až nakonec zůstalo ležet s nohama přitaženými k břichu.

Pitt nepohnutě naslouchal zoufalému bušení na přední dveře a hleděl na smrtelné trosky u svých nohou. Stěny místnosti jako by se teď na něj tiskly. Něco tu ale scházelo. Mozek mu nějak vypovídal službu, posledních několik okamžiků se cítil celý otupělý a zmatený. Měl by tu přece být ještě někdo...

Summer!

Prudce odhrnul závěsy, jež lemovaly dveře na balkon, ale za nimi nebylo kromě stěny vůbec nic. Začal horečně prohledávat pokoj a volat její jméno. Neodpovídala. Pak ho napadlo – balkon. Určitě prve následovala Delfa a jeho muže na cestě ze střechy. Balkon byl teď prázdný, ale na zábradlí viselo přivázané lano, dosahující na terasu apartmá pod ním. Unikla tedy stejným způsobem jako již jednou.

Pak jeho pohled zaznamenal nevelký květ, ležící na jednom z lehátek. Byl to něžný květ plumerie, s navenek dokonale bílými lístky a žlutým zbarvením uvnitř. Zvedl květinu a prohlédl si ji tak, jako člověk prohlíží vzácného motýla. Delfova dcera, pomyslel si. Jak je to možné?

Když muži z Hunterovy bezpečnostní služby vtrhli do bytu, Pitt ještě pořád stál na balkoně a s květinou v jedné a pistolí v druhé ruce zíral na zářivě modrý zčeřený oceán.

Kapitola 13

„Pane Pitte...“ pronesla váhavě atraktivní mladá dívka v uniformě ženského pomocného sboru. „Admirál Hunter vás očekává. Och, mimochodem,“ dodala se sklopenýma očima, „po tom, co jste dokázal na *Marthě Ann*, jsme všichni hrdí na to, že vás máme ve 101.“

„Jak se admirál vyrovnává se skutečností, že mu unesli dceru?“ Ve skutečnosti nechtěl být až tak odmítavý.

„Je to tvrdý chlapík,“ odpověděla prostě.

„Je v kanceláři?“

„Ne, pane. Všichni na vás čekají v konferenční místnosti.“ Vstala a vyšla zpoza stolu. „Tudy, prosím.“

Následoval ji chodbou, až se zastavila před jedněmi dveřmi na pravé straně, zatukala na ně, otevřela, ohlásila jeho jméno, a jakmile Pitt prošel, potichu je za ním zase zavřela.

V místnosti seděli čtyři muži. Dva z nich znal, dva nikoliv. Admirál Hunter se zvedl a potřásl mu rukou. Proti tomu, jak ho Pitt naposledy před pouhými čtyřmi dny viděl, vypadal starší, mnohem starší a unavenější.

„Díky Bohu, že jste v pořádku,“ pronesl Hunter vřelým hlasem. Pitta překvapil jeho upřímný tón. „Co dělá vaše noha?“

„Je prima,“ ujistil ho stručně Pitt. Pohlédl starému muži do očí. „Je mi líto kapitána Cinany... a také Adrianu. Byla to moje chyba. Kéž bych se jen měl víc na pozoru.“

„Nesmysl!“ odpověděl s napjatým úsměvem. „Vždyť jste dva z nich dostal. To musel být přece sakramentský boj.“

Ještě než stačil Pitt opovédět, přistoupil k němu Denver a poplácal ho po zádech. „Rád tě vidím. Vypadáš stejně mizerně jako vždycky.“

„Jsem utahaný jako pes. Pouhých třicet minut spánku za posledních čtyřiaadvacet hodin mě dokonale oloupilo o mou panenskou krásu.“

„To je mi líto,“ vmísil se Hunter. „Ale utíká nám čas. Pokud *Starbuck* nevyzvedneme ztraceně rychle, tak se s ní můžeme nadobro rozloučit.“ Ve vráskách kolem Hunterových očí byl jasně vepsán stres, jakému čelil. „A za tu trochu zbývajících času musíme poděkovat vám. Zaplavení předního torpédového prostoru byl geniální nápad.“

Pitt se ušklíbl. „Kormidelník z *Marthy Ann* si byl stoprocentně jistý, že oba skončíme s dluhem, který budeme z penze splácet až do smrti.“

Hunter si povolil jeden úsměv, který však sotva zkřivil koutky rtů. „Pojďte se posadit. Nejdřív ale dovolte, abych vás představil: doktor Elmer Chrysler, šéf výzkumu v nemocnici Tripler.“

Pitt si potřásl rukou s nevelkým mužíkem, který měl ale stisk jako ocelové kleště, hlavu kompletně vyholenou a za ušima mu seděly nožičky obrovitých brýlí s kostěnou obroučkou. Za jejich skly hleděly na Pitta hnědé oči připomínající korálky, ale úsměv na tváři byl široký a upřímný.

„A doktor Raymond York, šéf Oddělení námořní geologie z fakulty oceánografie v Etonu.“ York jako geolog rozhodně nevypadal, daleko spíš připomínal statného řidiče nákladáku nebo přístavního dělníka. Měl mohutnou postavu, téměř sto osmdesát centimetrů vysokou a širokou v ramenou. Jak roztáhl pusku k úsměvu, ukázal sadu dokonalých zubů. Když si potřásali rukama, Pitta drtilo pět největších a nejsvalnatějších prstů, jaké kdy viděl.

Hunter pokynul Pittovi ke křeslu a pak pokračoval: „Nesmírně nás zajímá vaše zpráva o ztrátě *Marthy Ann* a o souboji v tom hotelovém pokoji.“

Pitt se uvolnil a pokusil se přimět paměť, aby roztříbila události ve správné časové perspektivě. Uvědomoval si, že ho všichni budou pozorně sledovat a naslouchat každíčké podrobnosti, na kterou si dokáže vzpomenout.

Denver přikývl. „Jenom nepospíchej a odpusť nám, jestli sem tam do toho tvého vyprávění skočíme nějakou otázkou.“

Pak Pitt potichu spustil. „Myslím, že to všechno začalo, když jsme zaznamenali postupný vzestup dna, který není zachycený na žádné naší podmořské topografické mapě.“

Pitt jim postupně pověděl všechno. Oba vědci si během jeho referátu dělali poznámky, zatímco Denver sledoval otáčející se magnetofon. Jen příležitostně ho některý z mužů u stolu přerušil dotazem, na který Pitt pokaždé odpověděl, jak mohl nejlíp. Vynechal jediné zmínku o Summer. V tomto ohledu zalhal, když jim pověděl, že si stačil schovat nůž ve dlani ještě předtím, než ho Delfovi muži svázali.

Hunter stáhl z nového balíčku cigaret celofán a zmačkaný ho odložil do popelníku. „Co ten Delf? Jak to aspoň vypadá, tak rozhovor majora Pitta s ním představuje zatím náš jediný kontakt s kýmkoliv, kdo má něco společného s tou záležitostí Pacifického víru.“

Doktor Chrysler senaklonil přes stůl. „Mohl byste popsat toho muže trochu podrobněji?“

„Zhruba dva metry vysoký,“ odpověděl Pitt. „Postavu úměrnou výšce, váhu si netroufnu odhadnout. Ostře řezaný vrásčitý obličej, šedivější vlasy a, nejnápadnější rys v obličeji, žluté oči.“

Chrysler svraštil obočí. „Žluté?“

„Ano, téměř zlaté.“

„To není možné,“ oponoval Chrysler. „Albín může mít maximálně růžové oči s lehkým oranžovým zabarvením. Ještě při určitých chorobách se barva očí může změnit na šedožlutou. Ale jasně zlaté? To není pravděpodobné. Oční duhovka prostě pro toto zbarvení neobsahuje správný pigment.“

Doktor York vytáhl z kapsy dýmku a nepřítomně si s ní pohrával. „Je strašně zvláštní, že popisujete toho muže jako obra se žlutýma očima. Takový člověk totiž opravdu existoval.“

„Orákl, prorok Duševní harmonie,“ dodal doktor Chrysler potichu. „Samozřejmě, doktor Frederick Moran.“

„To jméno mi nic neříká,“ přiznal Hunter.

„Frederick Moran byl jedním z velkých klasických antropologů tohoto století. Zastával teorii, že lidská mysl bude nejdůležitějším faktorem při konečném zániku lidstva.“

York přikývl. „Geniální, ale hodně egocentrický. Skoro před třiceti lety zmizel v moři.“

„Delfská věšтіrna,“ nadhodil Pitt neadresně.

Denver okamžitě pochopil souvislost. „Samozřejmě. Jméno Delf je odvozeno od věšтіrny starověkého Řecka.“

„To ale není možné,“ ozval se Chrysler. „Ten muž je přece po smrti.“

„Skutečně?“ otázal se Pitt. „Třeba našel to své Kanoli.“

„To zní jako havajská Šangri-la,“ poznamenal Hunter.

„Možná to je,“ dodal Pitt. Vzápětí zopakoval svou konverzaci s Georgem Papaalooou v Biskupském muzeu.

„Stále nemohu uvěřit tomu, že by se člověk s postavením doktora Morana,“ namítl York, „jenom tak na třicet let ztratil z dohledu, aby se pak najednou objevil jako vrah a únosce.“

„Neřekl ten Delf něco, co by ho mohlo vázat k doktoru Moranovi?“ chtěl vědět Chrysler.

Pitt se usmál. „Pověděl mi, že moje inteligence silně pokulhává za inteligencí Lavelly a Roblemanna, ať už jsou ti dva kdokoliv.“

Chrysler se s Yorkem na sebe podívali.

„To je zvláštní,“ opakoval York. „Lavella byl fyzik, který se specializoval na hydrologii.“

„A Roblemann byl známý chirurg.“ Chryslerovy oči se náhle rozšířily a upřely na Pitta. „Než Roblemann zemřel, experimentoval se

systémem mechanických žaber, aby lidský organismus dokázal využívat kyslík rozpuštěný ve vodě.“

Chrysler se odmlčel a přesunul se k chladicímu zařízení na vodu, umístěnému v jednom koutě místnosti. Natočil si papírový kelímek, čímž vyloudil z nitra nádrže hluboký bublavý zvuk, potom se vrátil ke stolu, vypil obsah kelímku a teprve pak znovu pokračoval.

„Jak nejspíš všichni víme, primární funkcí každého dýchacího ústrojí je dodat do těla potřebný kyslík a odvést oxid uhličitý. Jak u savců, tak i u lidí jsou v hrudní dutině umístěny plíce, do nichž a z nichž proudí vzduch díky dýchacím svalům a atmosférickému tlaku. Jakmile se vzduch dostane do plic, je absorbován sliznicí a dále do krevního řečiště. Na rozdíl od těchto živočichů ryby vstřebávají kyslík a vylučují oxid uhličitý prostřednictvím měkkých cévnatých tkání, skládajících se ze spousty jemných vláken. Přístroj, který Roblemann údajně vyvinul, měl být kombinací žaber a plic, chirurgicky jej připevňoval lidem na hrudník, s nímž je propojoval trubičkami k transportu kyslíku.“

„To zní neuvěřitelně,“ pronesl Hunter.

„Neuvěřitelně, jistě,“ přitakal Pitt. „Vysvětluje to však, proč nikdo z mužů, kteří přepadli *Marthu Ann*, neměl potápěčský přístroj.“

„Takový mechanismus,“ dodal Chrysler, „by však člověku neumožnil pobyt pod vodou o mnoho déle než půl hodiny.“

Denver však potřásl hlavou. „Možná se vám půlhodina nezdá nějak významná, ale i tak to je nebe a dudy ve srovnání s celým tím objemným zařízením, jaké musíme používat dnes.“

„Vy, pánové, víte, co se s Lavellem a Roblemannem stalo?“ otázal se Hunter.

Chrysler pokrčil rameny.

„Už před řadou let zemřeli.“

Hunter zvedl telefon. „Archiv? Tady admirál Hunter. Chci podrobnosti o smrti dvou vědců – Lavelly a Roblemanna. Jakmile se něco dovíte, pošlete mi to. Tak, to je pro začátek. Doktore Yorku, co si myslíte o mořské geologii v oblasti Pacifického víru?“

York otevřel aktovku, vytáhl z ní několik papírů a rozložil je před sebou na stole. „Poté co jsem vyslechl zachráněné muže z velitelské místnosti *Marthy Ann*, korvetního kapitána Bolanda, který je v nemocnici, a nakonec i Pittovy poznámky, docházím k jedinému závěru. Vír není nic jiného než dosud nezmapovaná podmořská hora.“

„Jak je ale možné, že ji zatím nikdo neobjevil?“ dotazoval se Denver.

„To není zase až tak neobvyklé,“ vysvětloval York, „když si uvědomíte, že i některé vrcholy na souši byly objeveny až někdy

koncem čtyřicátých let, a co se týče mořského dna, není ho ještě zmapováno celých devadesát osm procent.“

„Není většina podmořských hor zbytkem podvodních sopek?“ nadhodil Pitt.

York si pomalu nacpával dýmku. „Podmořská hora se dá definovat jako izolovaná vyvýšenina okrouhlého tvaru, zvedající se z mořského dna, s poměrně příkrým svahem a relativně malou vrcholovou oblastí. Abych ale odpověděl na vaši otázku, tak tedy ano, většina podmořských hor je skutečně vulkanického původu. Nicméně, alespoň pokud vědecké zkoumání nerozhodne jinak, navrhoval bych poněkud odlišný přístup.“ Odmlčel se, aby si obsah dýmky upěchoval a zapálil. „Budeme-li předpokládat, že pověst o Kanoli je pravdivá a že ten ostrov i se svými obyvateli skutečně během nějakého kataklyzmatu klesl do moře, pak bych uvažoval o teorii, že tato oblast se původně vyzdvihla a nakonec opět potopila spíše v důsledku zemského posuvu než vulkanické činnosti.“

„Jinými slovy, mluvíte o zemětřesení,“ doplnil ho Denver.

„Víceméně,“ připustil York. „Posuv vzniká v důsledku trhliny v zemské kůře. Jak můžete vidět na mapě, tato oblast dna patří do Fullertonovy zóny zlomu. Je tedy docela dobře možné, že intenzivní kinetická aktivita mohla v průběhu tisíců let mořské dno vyzvednout a pak ho během několika dnů opět nechat zmizet pod hladinou.“ Byl obrácený čelem k oknu, ale jeho oči neviděly, protože se mu před vnitřním zrakem odvíjely jednotlivé fáze destrukce, o níž mluvil. „Zpráva pana Pitta o stoupání dna a jeho nálezu chladnější vody v okolí podmořského vrcholu rovněž svědčí spíše pro teorii zemského posuvu. Studená voda z hlubokých vrstev moře díky rozsáhlejším trhlinám ve dně často stoupá i několik tisíc metrů vzhůru k hladině, což také vysvětluje nepřítomnost korálu v těchto oblastech. Koráli totiž, jak známo, nežijí ve vodách chladnějších než jednadvacet stupňů.“

Hunter chvíli zamyšleně hleděl do mapy a pak pronesl: „Jelikož se ti lidé, kteří přepadli *Marthu Ann*, museli odněkud vzít, nemohli přijít ze samotné podmořské hory?“

„Nerozumím,“ přiznal York.

„Na radaru *Marthy Ann* se nic neukázalo. To vylučuje přítomnost další lodi v dané oblasti. S výjimkou potopených vraků neukázal nic ani sonar, což zase vylučuje přítomnost ponorky. Takže zbývají jenom dvě možnosti. Buď ti muži přišli z nějaké uměle vyrobené podmořské komory, nebo z vlastního mořského dna.“

„Já bych vyloučil tu podmořskou komoru,“ ozval se Pitt. „Napadlo nás totiž téměř dvě stě mužů. A pro tolik lidí by to musela být zatraceně velká komora.“

„Takže nám zbývá podmořská hora,“ dodal Hunter.

Chrysler si opřel bradu do dlaní a pohlédl přes stůl na Pitta. „Myslím, majore, že jste cítil vůni eukalyptu, když loď zahalila mlha.“

„Ano, pane, to je pravda.“

„To je zvláštní, velice zvláštní,“ zamumlal Chrysler. Obrátil se k Hunterovi. „Jakkoliv to může znít neuvěřitelně, admirále, ale vaše úvaha o podmořské hoře není až tak nepravděpodobná.“

„Jakto?“

„Eukalyptový olej se dlouhá léta užíval kupříkladu v Austrálii k čištění ovzduší v dolech. Je rovněž znám jeho účinek na snižování vlhkosti v uzavřených prostorech.“

Vtom zabzučel telefon. Hunter zvedl sluchátko, ale jen mlčky poslouchal. Když ho odložil, tvářil se spokojeně. „Doktoři Lavella a Roblemann zmizeli v moři spolu s celou výzkumnou lodí jménem *Explorer*. Tuto loď si pronajala společnost Pisces Metal Company, aby v rámci jedné důlní operace provedla hlubokomořský geologický průzkum. *Explorer* byl naposledy spatřen, jak pluje severně od Havaje, a to zhruba...“

„Před třiceti lety,“ dokončil Denver. S těmito slovy vzhlédl od hrstky papírů, které držel v ruce. „*Explorer* byl první lodí, která zmizela v Pacifickém víru.“

„Vsadím vlastní boty, že na palubě stejné lodi byl i Frederick Moran,“ přidal se Pitt.

„Nejspíš byl velitelem celé expedice,“ poznamenal suše Chrysler.

„Ta hádanka začíná nabírat jasnější kontury,“ zamumlal York. „Bože můj, to souhlasí.“ Opřel se v křesle a v zamyšlení obrátil zrak ke stropu. „Spousta ostrovů, na kterých žili původní obyvatelé Pacifiku, byla plná podzemních jeskyní. Ty byly využívány zejména k náboženským účelům: jako pohřební komory, chrámy, uchovávaly se v nich modly a podobně. Kdyby ta naše podmořská hora v Pacifickém víru byla původně sopka, která v mohutné explozi zmizela pod hladinou, z celé civilizace by zaručeně nezůstalo vůbec nic. Jestli však ostrov zmizel pod hladinou díky posuvům ve Fullertonově zóně, pak existuje docela pravděpodobná možnost, že zkázu ostrova přežila řada jeskyní.“

„Co tím chcete říct?“ otázal se Hunter netrpělivě.

„Lavellovým polem působnosti byla hydrologie. A hydrologie, pánové, je věda o chování a cirkulaci vody na zemi, ve vzduchu a v podzemí. Krátce řečeno, doktor Lavella byl jedním z několika lidí

žijících v západním světě, kteří mohli navrhnout způsob, jak vyčerpat vodu a vysušit celou síť podmořských jeskyní.“

Hunter nepřestával na Yorka upírat své unavené oči, ale doktor nehodlal dodat už nic dalšího. Hunter tedy zaťukal prsty na stůl a zvedl se.

„Doktore Yorku, doktore Chryslere, moc jste nám pomohli. Námořnictvo je vašim dlužníkem... A teď, jestli nás laskavě omluvíte...“

Oba civilisté potřásli přítomným rukama, rozloučili se a odešli. Pitt vstal z křesla a přistoupil k velké mapě, zavěšené na protější stěně místnosti.

Denver seděl nadále celý shrbený. „Tak, teď alespoň víme, proti komu stojíme.“

„Docela bych se divil,“ poznamenal potichu Pitt, „kdybychom ho někdy doopravdy poznali.“

O čtyři hodiny později se Pitt pomalu probíral z posilujícího spánku. Chvilí váhal a pak zaostřil pohled na jakési dvě snědé svislé tyče, nacházející se mu přímo před očima. Stále ještě mírně zamlžená mysl se jako zázrakem projasnila, když si uvědomil, že civí na pár pohledných opálených ženských nohou. Natáhl ruku a hřbetem jednoho prstu přešel po lýtku v nylonce.

„Nechte toho!“ zaječela dívka. Byla velice pohledná a ve tváři se jí zračil výraz mírného překvapení. Měla pěkně plnou postavu, kterou obepínala slušivá uniforma námořního důstojníka.

„Omlouvám se, ještě jsem nejspíš snil,“ pronesl Pitt s úsměvem.

Ve tváři se jí objevil rozpačitý ruměnec, podvědomě si dlaněmi uhladila sukni a stydlivě sklopila zrak. „Nechtěla jsem vás probudit. Myslela jsem, že už jste vzhůru, tak jsem vám přinesla trochu kávy.“ Pak se jí usmály oči. „Teď vidím, že ji nepotřebujete.“

Pitt ji sledoval, jak se otočila jako na obrtlíku a odhodlaně opustila místnost. Pak se na koženém gauči posadil, protáhl si ruce a rozhlédl se po admirálově dřevem obložené kanceláři.

Bylo zřejmé, že Hunter má napilno. Stůl i podlahu pokrývaly různé mapy a papíry, obrovský zdobený popelník byl až po okraj plný cigaretových nedopalků. Pitt zašátral v kapsách, ale žádné cigarety nenašel. Povzdechl si nad jejich ztrátou a natáhl se pro hrníček s kávou. Byla horká, ale její pronikavá chuť zato dostatečně probrala jeho smysly. V té chvíli vešel rázně Hunter.

„Omlouvám se, že vám nemůžu dopřát trochu víc spánku, ale udělali jsme slušný pokrok.“

„Nejspíš jste objevili Delfuv vysílač, nebo ne?“

Hunter překvapeně povytáhl obočí. „Na člověka, který se právě probudil z hlubokého bezvědomí, jste docela vnímavý.“

Pitt pokrčil rameny. „To byl jenom logický dohad.“

„Průzkumnému letadlu to trvalo dvě hodiny, než ho objevilo,“ pokračoval Hunter. „Stometrový stožár antény utajení moc nepomáhá.“

„Kde se nachází?“

„Na odlehlém koutu ostrova Maui, v bývalém armádním zařízení, které postavili za druhé světové války pro potřeby pobřežní dělostřelecké obrany. Prošli jsme si staré záznamy. Nemovitost byla před lety prodána společnosti, která se jmenovala...“

„Pisces Metal Company,“ dopověděl Pitt.

Hunter se dobromyslně zamračil. „To je další logický dohad?“

Pitt přikývl.

Hunter se na něj d'ábelsky ušklíbl. „Víte také, že *Martha Ann* má zítra touhle dobou dorazit do Honolulu?“

Pitt byl upřímně překvapen. „Jak je to možné?“

„Pár minut poté, co jste do helikoptéry naložil posádku a opustil s nimi palubu,“ odpověděl Hunter, „jsme spustili počítačový program, který loď přivede zpátky na Havaj.“

„Vždyť ale stačí rozbít pár přístrojů a přerušit několik drátů,“ namítl Pitt. „Delfovi muži určitě dokážou zastavit motory nebo zničit kormidlo.“

„To si můžete jenom myslet,“ odpověděl Hunter. „Avšak řídicí zařízení *Marthy Ann* bylo dokonale vyvinuto i v tomto ohledu. Vzhledem k charakteru poněkud, řekněme, tajných záchranných operací 101. flotily pracujeme pod neustálou hrozbou, že loď padne do zajetí nějaké cizí moci. Strojovna a navigační kontrolní středisko se proto na elektronický příkaz neprodyšně uzavrou ocelovými dveřmi, přes které se nelze dostat dřív než za nějakých deset hodin. Tou dobou je však loď už znovu bezpečně v mezinárodních vodách a je připravena vyzvednout vrak při nějaké jiné příležitosti.“

„Na lodi teď není žádná posádka?“

„Ale je, dovezli jsme ji tam hned za svítání,“ odpověděl Hunter. „A bylo ztraceně dobře, že jsme to udělali. Vrtulník přiletěl právě včas, aby zjistil, že *Martha Ann* najela na rybářský člun a potopila ho. Podařilo se jim vytáhnout jejího kapitána z vody těsně předtím, než ho dostali žraloci. Bylo to o fous.“

„Takže teď, když je *Martha Ann* na cestě domů, co bude se *Starbuckem*?“

„Odepíšeme ji,“ odpověděl bezbarvým hlasem Hunter. „Tak zní rozkazy z Pentagonu. Sbor náčelníků štábů jejich rozhodnutí ještě přitvrdil. Podle nich bude nejlepší, když ponorku co nejdříve poškodíme, aby nebylo možné použít její rakety, a vyzvedneme ji později.“

„Jak ji hodláte poškodit?“

„Zítرا ráno v 5.00 hodin odpálí fregata *Monitor* střelu Hyperion do místa, kde jste *Starbuck* našli. Otřesem, vyvolaným výbuchem hlavice, spolu s tlakem vody dojde ke zborcení a zaplavení všech případných vzduchových komor v podmořské hoře i ke zničení ponorky.“

„Zbytečně moc síly,“ poznamenal Pitt.

„Souhlasím. Navrhoval jsem vrátit se tam s přepadovým oddílem námořní jednotky SEAL a znovu se ponorky zmocnit. Byl jsem ale přehlasován. Radši jistotu než později litovat, řekli náčelníci od Potomacu. Bojí se, že kdyby Delf rozluštil odpalovací sekvence raket, mohl by s nimi srovnat se zemí zhruba třicet měst kdekoliv po celé zeměkouli.“

„To je přece nesmírně komplikovaná záležitost. Aby dokázal zasáhnout nějaký cíl mimo Ruska, musel by navíc přeprogramovat jejich navádění.“

„Nezáleží na tom, kam by ty rakety poslal. Sbor náčelníků štábů se obává, že ten gauner už ví, jak to provést.“

„S tím nesouhlasím. Jestliže Delf seděl celých šest měsíců na třiceti jaderných střelách, aniž by se s tím někomu pochlubil nebo pohrozil jejich použitím, pak je zřejmé, že způsob jejich odpálení ještě nezvládl.“

„Nejspíš máte pravdu, ale to na věci nic nezmění. Mám své rozkazy a hodlám je splnit.“

Pitt se na Huntera dlouze podíval. „Vědí vaši nadřízení o únosu Adriany?“

Hunter pomalu zavrtěl hlavou. „Nechci celou záležitost komplikovat osobními problémy.“

„Jestli je s Delfem stále ještě na ostrově a jestli je možné je do zítřejšího rána vystopovat...“

„Chápu, jak to myslíte. Kdyby se podařilo dopadnout Delfa, je po krizi. Představa je to pěkná, ale to nepůjde. Oba jsou naneštěstí v té podmořské hoře.“

„To přece nemůžete vědět tak jistě.“

„Mojí lidé prověřili všechna licencovaná soukromá letadla na ostrovech. Podařilo se jim objevit proudový hydroplán, registrovaný na jméno našich starých přátel – Pisces Metal Company. Tým

bezpečnostních služeb obklíčil dok, kde bylo letadlo uschováváno, ale přišli příliš pozdě. Podle svědků se už dvě hodiny předtím na místo dostavil jeden mohutný muž a nějaká tmavovlasá žena, oba nastoupili do letadla a odletěli. Později jsme jejich letadlo objevili na satelitních snímcích, jak míří k místu, kde na dně leží *Starbuck*.“

„Takže musíme předpokládat, že Adriana je s ním doopravdy v té podmořské hoře.“

Hunter mlčky přikývl.

Pitt si podal židli od Hunterova stolu. „Zlikvidování *Starbucku* a sousední podmořské hory by bylo velkou chybou. O Delfovi a jeho zařízeních prakticky nic nevíme. Třeba má po zeměkouli řadu dalších základů. Není náhodou vlastně jenom taková nastrčená figura nějakého cizího státu? Co jestli tam pořád ještě někde žije posádka *Starbucku*? Je tu stále příliš velká spousta nezodpovězených otázek, než abychom to všechno vyřešili pouhým zásahem rakety. Předložte mi alespoň jeden jediný pádný důvod, proč bychom tu měli nečinně sedět jako nějaké mrtvoly, zatímco nám parta intelektuálů od zeleného stolu dobrých třináct tisíc kilometrů daleko bude na základě několika počítačových údajů diktovat, co máme dělat. Povídám, měli bychom...“

„To by stačilo!“ Hunterův hlas zněl autoritativně. „Já budu plnit, co mi nakázali, a vy uděláte to samé.“

„Ne, neudělám!“ odpověděl klidně Pitt. „Odmítám nečinně přihlížet takovému tragickému omylu.“

Za celých třicet let u námořnictva se Hunterovi ještě nestalo, že by mu nějaký podřízený odepřel poslušnost. Proto nyní náhle nevěděl, jak reagovat. „Můžu vás nechat zavřít, až zčernáte,“ řekl nakonec.

„Zkuste to,“ opáčil chladně Pitt. „Ale stejně mám pravdu a vy nemůžete uvést jediný argument proti. Jestliže zlikvidujeme Morana nebo Delfa, nebo jak si vlastně říká, a vzápětí zmizí další loď, pak se budeme jenom divit. A jestliže jich v příštích letech zmizí víc, budeme muset začít znovu od nuly. Pak ale nebudeme mít nic jiného než jen hlodavé vědomí, že jsme neuspěli.“

Admirál zůstal chvíli na Pitta hledět. Před takovými dvaceti lety by seděl na opačné straně stolu a byl by připraven riskovat celou svou kariéru za něco, v co věřil. Vzdát se lodi, v tomto případě *Starbucku*, bylo v přímém rozporu s tradicemi, kterým sloužil od svého prvního dne v Námořní akademii. Na druhé straně se však ještě ani jednou v jeho životě nestalo, že by neuposlechl rozkazu i přesto, že byly občas chvíle, kdy by si to z duše přál. Tady však opravdu mohla být určitá šance, i když nepříliš nadějná. Náhle si vzpomněl na něco, co mu o

Pittovi pověděl admirál Sandecker. „S tímhle chlapem je možné skoro všechno.“

Rozhodl se. „Oukej,“ pravil, „ať je po vašem. Ve Washingtonu z toho bude obrovský poprask, ale o to se budeme starat později. Jestli máte nějaký plán, tak by měl být zatraceně dobrý.“

Pitt si oddechl. „Jednoduše řečeno, dopravíme na *Starbuck* vycvičenou posádku a zařídíme, aby komando námořní pěchoty zítra před pátou ranní umlčelo Delfovu vysílačku.“

„To se snáz řekne, než provede,“ zamumlal Hunter. „Máme necelých patnáct hodin.“

Pitt byl chvíli zticha. Když promluvil, zněl jeho hlas chladně, až ponuře.

„Řešení existuje. Bude to sice daňové poplatníky stát nějaký dolar, ale tenhle plán má možná padesátiprocentní šanci na úspěch.“

Hunter neklidně poposedal, zatímco ho Pitt seznamoval se svým návrhem. Nakonec ho, i když poněkud váhavě, schválil. Byl přesvědčen, že buď je celý plán šílený, nebo mu Pitt neřekl všechno. Z hloubi duše doufal, že pravdivá je ta druhá alternativa.

Kapitola 14

Staříčké letadlo Douglas C-54 sedělo přichystané na ranveji, nosem obrácené k černé asfaltové dráze, kterou po obou stranách lemovaly řady barevných návěštních světel. Křídla i trup se chvěly společně se čtyřmi motory, jejichž vrtule zdvihaly ze země prach s různými úlomky a hnaly ho pod plochami horizontálních stabilizátorů pryč do noci. Pak se letadlo pohnulo kupředu a zoufale pomalu začalo nabírat rychlost. Odrazy světel se míhaly po blýskavém hliníkovém plášti letadla a blikaly ve skle okének. Konečně se stroj zvedl nad rozjezdovou dráhu, elegantně proplul nad světly Honolulu, opsal široký oblouk vlevo nad Diamond Head a nakonec zamířil na sever proti vanoucímu pasátu. Pitt brzy stáhl všechny čtyři plynové páky dozadu, pozorně se zaposlouchal do burácení motorů, zkontroloval pohledem ukazatel otáček a točivého momentu a teprve pak si spokojeně oddechl s nadějí, že ho ta rozklepaná a hlučná starožitnost doveze tam, kam má namířeno.

„Chtěl jsem se tě zeptat, ty letecké eso. Už jsi někdy přistál s letadlem na hladině?“ To promluvil pomenší mladík se sudovitým hrudníkem, okupující sedadlo druhého pilota.

„V poslední době ne,“ odpověděl Pitt.

Snědý muž s kučeravými vlasy teatrálně pozvedl paže a vykouznil na tváři bolestný výraz. „Och, můj Bože, proč jsem se jenom nechal zatahnout do téhle bláznivě komedie?“ Pak se obrátil a poctil Pitta křivým úsměvem. „Počítám, že je to mojí dobrosrdečnou povahou, kterou každý jenom využije.“

„Takovéhle pindy na mě nezkoušej,“ usadil ho Pitt. „Znám tě už od školky a za celou tu dobu tě ještě nikdo nikdy nevyužil.“

Al Giordino sklouzl ve svém sedadle a odhrnul si z čela pramen černých vlasů, spadající přes jedno oko. „Skutečně? A co těch několik měsíců, co jsem prodával na rohu ulice fialky, jen abych mohl tu senzační blondáta vedoucí roztleskávaček vzít na bál naší střední školy?“

„Co je s tím?“

„Bože můj... co je s tím?“ opakoval Al posměšně. „Ty parchante. Když jsme tam tenkrát dorazili, tys jí namluvil, že mám tripla... a ona si mě za celý večer ani nevšimla.“

„Aha, už si vzpomínám,“ zasmál se Pitt. „Tenkrát dokonce trvala na tom, abych ji odvezl domů.“ Zaklonil hlavu, zavřel oči a zavzpomínal. „To bylo rozkošně měkoučké, muchlavé stvoření. Strašná škoda, že jste se vy dva tenkrát nedali dohromady.“

V Giordinově obličejí se zračil čirý úžas. „Vyprávěj mi něco o kavalírském chování.“

Pitt a Giordino byli blízcí přátelé. Chodili spolu do třídy jak na střední škole, tak i potom na vysoké. Giordino pozvedl ruce nad hlavu. Měřil pouhých sto šedesát centimetrů a měl snědou kůži, což, spolu s černými kudrnatými vlasy, svědčilo o jeho italském původu. Jakkoliv si byli fyzicky nepodobní, Pitt a Giordino se báječně doplňovali a to bylo hlavním důvodem, proč Pitt trval na ustanovení Giordina zástupcem ředitele zvláštních projektů. Jejich společné eskapády, častý zdroj infarktových stavů admirála Sandeckera, se v oceánologické agentuře staly již legendami.

„Nebude velící důstojník letiště Hickam trochu našťvaný, až zjistí, že jsme mu ukradli jeho soukromé letadlo?“ nadhodil Giordino.

„Naopak, nemůže se ani dočkat. Jakmile se tenhle muzejní exemplář potopí v moři, onen dobrý generál si okamžitě zažádá o přidělení nového proudového stroje.“

Giordino si žádostivě povzdechl. „Och, mít tak vlastní letadlo! Já bych dal přednost Létající pevnosti B-17, uvnitř s pořádnou postelí a barem plným kořalky.“

„A pak bys taky zrovna mohl zamalovat znaky letectva na křídlech a nahradit je obrázky zajíčků.“

„To není tak špatný nápad,“ přidal se Giordino. „Právě za tímhle účelem bych ti dokonce to letadlo mohl tu a tam zapůjčit. Samozřejmě za malý poplatek.“

Pitt to vzdal. Vykoukl bočním okénkem ven a zaregistroval pod sebou světla nějaké nákladní lodi, směřující severovýchodně k San Francisku. Na moři nebyly vidět žádné beránky – zpěněné hřbety vln, černá hladina oceánu vypadala naprosto hladká a neporušená. Klidné moře je pro přistání na hladině nejlepší, uvažoval, ale na druhou stranu dost znesnadňuje přesnější odhad výšky.

„Jak je ještě daleko k té tvé záhadné oblasti?“ zeptal se Giordino.

„Ještě osm set kilometrů,“ odpověděl Pitt.

„Tempem, jakým s touhle starou velrybou letíš, bychom tam měli být do dvou hodin.“ Giordino si položil nohy na přístrojový panel. „Ted' mám výšku čtyři tisíce metrů. Kdy hodláš zahájit klesání?“

„Zhruba za hodinu čtyřicet minut,“ odpověděl Pitt. „Poslední úsek se chci držet těsně nad hladinou. Nehodlám riskovat, že nás někdo objeví dřív, než se s tímhle děťátkem ocitneme až na samém prahu.“

Giordino potichu hvízdal. „To vypadá, že budeme muset skórovat hned při prvním přeletu.“

„Správně. Druhou příležitost už nedostaneme.“

Giordino se naklonil kupředu a zaťukal prsty na ukazatel uprostřed přístrojového panelu. „Můžeme to zvládnout za předpokladu, že podmořský zaměřovač nepřestane vysílat signály.“

Pitt pohlédl na naváděcí zařízení a upravil kurz letadla tak, aby se jehla za kulatým sklem usadila mezi vymezenými značkami.

„Signál by měl sílit, jak budeme blíž.“

„Jenom nás dostaň do vzdálenosti pěti set metrů od cíle,“ pronesl slibně Giordino, „a zbytek cesty nás dovede tady Selma Snoop.“ Kývl směrem k nevelké modré vodotěsné krabičce s rádiovým naváděčem na baterii, která zatím odpočívala připevněná k opěradlu jeho sedadla.

„Jseš si jistý, že je ta potvůrka v pořádku?“ ujišťoval se Pitt.

„Funguje bezvadně,“ odvětil trpělivě Giordino. „Jak jsem řekl, sedni s námi pět set metrů od podmořské vysílačky a já nás zavedu až ke *Starbucku*.“

Pitt se usmál. Bez ohledu na zdánlivě netečný přístup byl Giordino ve skutečnosti perfekcionista, jenž se při každé příležitosti vypnul k výkonu, který Pitta vždy udivil. Beze slova pokynul Giordinovi a pustil řízení z rukou. Giordino přikývl a převzal velení. Pitt se vyškrábal z poněkud stísněného pilotního sedadla, opustil kokpit a vstoupil do zadní části trupu vyhrazené pro cestující.

V plyšovém komfortu generálova soukromého přepravního prostředku tam sedělo dvacet mužů. Nejspíš dvacet nejodevzdanějších mužů na zemi, pomyslel si Pitt. Byli smíření i se smrtí, jinak se to nedalo popsat. Pravda, všichni byli dobrovolníci, ale jenom proto, že vidina dobrodružství přemohla jejich touhu na dlouhý a plodný život. Každý z nich byl navlečen do černého neoprenu, nyní s rozepnutým zipem, aby se mohl odpařovat pot, prýstící jim z každého póru kůže. Za nimi, připevněné k poutacím kruhům na podlaze kabiny, odpočívalo různé vybavení a balíky rozličných tvarů. Směrem k ocasní části kabiny stála řada vzduchových lahví, bezpečně upevněných a chráněných před posunem i v případě nouzového přistání.

Když Pitt vešel do kabiny, nejbližší potápěč, světlolasý muž skandinávských rysů, zvedl hlavu. „Šílenství, čiré šílenství.“

Korvetní kapitán Samuel Crowhaven byl rozhodně nešťastný muž. „Taková slibná kariéra u ponorek a já ji musím zahodit kvůli možnosti rozmáznout se při pádu doprostřed oceánu.“

„Tohle nebezpečí skoro nehrozí. Je to spíš jako zajet autem do garáže,“ pronesl Pitt uklidňujícím hlasem. „Ani bych se moc nebál...“

Crowhaven byl upřímně překvapený. „Jako zajet s autem do... To si musíte dělat legraci.“

„Posadit tohoto ptáčka na hladinu, to je můj džob, kapitáne. Být vámi, tak bych se spíš obával toho, co bude následovat.“

„Já jsem strojný důstojník ponorek,“ pronesl nerudně Crowhaven. „Nejsem z těch, kteří si hrají na přepadový oddíl.“

„Slibuju vám, že vás a vaše muže při přistání nezabiju,“ ujistil ho Pitt potichu. „A Giordino vás zavede ke *Starbucku*. Potom je celá akce vaše.“

„Jste si jistý, že ponorka je uvnitř suchá?“

„S výjimkou předního torpédového prostoru byla celá suchá, když jsem ji viděl naposledy.“

„Jestli zůstala ve stejném stavu, pak ten torpédový prostor vyčerpám a ponorku nastartuju nejdéle do čtyř hodin.“

„Podle časového harmonogramu na to máte čtyři a půl hodiny. Takže rezerva činí pouhých třicet minut.“

„To není moc.“

„Víc času není.“

Crowhaven smutně potřásl hlavou. „Je to sebevražda, to teda je.“

„Zajisté si uvědomujete, že vstup do ponorky si budete třeba muset vybojovat.“

„Jak jsem řekl, já nejsem žádný komandos. K tomu jsem si pozval tyhle zabijáky s chladnými očima ze SEALu.“

Pitt pohlédl na zbývající pěti, na kterou Crowhaven ukázal palcem. Byli to vybraní členové bezpečnostní služby námořnictva. Bezesporu vypadali dostatečně tvrdě. Seděli stranou a stále znovu a znovu si kontrolovali vybavení i zbraně. Mohutní, tiší, rozhodně vypadající muži, vysoce trénovaní k boji na zemi i pod vodou. Pitt se znovu otočil ke Crowhavenovi.

„Co ti ostatní?“

„To jsou námořníci z ponorek,“ pronesl hrdě Crowhaven. „Na ponorku velikosti *Starbucku* jich není moc, ale jestli ji někdo dokáže přivést do Pearl Harboru, pak to jsou oni. Samozřejmě za předpokladu, že funguje alespoň jeden reaktor. Kdybychom ho měli startovat za studena, určitě bychom to nestihli včas.“

„Reaktor mít budete,“ ujišťoval ho Pitt. Snažil se vypadat klidně. Ve skutečnosti však ani nevěděl, jestli tam ta ponorka vůbec pořád je, natož jestli její reaktor na levoboku stále ještě pomalu štěpí atom. Hlavou se mu znovu mihla fráze: Čekej a doufej. Kromě toho neexistovalo moc věcí, které by mohl dělat. Bude muset prostě čelit překážkám, až se před ním objeví. „Kdybyste ale měl nějaké problémy, dostaňte své muže odtamtud před půl pátou.“

„Já nejsem žádný hrdina,“ přiznal zkormouceně Crowhaven.

Pitt mu poklepal na rameno, otočil se a vrátil se do kokpitu.

Admirál Hunter už podvacáté za poslední hodinu pohlédl na hodinky. Zamáčkl cigaretu, ze které dosud nervózně potahoval, vstal z křesla, přešel na opačnou stranu rušné operační místnosti a zastavil se zde před velkou nástěnnou mapou. Za ním se v křesle s tvrdým opěradlem hrbil Denver, nohy položené na dalším křesle. Denver však předstíranou lhostejností Huntera ani na okamžik neoklamal. Když se ozvala informace ohledně postupu letadla, prakticky okamžitě se napřímil.

„Velký otče, tady je Synek. Slyšíte mě? Přepínám,“ zaskřípal Pittův hlas v reproduktoru nad vysílačkou.

Hunter i Denver se nakláněli přes radistu ještě dřív, než stačil odpovědět.

„Synku, tady je Velký otec. Mluvte. Přepínám.“

„Připravte personál na zastávku v depu. Vyrážím k šachovnicové vlajce. Přepínám.“ To byl Pittův signál, že s letadlem sestupuje blíže k vlnám a zahajuje poslední úsek cesty před přistáním na hladinu v oblasti podmořské hory.

Operátor odpověděl do mikrofonu: „Na prvního čeká odměna. Přepínám.“

„Uvidíme se na stupních vítězů, Velký otče...“

Hlas v amplionu se v půli slova odmlčel.

Hunter popadl mikrofon. „Ozvěte se, Synku. Tady je Velký otec. Přepínám.“

Následovalo jen ticho. Pak se Pitt ozval znovu, tentokrát poněkud hlasitěji a trochu jiným tónem. „Omlouvám se, Velký otče, za tu odmlku. Jak zní instrukce? Přepínám.“

„Instrukce?“ pronesl pomalu Hunter. „Vy žádáte instrukce?“

„Ano, prosím, mluvte.“

Hunter jako v tranzu odložil mikrofon a vypnul hlavní páčku vysílače.

„Bože můj, jdou po nás,“ pronesl mechanicky.

Denver nedokázal skrýt překvapení. „To přece nebyl Pittův hlas,“ vydechl nevěřícně. „Do našeho rozhovoru se musel vetřít Delfův vysílač.“

Hunter se pomalu sesunul do křesla. „K téhle bláznivé akci jsem nikdy neměl dát souhlas. Pro Crowhavana teď neexistuje žádný způsob, jak se s námi spojit, jakmile vstoupí do *Starbucku*.“

„Mohl by použít kódové spojení přes komunikační počítač,“ nadhodil Denver.

„Copak jste zapomněl?“ odsekl nevlídně Hunter. „Komunikační počítač přece nestačili do *Starbucku* před zahájením zkušební plavby

nainstalovat. Rádio funguje pouze na obvyklých frekvencích. Dokud námořní pěšáci nezničí Delfův vysílač, může monitorovat každé slovo. I jestli Delf zatím nezná naše konkrétní plány, dovtípí se v okamžiku, kdy Crowhaven začne vysílat..“

„A zaútočí na *Starbuck* a rozbije ji na kousky,“ dodal Denver.

Hunter poklesl hlasem, až ho téměř nebylo slyšet. „Bůh jim pomoz,“ zamumlal. „On je teď jediný, kdo něco zmůže.“

Pitt strhl sluchátka a odhodil je v kokpitu na zem. „Ten parchant nás přerušil,“ vyštěkl.

„Jestli se Delf dovtípí, o co se snažíme, tak nám zaručeně připraví pěknou past.“

„To je ulidňující pocit vědět, že člověk má takového přítele, jako jsi ty,“ pronesl Giordino se sarkastickým úsměvem.

„Máš doopravdy štěstí.“ Na Pittově obličeji se neobjevil ani náznak úsměvu. „Je totiž docela možné, že admirál Hunter se právě modlí, abychom tu akci zrušili.“

„Ani náhodou,“ odpověděl vážně Giordino. „Vy, lidičky, totiž toho velkého klauna se žlutýma očima moc přeceňujete. Vsadím bednu dobrého pití, že pronikneme dovnitř a zmizíme dřív, než mu dojde, že ho přepadli dva největší zloději ponorek v celém Pacifiku.“

„Když to říkáš.“

„Jen se na to podívej,“ horlil dál Giordino. „Nikdo s trochou zdravého rozumu by přece uprostřed noci dobrovolně neutopil aeroplán v moři – kromě tebe, ovšem. Ten chlápek Delf si nejspíš myslí, že jsme jenom průzkumné letadlo. Před svítáním žádný útok čekat nebude.“

„Mám rád tvůj optimismus.“

„Mamka mi vždycky říkala, že umím mluvit.“

„A co naši cestující?“

„Nikdo je nenutil, aby do toho šli. Nejspíš si teď beztoho tam vzadu píšou nekrology. Proč bychom je tedy měli zklamat?“

„Oukej, jdeme do toho.“ Pitt se natáhl k palubní desce a prstem zatukal na ciferník výškoměru. Malé bílé ručičky ležely nehybně na nule. Pak zapnul přistávací světla a sledoval, jak pod trupem ubíhá mořská hladina. Indikátor rychlosti se chvěl na dvou stech sedmdesáti uzlech. Nakonec si nasadil druhý pár sluchátek a chvíli pozorně naslouchal. „Signál z podmořské naváděcí vysílačky se blíží k maximu,“ poznamenal. „Radši bychom si měli projít poslední pokyny pro přistání.“

Giordino líně povzdechl, rozeplnul bezpečnostní pás, přesunul se k panelu palubního inženýra a podal Pittovi seznam kontrolních kroků. „Čti mi to.“

Pitt předčítal očíslované úkony a Giordino je krok za krokem prováděl.

„Regulátory předstihu zapalování?“

„Na dvaceti procentech normálu,“ odpověděl Giordino.

„Hustota směsi?“

„Souhlasí.“

Pitt procházel únavnou, i když nezbytnou rutinou, přičemž neustále pozorně sledoval hladinu moře zhruba patnáct metrů pod trupem letadla. Konečně dospěl až na konec seznamu.

„Ventil přívodu z centrální nádrže křídla a akumulátorové vypínače?“

„Zavřený a vypnuté.“

„A je to,“ oznámil Pitt a odhodil seznam přes rameno na podlahu kokpitu. „Tohle už nikdo nebude potřebovat.“

Giordino se naklonil nad kontrolním panelem a ukázal prstem ven. „Ty hvězdy těsně nad horizontem přímo před námi... začínaly se nějak ztrácet.“

Pitt přikývl. „Hradba mlhy.“

Brzy se na velké části černého horizontu objevila zlověstná skvrna. Pitt postupně stáhl plynové páky, až rychlost letadla klesla na sto dvacet uzlů.

„Tohle je ten zázračný okamžik,“ pronesl potichu Pitt. Krátce pohlédl do Giordinových tmavých očí – tvář jeho přítele, i když se neusmívala, byla naprosto klidná a bez sebemenší stopy strachu.

„Spust' klapky na sto stupňů,“ požádal ho Pitt. „Pak se vrať do hlavní kabiny k ostatním a chovej se jako znuděný tramvajový průvodčí.“

„Budu zívat, jak nejlíp to půjde.“ Giordino se natáhl přes sedadlo druhého pilota a přidržel vypínač klapek zapnutý až do chvíle, kdy se nastavily na sto stupňů. „Tak na shledanou, kamaráde. Uvidíme se po nárazu.“ Jemně stiskl Pittovu paži, pak se otočil a opustil kokpit.

Venku foukal boční vítr, který musel Pitt kompenzovat bočním protipohybem letadla C-54. Když se letoun o pár metrů níž znovu vyrovnal, výška vln byla v oslepující záři přistávacích reflektorů jasně vidět. Pitt by dal přednost přistání bez světla, ale to nebylo možné. Ještě ne, ještě ne, opakoval si v duchu. Ještě šest kilometrů. Bude muset přistát na zlomek vteřiny přesně, aby se dotkl hladiny ještě před úrovní naváděcího zařízení a oblakem mlhy, ale přitom s dostatečnou

energií k dosažení cílové oblasti. Rychlost letu se zpomalila pod sto pět uzlů.

„Klid, děťátko, jenom mi teď ještě nespadni.“

Pitt se soustředil na to, aby udržel stroj pokud možno vodorovně. Kdyby se jedno z křídel dotklo vrcholu vlny, pak by celé letadlo skončilo v přemetech. Jemně zatlačil aeroplán dolů a klesl těsně za několika většími vlnami tak, aby mohl dosednout na zadní úbočí vlny a zmírnit tak dopad. Vrtule zdvihaly těsně za motory oblaka vodní tříště a čelní okno kokpitu začala zahalovat mlha, když vtom se letadlo poprvé dotklo hladiny.

Bylo to jako úder hromu, jen o dost hlasitější. Červený válec pomocného hasicího přístroje se utrhl ze závěsu, proletěl těsně nad Pittovým ramenem a narazil do přístrojového panelu. Pitt se ještě vzpamatoval z prvního kontaktu s vodou, když se letadlo odrazilo od hladiny a poskočilo jako vržený oblázek skákající žabky. Pak hliníkové břicho trupu narazilo podruhé. Letadlo zabořilo nos do vlny a C-54 se s obrovským cáknutím prakticky na místě zastavilo.

Pitt hleděl nehybně předním průzorem, ze kterého stékala voda, do mlhy. Tak to přece jen dokázal. Dosedl na hladinu a stroj zůstal v jednom kuse. Letadlo se teď v mírných vlnách volně pohupovalo. Na hladině se může držet několik minut, nebo i několik dní, podle toho, jak moc je poškozené. Pitt mohutně vydechl a poprvé za dlouhou dobu se uvolnil. S uspokojením si uvědomil, že baterie poněkud hrubší přistání přečkaly, takže kabinu stále zaplavovalo měkké světlo. Vypnul zapalování a přistávací světla, aby baterie šetřil, strhl ze sebe bezpečnostní pásy a rychle se vydal dveřmi dozadu, do hlavní kabiny.

Tam našel tentokrát daleko klidnější skupinu cestujících. První ho poplácal po zádech Crowhaven. Zbytek mužů začal obdivně hvízdát a tleskat. Všichni, až na pět mužů z jednotky SEAL. Ti už byli v této chvíli v plné činnosti; odstraňovali právě poklop únikového otvoru a kontrolovali si navzájem vybavení.

„Dobrá práce, Dirku.“ Giordino se na něj zeširoka zašklebil. „Sám bych to neudělal líp.“

„Když to říkáš ty, tak to je opravdový kompliment.“ Pitt se rychle oblékl do potápěčské kombinézy, na záda si navlékl vzduchové bomby a upravil si masku.

„Jak dlouho se tahle mašina udrží na hladině?“ otázal se Crowhaven.

„Kontroloval jsem spodní palubu,“ ozval se Giordino, zatímco prohlížel bomby se vzduchem na Pittových zádech, „a zjistil jsem, že voda prosakuje jenom velice pomalu.“

„Neměli bychom tedy ve dně udělat větší díru, aby se letadlo potopilo rychleji?“ navrhoval Crowhaven.

„To by nebylo chytré,“ odpověděl Pitt. „Až Delf objeví plovoucí opuštěné letadlo, ve kterém nebude žádná posádka, usoudí, že jsme odjeli na záchranných člunech. Proto jsem také veškeré nouzové vybavení nechal v Hickamu. Určitě by ho zarazilo, kdyby našel záchranné pramy nedotčené. Jenom doufejme, že po nás bude pátrat na hladině, zatímco my budeme pod vodou.“

„Musí přece existovat snadnější způsob, jak se stát admirálem,“ poznamenal kousavě Crowhaven.

Pitt však pokračoval. „Jakmile ponorku zprovozníte, spojte se s admirálem Hunterem na frekvenci dvanáct set padesát kilocyklů.“

Crowhaven přimhouřil oči. „Co to na mě zkoušíte? To je přece komerční frekvence. Kdybych ji použil, tak by mi Federální komise pro komunikaci pěkně zasolila.“

„Nejspíš máte pravdu,“ přitakal Pitt unaveně. „Delf má ale monitorovací systém, který si určitě nedá pokoj. Už se mu podařilo proniknout do naší předem plánované frekvence. Dvanáct padesát je jediná naděje, jak se s admirálem Hunterem spojit. O následný průšvih s komisí se budeme starat, pokud se šťastně dožijeme alespoň příštího východu slunce.“

Pitt si nazul ploutve a zkontroloval regulátor vzduchu. Pak se vyklonil z otevřeného průlezu a zadíval se do temnoty. Jak se letadlo začínalo postupně naklánět nosem dolů, přes přední okraj křídel šplouchaly vlny. Obrátil se k Giordinovi.

„Máš připravenou tu svoji zázračnou krabičku?“

Giordino beze slova pozvedl rádiový naváděcí detektor.

„Můžeme?“

„Jo, do toho.“

„Tak pojďme najít tu ponorku,“ pronesl Pitt a pokynul otevřeným poklopem ven.

Giordino zůstal chvíli sedět zády k moři a upravoval si náustek. Pak vesele mávl na Pitta a pozadu zmizel v moři.

Po něm z letadla do tmy tiše vyklouzlo pět příslušníků SEAL a nakonec Crowhaven se svými muži. Všichni opouštěli kabinu letounu s vážnou tváří. Když Pitt pohlédl ven, uviděl pod vodou blikající světýlka, jak se pomalu ztrácejí v dálce. Jednotliví plavci, každý osvětlující záda kolegy před sebou, ráznými tempy směřovali do hlubin.

Pitt zmizel z letadla jako poslední. Ještě jednou se ještě rozhlédl po kabině a jako člověk opouštějící dům na víkend svědomitě otevřel skříňku s pojistkami a zhasl světla.

Kapitola 15

Temná, ale vlhá voda Pacifiku se zavřela nad Pittovou hlavou. Na okamžik se jeho tělo v takřka beztláčeném prostředí zcela uvolnilo. Paprsek z jeho svítilny dopadal na záda dalšího potápěče, který se pohyboval asi sedm metrů před ním a právě se otáčel přes rameno, jestli ho Pitt následuje. Toho náhle napadlo, že být posledním mužem v řadě může být vlastně nebezpečné. V dusivé temnotě ho téměř ochromil intenzivní strach. Najednou měl pocit, že každíčký dravec v celém oceánu se k němu zezadu blíží, aby mu bleskově uhryzl nohy. Každých pár vteřin se proto otáčel, kuželem světla pátral všemi směry, ale žádnou noční příšeru neobjevil. Jediným podivným stvořením byl kolega, klidně plovoucí kousek pod ním.

Pittovy obavy se poněkud zmírnily, jakmile se mu před očima začalo objevovat dno. Přitom měl stále poněkud neskutečný pocit, připadalo mu, jako by dno bylo spíše nad ním. Kameny zprvu připomínaly morbidní tváře duchů, ale jakmile se mohl dotknout jejich hrubého, pevného povrchu, stali se z nich přátelé. Před maskou se mu mihla nervózní oliheň, první známka mořského života, ale vzápětí zase zmizela. Pak se vytratily i kameny a na dně se objevil písek. Pitt cítil, jak mu stoupá hladina adrenalinu, když se před ním objevil obrovský temný předmět, osvětlený neklidnými paprsky svítlen.

Starbuck tam ležela přesně tak, jak ji viděl naposledy – mohutné přízračné monstrum uprostřed temnot. Pitt několikrát prudce kopl ploutvemi, předhlonil Crowhavenovy muže, až se dostal do čela. Uchopil za rameno Giordina a zblízka na něj pohlédl. Obličej uvnitř masky se díky nedokonalému světlu zdál poněkud rozmazaný, ale oči byly jasné a ústa se i přes náustek jasně šklebila, když zdvihal palec na znamení „všechno v pořádku“.

Pitt napsal na tabulku u pasu několik slov, kývl na Crowhavena a ukázal mu svůj vzkaz.

TADY KONČÍME. TEĎ JE CELÁ VAŠE.

Když Crowhaven přikývl, dlouhé prameny světlých vlasů se mu rozvlnily kolem hlavy. Rychle začal rozdělovat své lidi: čtyři ponorkáři a jeden příslušník SEAL měli vstoupit dovnitř přes zaplavený přední torpédový prostor a uzavřít průduchy a ventily, které nechali otevřené potápěči z *Marthy Ann*. Zbytek mužů se měl přes zadní únikovou komoru dostat do suché části ponorky a pokračovat odtud do velitelské místnosti.

Teď už se potápěči úplně zbavili strachu. Nadešel totiž čas, kdy se mohli začít spoléhat na svůj um a zkušenosti. Muži vpředu vstoupili

dovnitř pohromadě v jedné skupině, ale ti, kteří měli proniknout do zadní části ponorky, se vzhledem ke stísněnosti komory museli rozdělit do tří skupin. Pitt zavřel poklop za poslední pětici a počkal, dokud neucítí proud vody vypuzovaný z komory. Pak třikrát zaťukal rukojetí potápěčského nože na stěnu plavidla. Téměř vzápětí se ozvaly tři podobné, ale slabší zvuky zevnitř na znamení, že *zatím nejsou žádné problémy*. Pitt se pak vydal nad úzkou horní palubou směrem k přídi, kde zopakoval signál. Odpověď přišla tentokrát za mnohem delší dobu a také tlumeněji, vzhledem ke změněné akustice zaplaveného torpédového prostoru.

Pitt vzal znovu tabulku a napsal na ni.

VCHOD JE NĚKDE TADY. 18 MINUT.

Giordino rozuměl. Vzduch na osmnáct minut; to je vše, co mají na pátrání po vchodu do podmořské jeskyně. Pitt mu poklepal na rameno a vyrazil doprava. Giordino následoval jeho stín, takže oba tiše klouzali nad tajuplným mořským dnem, spojení navzájem pouze tlumenou září svých reflektorů. O nějaké záchytné body se nestarali, namísto toho se rozhodli věřit, že kompas, který měl Pitt připevněný na levém zápěstí, je dovede zpět ke *Starbucku*, dřív než vyčerpají zásoby vzduchu.

Jejich prvním objevem byla jakási další oběť Víru, která se postupně zhmotnila ve dvou světelných kuželech. Pláty trupu byly dokonale hladké a čisté, bez známky řas. Tento vrak byl bezesporu čerstvý. Pitt se cítil najednou zmatený; pečlivě si přece prostudoval seznam zmizelých lodí a kromě *Starbucku* nebyla za posledních šest měsíců ohlášena jediná další ztráta. Jak mohla takhle veliká loď zmizet, aniž by se kdo staral, že nedorazila včas do přístavu?

Potopené plavidlo sedělo na dně zpříma, jako by ještě plulo po hladině a stále odmítalo přijmout svůj osud. Když Pitt s Giordinem proplavali nad opuštěnými palubami, zjistili, že to býval trauler, a to dosti veliký. Je ho škoda, napadlo Pitta. Rozhodně to byla pěkná loď. Lodní roubení se ještě i teď blýskalo a nástavba se ježila nejmodernějšími elektronickými skenery a anténami.

I když dosud nezaznamenali ani stopu po Delfových mužích, Pitt přece jen pro jistotu pokynul Giordinovi, aby zůstal na stráž, zatímco on zahájí prohlídku lodního můstku. Giordino dal mávnutím najevo souhlas a zaujal pozici u roubení pod pravým křídlem můstku. Vypnul světlo a jeho postava okamžitě splynula s tmavým okolím.

Pitt vklouzl otevřenými dveřmi kormidelny do zlověstného prostoru, připomínajícího hrobku. Když si posvítil kolem sebe, zůstal jako přimražený. Pohledem totiž zachytil nějakého odporného průsvitného hada, který se vlnil pod stropem, aby nakonec zmizel v

jednom otvoru, a pak dalšího dlouhého plazu, který vklouzl do rohu u stropu a po chvíli se rovněž pomalu prosmýkl ventilačním průduchem ven. Teprve po chvíli se dovtípil, že ti hadi jsou jeho vlastní vydechované vzduchové bubliny, které stoupají ke stropu kormidelny, aby si pak konečně našly cestu k hladině.

Pitt nevěděl, co má čekat, že na lodi objeví, ale to, co nakonec našel, mu ještě řadu let vyvolávalo noční můry. Mapy, které se proudem vody překlápěly ze strany na stranu, ležely na stole, stále ještě na pohmat dostatečně pevné, skoro jako by se dostaly do vody teprve včera. Příčky kormidelního kola trčely v patetickém kruhu beznaděje, s vědomím, že se jich již nikdy nedotkne lidská ruka. I v tlumeném světle baterky se leskla mosaz kompasnice a kompasová střelka stále svědomitě ukazovala jakýsi zapomenutý kurz. Šipky lodního telegrafu navěky signalizovaly ZASTAVIT MOTORY. Pitt se naklonil blíž; něco tu nehrálo. Písmena pod signalizační pákou nebyla z anglické abecedy. Chvíli si je pozorně prohlížel, pak se odrazil zpět ke kompasnici, kde namířil paprsek svěda na destičku se jménem, přišroubovanou přímo nad kompasovým otvorem. Jeho znalost ruštiny se skládala zhruba z dvaceti slov, ale z té zvláštní abecedy rozuměl dost, aby rozluštil jméno lodi: ANDREJ VYBORG.

Takže ruská špionážní loď nakonec *Starbuck* našla, pomyslel si Pitt. Avšak jenom proto, aby rovněž zemřela a spočinula po jejím boku, k čemuž došlo laskavou péčí Delfa a jeho pirátů. Víc času na přemýšlení Pittovi nezbývalo. V té chvíli totiž ucítil nějaký dotyk zezadu na rameni. Prudce se obrátil a zamířil proudem světla do tváře neznámého muže.

Ten obličej měl děsivě nepřírozený výraz a byl celý nelidsky znetvořený. Pootevřenými ústy probleskovaly bílé zuby, jedno oko upřeně zíralo před sebe, zatímco druhé zakrýval nevelký krab, který se již stačil propracovat do poloviny očního důlku. Neznámý muž se v tichém a vytrvalém proudu vody pohyboval a potácel jako opilý strašák, mával rukama nahoru a dolů. Tento hrozivý přízrak se vznášel metr a čtvrt nad palubou a pohyboval se směrem k Pittovi, který při tom pohledu hrůzou zkameněl.

Po chvíli však mrtvé tělo prudce odstrčil. To se pohnulo ke dveřím do nitra lodi, kde pod rouškou tmy zmizelo.

V sovětském trauleru už nebylo nic, co by chtěl objevit nebo spatřit. Byl čas odsud pěkně rychle vypadnout. Kromě toho Giordinovi i jemu zbývalo jen několik málo minut, než začnou dýchat poslední rezervy vzduchu.

Giordino stále ještě držel hlídku pod křídlem můstku, když náhle z dálky uslyšel nějaké zvuky. Doplavil nahoru ke kormidelně a pokynul Pittovi, který se právě objevil ve dveřích, aby zhasl baterku.

Pitt poslechl, oba se přikrčili pod oknem na levoboku a zaposlouchali do vrčení blížícího se elektrického motoru. Za několik vteřin se objevila i zář světla.

Zprvu vypadal ten nově příchozí jako nějaké podivné primitivní stvoření, ale jak se blížil, bylo stále patrnější, že se jedná o podmořský stroj delfínovitého tvaru s řídicími ocasními horizontálními ploutvemi. Na této kluzké miniponorce seděli rozkročmo dva muži. Ten vpředu obsluhoval řízení, druhý ho ze zadního sedadla navigoval. Za koncovým stabilizátorem čeřil vodu malý lodní šroub, který přemísťoval oba muže mořskými hlubinami rychlostí zhruba pěti uzlů. Stroj i jeho pasažéři směřovali přímo k můstku potopené lodi *Andrej Vyborg*.

Pitt s Giordinem se tiskli k roubení pod oknem. Na to, aby zadrželi dech, bylo již příliš pozdě. Nezbývalo jim než bezmocně sledovat, jak se bubliny vydechovaného vzduchu vznášejí přímo do cesty blížící se miniponorky. Jakoby jedním pohybem vytáhli oba své potápěčské nože z pochvy a připravili se na nevyhnutelnou konfrontaci – dvojité vzduchové spirála musela podle nich každou chvíli prozradit jejich přítomnost.

Miniaturní ponorka obeplula přední stěžeň a zamířila ke kormidelně. Teď se ocitla tak blízko, že Pitt dokonce jasně rozeznával malé dýchací aparátky připevněné k hrudníku obou mužů. Podvědomě stiskl pevněji nůž a zapřel se tak, aby mohl vyrazit dveřmi ven v naději, že první zásah bude jeho. Byl si dobře vědom, jak mizivou šanci má jeho malý nůž proti pistoli.

Okamžik napětí však skončil antiklimaxem. V poslední možné chvíli se před ponorky obrátila ostře vzhůru, netečně minula šňůru bublin a zmizela nad lodním můstkem. Zvuk motoru pomalu slábl. Zato téměř okamžitě pohaslo světlo a za několik vteřin odumřelo v dálce i doznívající vrčení otáčejícího se šroubu.

Giordino zapnul baterku a Pitt viděl, jak tázavě krčí rameny ve zmateném gestu. Pak to však Pittovi postupně došlo. *Andrej Vyborg* totiž ještě nestačil vyprázdnit všechny vzduch uvězněný ve vzduchových kapsách, takže z celého trupu i nástavby stále unikaly tenké provazce vzduchu a oleje, jež stoupaly v líných šňůrách k hladině oceánu. Delfovi muži prostě veškeré unikající bubliny ignorovali, dobře věděli, že trvá celé měsíce, někdy i roky, než se vrak zbaví posledních zbytků vzduchu.

Pitt poklepal na hodinky a pokynul směrem, kterým zmizela miniponorka. Giordino přikývl a oba spolu proklouzli přes zábradlí lodi a pak dolů ke dnu, kde se mezi kameny groteskních tvarů a podmořskou vegetací mohli úspěšně skrýt. Když konečně minuli celý temný trup *Andreje Vyborgu*, Pitt se ještě naposledy přes rameno ohlédl. Američané teď znali místo jeho posledního odpočinku, zatímco Rusové, tím si byl jist, se to nikdy nedozvědí.

Pittův hloubkoměr ukazoval vzestup dna. Postupoval tedy, s Giordinem v patách, po svahu podmořské hory. Voda zde byla studená, daleko chladnější, než je v těchto končinách Tichého oceánu obvyklé. Muži očima sledovali paprsky světla ze svých svítilen a pátrali na dně po nějakých známkách aktivity. Avšak geometrické tvary ani rovné linie, jež by svědčily o práci lidských rukou, se jim objevit nepodařilo. Někde tu ale určitě je vchod, říkal si Pitt. Ta miniponorka se odněkud objevit musela.

Teď už překročili původní časový limit pobytu pod vodou. Tím zmizela šance, že by se mohli bezpečně vrátit na *Starbuck*. Nezbývalo jim než pokračovat dál, dokud nevyprázdní vzduchové bomby. Pak budou muset zamířit k hladině v bláznivé naději, že je snad někdo objeví a vyloví dřív, než výbuch rakety z *Monitoru* rozdrtí jejich těla na kaši.

Pitt si náhle uvědomil, že se změnila teplota vody. Stoupla možná o takových pět stupňů.

Ve stejném okamžiku se nade dnem probudil silný proud, který rozvířil písek do malých obláčků a napřímil řasy do chvějivé horizontální polohy. Náhlý tlak neviditelné vodní masy smýkl oběma muži po mořském dně jako se dvěma pingpongovými míčky. Dravý proud je prohnal houštinou podmořské vegetace, která je svými vějířovitými listy šlehala do obličejů a zanechávala na jejich čelech a tvářích rudé stopy.

Pitt udělal dokonalé salto, po kterém tvrdě narazil do vyčnívajícího skaliska, pokrytého silnou vrstvou vodní flóry. Rukou z něho setřel zelený sliz, ale pod ním se nacházely lastury, které mu svými ostrými hranami rozřízly neopren. Na okamžik ho proud vody přitiskl ke skále, až teprve po chvíli ho nějaký nečekaný vír strhl opět do volného prostoru. Přitom však cítil, že něco uchopilo jeho nohu. Byla to Giordinova paže, která ho popadla za stehno těsně pod rozkrokem a držela ho silou hydraulického svěráku.

Pitt pohlédl do Giordinovy masky a byl by přísahal, že na něj jedno hnědé oko zamrkalo. Společná váha obou těl již stačila lépe vzdorovat tahu proudící vody a navíc, což bylo ještě důležitější, Giordinův stisk

zabránil jejich rozdělení během bouřlivého putování písečnými víry a džunglí vegetace.

Vtom Pitt zaregistroval jakési tlumené řinčení. Ten zvláštní zvonivý zvuk pocházel z toho, jak jeho vzduchová láhev narážela do kamenů. Na krátkou chvíli se ocitl na zádech a světlo z baterky mířilo vzhůru, takže zahlédl, jak se třpytivě odráží od hladiny. Natáhl tím směrem ruku, jako by se jí chtěl dotknout, ale pak si uvědomil, že blouzní. Do reality se vrátil právě včas, aby si rukama ochránil obličej před nárazem do balvanu obrostlého vilejší.

Při prvním kontaktu ho našťestí před nejhorším ochránil přes půl centimetru silný potápěčský oblek. Nicméně to nedokázal beze zbytku. Když ostré lastury prořízly vnější vrstvu gumy i vnitřní nylon, Pitt pocítil ostrou bolest a voda kolem jeho paže se zbarvila krví. Náraz mu strhl masku a do nosu i očí mu vnikl vířící písek, který napadl jemné sliznice. Pokusil se ho zbavit prudkým odfrknutím, ale tím podráždění sliznic jenom zhoršil. Oči ho pálily v důsledku kombinovaného působení písku a mořské vody, ale rychlé zavření víček mu způsobilo takovou bolest, že málem omdlel.

Potom narazil hlavou do balvanu na dně a před očima mu vystartovala raketa, která vzplála v celou barevnou duhu, pak s prsknutím zhasla a náhle se rozhostila tma.

Giordino ucítil, jak Pittovo tělo náhle ochablo. Potápěčská svítilna vyklouzla jeho příteli z ruky a dopadla na dno. Giordino posvítil reflektorem Pittovi do obličeje, protože mu došlo, že je v bezvědomí. Uklidnil se, když zjistil, že má náustek stále pevně mezi zuby, takže mu svou krátkou paží jen ještě silněji sevřel nohu.

Pod Giordinem se náhle objevil pás písku s oblázky. V zoufalé snaze zpomalit se pokusil zabořit do dna nohy. V okamžení přišel o obě ploutve a o značnou část kůže z kotníků a nohou. Bolestí skousl náustek tak silně, až praskl, ale krvácející nohy zabořil ještě hlouběji. Bylo to gesto čirého zoufalství, a taky tak marné. Jeho nohy stačily pouze vyrýt v měkkém dně dvě brázdy, pak se však smekly a přestaly brzdit.

Naštěstí je však najednou, jako když kočku omrzí hra s myší, zrádný spodní proud uvolnil ze svých spárů a odstrčil je stranou. Giordino se bleskově zachytil trsu chaluh a vtáhl svůj bezvládný náklad do malého kráteru na dně. Teprve pak se sám uvolnil a zamířil ke dnu. Pittovo tělo položil jemně vedle sebe.

• • •

V operačním bunkru v Pearl Harboru panovalo ticho. Psací stroje oněměly, počítače přestaly pracovat, nevydávaly žádný zvuk a jejich cívky připomínaly zírající, doširoka otevřené oči. Polovina personálu

se tiskla před rádiovým panelem. Muži zamyšleně a mlčky pokuřovali, ženy nervózně, celé bledé a vyčerpané, rozlévaly kávu. Ve vzduchu se vznášelo napětí a vysávalo ze všech přítomných energií. Hunter a Denver seděli po boku radisty a hleděli na sebe unavenýma, krví podlitýma očima.

Denver vytáhl z náprsní kapsy malou ampulku z umělé hmoty a bezmyšlenkovitě ji kutálel po stole sem a tam. Hunter se na něj chvíli vydržel dívat, pak tázavě pozvedl obočí.

„Co je tohle?“

Denver pozvedl váleček. „Pitt mi to dal, abych to nechal analyzovat. Původně to byla injekční stříkačka.“

„To vám dal Pitt?“ podivil se Hunter. „Co v tom je?“

„DH-10,“ odvětil krátce Denver. „Jeden z nejprudších jedů. Navíc je nesmírně těžké ho prokázat. Po jeho podání vykazuje nebožtík jen známky srdeční zástavy.“

„Co on s tím měl co společného?“

Denver pokrčil rameny. „To nevím. Byl v tomto ohledu nesmírně skoupý. Povídal, že se to nakonec dozvíme.“

Hunterovy oči měly vzdálený, nevidoucí výraz. „Hádanka. Ten člověk je zatracený rébus...“

„Telefon, admirále.“

To Huntera oslovil jeden důstojník se sluchátkem v ruce.

„Kdo to je?“

Důstojník na chvílku vypadal trochu zmateně, ale pak poněkud váhavě odpověděl: „Je to Aloha Willie, diskžokej nočního vysílání stanice POPO.“

Hunterovi překvapením poklesla čelist. „Co to má znamenat, pane? Já s žádným zatraceným diskžokejem mluvit nechci. Jak se vůbec dostal na tuhle soukromou linku?“

Důstojník se teď tvářil nesmírně rozpačitě. „Povídal, že je to naléhavé, pane. Soutěžní hádanka zní: Černý pták se vrátil do hnízda. Říkal, že jestli budete znát odpověď, vyhrál jste cenu.“

„Co to je za nesmysl?“ vybuhl Hunter. „Povězte tomu bláznovi...“ Hunterova ústa náhle ztuhla a oči se mu rozšířily. „Můj Bože, černý pták – vrána – vraní útočiště – *Crowhaven*.“

Popadl telefon a zahájil diskusi s hlasem na druhém konci linky. Pak hodil sluchátko zpět udivenému důstojníkovi a obrátil se na Denvera.

„*Crowhaven* vysílá na frekvenci rádia Honolulu.“

Výraz v Denverově tváři vyjadřoval bezmezný údiv. „Nerozumím.“

„To je fantastické. Jedním slovem fantastické,“ prohlašoval vzrušeně Hunter. „Delfa by nikdy nenapadlo monitorovat frekvenci komerčního rozhlasu, zejména takového, co vysílá rokenrolovou hudbu. Tuhle ranní hodinu ho kromě pár děcek neposlouchá nikdo.“ Naklonil se nad radistu. „Nalaďte frekvenci 1250.“

Mezi betonovými stěnami bunkru se nejprve ozval výbuch hudby, která zaútočila na ušní bubínky přítomných. Pak, ještě než se zmatení přítomní stačili vyrovnat se zvukovým šokem, se z amplionu ozval jakýsi vysoký hlas, hovořící s kadencí kulometu.

„Ahoj, vy všichni ranní milovníci ptactva. Tady je Aloha Willie se čtyřiceti nejlepšími melodiemi, ženoucími se k vám tropickou atmosférou. Je mezi nimi pár opravdu skvělých kousků pro vás, věrné posluchače. Teď jsou právě tři hodiny padesát minut. Oukej, připraveni, bando? Tak si přilepte uši k tranzistorům a poslechněte si druhou stranu humorné desky, kterou nahrál Velký otec se svou Partou. Tak, Velký otče, je to tvoje.“

Radiooperátor v bunkru stiskl knoflík vysílání a přerušil rozhlasový program. „Velký otec volá svou Partu. Ozvěte se, prosím. Přepínám.“

„Tady je naše Parta, Velký otče. Slyšíte mě? Přepínám.“

Denver vyskočil. „To je Crowhaven. Dokázal to! To volá ze *Starbucku!*“

„Slyšíme tě, naše Parto. Přepínám.“

„Následuje konečné skóre. Hosté: jeden přeběh, jeden zásah, tři chyby. Domáci: žádný přeběh, tři zásahy, čtyři chyby.“

Hunter hleděl prázdným pohledem na radiopřijímač. „To byl kód pro ztráty. Crowhaven ovládl ponorku, ale za cenu jednoho mrtvého a tří raněných.“

„Potvrzujeme skóre, naše Parto,“ zamumlal radista. „Gratulujeme hostujícímu týmu k vítězství. Kdy bude moct opustit hřiště?“

Odpověď přišla bez váhání. „Ze sprch se už kouří a šatna by měla být prázdná do jedné hodiny. Nastoupíme do autobusu a opustíme stadion ve 4.00.“

Denver udeřil pěstí do stolu a roztáhl svou tvář cherubína do širokého úsměvu. „Reaktory tedy už vyrábějí páru pro turbíny a do hodiny budou mít z předního torpédového prostoru vypumpovanou vodu. Díky Bohu, mají dokonce náskok proti plánu.“

Hunter se naklonil nad radistu a vzal si od něho mikrofon.

„Naše Parto, mluví Velký otec. Kde je Synek?“

„Synek a jeho kámoš zdrhli hledat zlatý důl. Od té doby se neohlásili. Předpokládáme, že se nejspíš ztratili v poušti a došla jim voda.“

Hunter tise odložil mikrofon. Nebylo třeba překládat. Zpráva byla až příliš jasná.

„Budeme vás informovat o dalších sportovních výsledcích v 5.00,“ ozval se Crowhavenův hlas. „Naše Parta končí.“

Aloha Willie okamžitě převzal slovo.

„Tak, tady to máte, bando. Teď k číslu dvanáct na seznamu: Avery Anson Pants ve skladbě ‚Velká loupež na Bikini‘...“

Radista vypnul reproduktor. „A je to, pane. Až do 5.00.“

Admirál Hunter pomalu ustoupil stranou a ztěžka klesl do křesla. Prázdný pohled přitom upíral na zeď.

„To jsme zaplatili hodně vysokou cenu,“ poznamenal tiše.

„Pitt měl zůstat s Crowhavenem,“ ozval se hořkým tónem Denver. „Nikdy se neměl pouštět do pátrání po vaší dceři...“ Zarazil se příliš pozdě.

Hunter vzhlédl. „Já Pittovi žádné povolení pátrat po Adrianě nedal.“

„Já vím, pane.“ Denver bezmocně pokrčil rameny. „Snažil jsem se mu jeho úmysl vymluvit, on ale trval na tom, že se o to alespoň pokusí. Vždycky si dělá, co chce.“

„Dělal to, co chtěl,“ opravil ho Hunter s beznadějí v hlase, který se potichu vytratil do ztracena.

„Vítej zpátky do světa krácejících mrtvol.“

Pitt namáhavě zaostřil zrak a vzhlédl do věčně usměvavé Giordinovy tváře.

„Kdo že tady kráčí?“ zamumlal Pitt. Upřímně si přál, aby byl zpátky v bezvědomí, aby pálivá bolest v rozříznuté paži a bušení v odřené hlavě patřilo někomu jinému. Ani se nepohnul, prostě tam jenom ležel a nasával to bezbřehé moře bolesti.

„Chvíli jsem si myslel, že budeš potřebovat truhlu,“ pronesl nenuceně Giordino.

Pitt natáhl ruku a Giordino mu pomohl do sedu. Zamrkal, aby z očí odstranil slanou vodu a zbytky písku. „Kde to k čertu jsme?“

„V podmořské jeskyni,“ odpověděl Giordino. „Našel jsem ji prakticky vzápětí po tom, co jsi omdlel a co jsme se dostali z toho zatraceného vodního proudu.“

Pitt se rozhlédl po nevelkém prostoru, osvětleném pouze Giordinovou omlácenou svítilnou. Jeskyně byla asi sedm metrů široká a deset dlouhá, její výška kolísala od půldruhého do tří metrů. Tři čtvrtiny podlahy pokrývala voda, zbytek tvořila skalnatá lavice, na níž s Giordinem spočívali. Stěny polozatopeného prostoru byly hladké a

lezla po nich spousta krabů, kteří se hrnuli přes římsu jako vystrašení mravenci.

„Rád bych věděl, jak jsme hluboko,“ zamumlal Pitt.

„Můj hloubkoměr ukazoval těsně před vchodem sedmdesát stop.“

Pitt zatoužil po cigaretě. Posunul své pomlácené, rozbolavělé tělo k jedné stěně, aby se o ni mohl opřít. Nechápal se zadíval na krvavé skvrny, pokrývající černý potápěčský oblek.

„Škoda že tu nemám foťák,“ poznamenal Giordino. „Byla by z tebe skvělá ilustrace k velikému lidskému příběhu.“

„Vypadá to hůř, než to doopravdy je,“ lhal Pitt. Kývnutím hlavy ukázal na Giordinovy nohy. „Je mi líto, že nemůžu to samé říct taky o tvých jedenáctkách.“

„Jo, upřímně pochybuju, že s nimi nějaký čas budu někam pochodovat.“ Giordino vykašlal trochu hlenu a vyplivl ho do vody. „Co teď?“

„Vrátit se nemůžeme,“ pronesl zamyšleně Pitt. „S tímhle krvácením bychom okamžitě přilákali všechny žraloky v okruhu dvaceti kilometrů.“ Odmlčel se, pohlédl na hodinky a pak se zadíval na vodu. „Máme skoro ještě dvě hodiny, než to *Monitor* spustí. Co bys řekl tomu, kdybychom se tady trochu porozhlédli?“

Giordinův výraz nesvědčil o přílišném nadšení. „Jsme sotva v takovém stavu, abychom mohli prozkoumávat jeskyně.“

„Ty přece víš, jak snadno mě sezení na jednom místě začne nudit.“

Giordino odevzdaně zavrtěl hlavou. „Co bych neudělal pro kamaráda.“ Pečlivě zamířil na jednoho kraba, plivl na něj, ale minul.

„Počítám, že všechno je lepší než trávit večer s takovými potvory.“

„Jaký je stav našeho vybavení?“

„Doufal jsem, že se na to nezeptáš,“ odpověděl Giordino. „Všechno je zhruba ve stejném stavu jako já. S výjimkou vzduchových lahví, ve kterých zbylo, jestli mi promineš ten výraz, tak na poslední nadechnutí, máme jednu obličejovou masku, třináct metrů nylonového lana, jednu ploutev a tuhle svítilnu, která právě dodělává.“

„Na vzduchové lahve zapomeň. Pokusím se nejdřív o potápění bez bomby.“

Pitt si navlékl jednu ploutev a kolem pasu si uvázal konec lana. „Ty tu klidně lež a drž konec provazu. Když ucítíš tři šubnutí, rychle odsud vypadni. Dvě šubnutí znamenají, že máš táhnout jako ďas. Jedno trhnutí značí – následuj mě.“

„Budu tady takový osamělý,“ povzdechl si Giordino. „Jenom já a ti krabi.“

Pitt se ušklíbl. „Nebudeš tu osamělý dlouho.“

Vzal do ruky svítilnu a posadil se na okraj kamenného prahu. Zhluboka se několikrát nadechl a vydechl, aby ze sebe dostal co nejvíc oxidu uhličitého. Konečně, ujištěn, že jeho plíce už víc vzduchu nepojmou, sklouzl do temné vody a ráznými tempy se vydal ke dnu jeskyně.

Pitt byl skvělý potápěč. Dokázal vydržet pod vodou na jeden nádech bezmála celé dvě minuty. Teď ho sice bolely svaly, slaná voda ho pálila v ranách, ale přesto se statečně prodíral dolů. Jednou rukou se dotýkal hladké stěny, ve druhé držel baterku a svítil si před sebe. Skála se asi pět metrů v lomeném úhlu svažovala a pak přecházela v úzkou šachtu. Jí se Pitt dostal k hromadě spadaneho kamení, která téměř blokovala další postup, ale Pittovi se nakonec podařilo kolem ní protáhnout. Od tohoto místa se chodba zase rozšiřovala, její stěny se rozestupovaly a poté mizely ve tmě. Na konci se vynořil v další jeskyni, kde za pomoci jedné ploutve klouzavě vystoupal k hladině.

Za pár vteřin již vdechoval sladký vzduch v jakési chodbě, kterou osvětlovalo měkké žluté světlo. Byl to zlatý svět, svět žluté barvy, kde dokonce i stíny měly odpovídající odstín. Strop jeskyně byl přinejmenším sedm metrů vysoko a světlo se tu třpytivě odráželo od spousty jemných stalaktitů, z nichž neustále stékaly kapky vody.

Pitt udělal několik temp zlatě zbarvenou vodou a připlaval k majestátnímu schodišti vytesanému ve skále. Vedlo k dlouhému stáječícímu se tunelu. V každém schodě byla vyrytá podivná trojúhelníkovitá drážka. Po obou stranách schodiště se krčily dvě sfingy, sochy vousatých mužů s rybími ploutvemi namísto nohou. Sochy byly značně poškozené působením neustále kapající vody a zdály se velice staré.

Posadil se na první schod, sundal z obličeje masku a několikrát zamrkal, aby přizpůsobil oči tajuplnému, skoro hrůzostrašnému žlutému světlu. Pevné sevření gumového obleku mu nepříjemně tisklo poraněnou paži. Pomalu, s ohledem na rány na končetině, ze sebe oblečení stáhl. Když si od pasu odvazoval nylonové lano, všiml si, že jeho poslední metr je volný. Silně za něj jednou trhl a pak, jakmile se napjalo, začal je přitahovat, dokud se nad hladinou neobjevila Giordinova kudrnatá hlava.

„Tak jsme tu, ve žlutém pekle,“ vyhrkl Giordino. Setřel si vlasy z očí a pak natáhl ruku k Pittovi.

„Vítej v Delfově Domě hrůzy.“ Popadl Giordina za ruku a vytáhl ho z vody na schod.

Giordino kývl směrem k sochám. „Místní uvítací výbor?“ Pak přejel rukou po vousech jednoho z nich, dotýká se jemně jejich

kamenného povrchu. „Máš nějakou představu, co je zdrojem toho zvláštního světla?“

„Zdá se, že vychází přímo ze skal.“

„Vypadá to tak,“ přitakal Giordino. Pozvedl ruku, a dokonce i kousek horniny v jeho dlani slabě světélkoval. „Nejsem schopen říct přesné složení toho kamene, ale jsem si jistý, že pořádně fosforeskuje.“

„Nikdy jsem si nemyslel, že to může být až takhle jasné,“ poznamenal Pitt.

Giordino nasál vzduch. „Cítím eukalypt.“

„To je eukalyptový olej. Používají ho ke snížení vlhkosti a k osvěžení vzduchu.“

Giordino se začal svlékat z potápěčského obleku. Opatrně si ho stáhl ze zraněných nohou. Jak mohl Pitt v onom podivném světle vidět, ty byly rozedřené skoro až na kost a téměř vzápětí se kolem nich vytvořila kaluž krve. Přesto si mohl být jistý, že se na ně Giordino rozhodně bude schopen postavit.

„Jdu prohlédnout schodiště,“ oznámil Pitt. „Co kdybys tu chvíli zůstal sedět a kochal se tím pohledem?“

„Ani náhodou,“ odpověděl Giordino s poněkud bolestným úsměvem. „Raději se budeme držet pohromadě. Jdu s tebou, jenom dávej vepředu pozor na cestu.“

Pitt sjel pohledem po krvácejícím Giordinově těle a pak se podíval na sebe. Pomyslel si, že ve stavu, v jakém se oba nacházejí, představují hodně ubohé invazní síly.

„Oukej, ty tvrďáku, ale nehraj si na němého hrdinu.“ Pitt však dobře věděl, že jeho slova jsou zbytečná. Giordino se ho bude držet, dokud nepadne. Aniž by počkal na odpověď, vydal se po schodišti vzhůru.

V tomto neskutečném prostředí šplhali zoufale pomalu po schodech a pak se táhli klikatícím se tunelem. Jediným zvukem tu bylo jejich namáhavé dýchání a neustálé pleskání vody odkapávající ze stropu. Tunel se postupně zužoval, až byl nakonec pouhého půldruhého metru vysoký a necelý metr široký. Výška schodů se pozvolna snižovala, až konečně přešly v hladkou rampu.

Pitt se tiskl zády k vlhké stěně a předkláněl se, aby nevrážel hlavou do stropu, ale stále postupoval vpřed. Baterie potápěčské svítilny už byly téměř vybité, takže její paprsek nebyl o mnoho silnější než fosforeskující světlo okolní skály. Každých deset metrů se zastavil a počkal, než se k němu Giordino dobelhá. Povšiml si, že mu to pokaždé trvá o trošku déle. Bylo čím dál jasnější, že jeho přítel již dlouho nevydrží.

„Příště koukej najít jeskyni s výtahem,“ hekal Giordino. Aby tuto větu dokončil, musel se mezi zaťatými zuby celkem třikrát nadechnout.

„Trochu fyzické aktivity ještě nikomu neuškodilo,“ opáčil Pitt. Teď musel Giordina udržet v pohybu. Jestli se jim totiž nepodaří najít cestu na povrch podmořské hory, čeká je ošklivá smrt rozdrcením pod tunami kamene a vody.

Pitt nepovoloval. Svítlna již úplně skomírala, takže ji prostě lhostejně upustil na zem. Okamžik zaváhal, to když pozoroval, jak se kutálí tunelem ve směru, odkud přišli. Napadlo ho, co si asi Giordino pomyslí, až ho bude s rachocením míjet.

Náhle Pitt pocítil závan studeného vzduchu a ve stejnou chvíli mu naskočila husí kůže. Někde vpředu musel být nějaký průchod nebo alespoň otvor. Brzy se mu před očima zjevil jakýsi jemně tkaný modrý povlak. Modrá se zdála mihotat a měnit odstíny. Na stěny chodby vrhala měkké proměnlivé stíny. Pitt přistoupil blíž. Ta věc se vlnila pohybem, jenž mu připadal jaksi povědomý. Proč to jenom nemůžu poznat, říkal si v duchu udiveně. Jeho mozek se ale začal náhle zamlžovat – všemi cévami se mu rozlévala smrtelná únava, zmrazující každou myšlenku. Zastavil se s tím, že počká na Giordina, ten však nepřicházel.

Pitt už nebyl schopen ubránit se pocitu osamění a tísně. Podruhé během poslední hodiny musel bojovat s černým závojem, jenž hrozil zastít jeho vědomí. Natáhl ruku před sebe a pokusil se dotknout onoho chvějícího se modrého světla. Jeho prsty narazily na jakousi měkkou, poddajnou látku.

„Záclona,“ zamumlal sám k sobě. „Mizerná záclona.“

Rozhrnul její záhyby a vklopýtal do pohádkové země třpytících se černých soch a stěn pokrytých modrým sametem. Ohromný sál byl vyzdoben jemně přitesanými rybami z černého kamene, jakoby vyrůstajícími z temně indigového koberce. Ten se nepodobal žádnému jinému koberci, jaký kdy Pitt viděl. Bořil se do něho až po kotníky. Když vzhlédl, zjistil, že celá ta fantazie se odráží v obřím zrcadle, které nahrazovalo strop a sahalo od jedné stěny ke druhé. Uprostřed místnosti, podepřená čtyřmi vyřezávanými skákajícími žraloky, stála postel ve tvaru škeble, zdobilo ji nahé tělo dívky, spočívající na jiskřivé saténové podložce. Její bílá kůže živě kontrastovala s modrou a černou barvou, které v místnosti převládaly.

Ležela na zádech s jednou nohou pokrčenou v koleně a rukou svírala drobný bílý prs, jako by ho laskala. Tvář jí svůdně zakrývaly dlouhé rovné vlasy, rozprostřené po polštáři, které odrážely světlo.

Pravidelné nádechy a výdechy výmluvně potvrzovaly, jak je její břicho pevné a ploché.

Pitt se nejistě naklonil nad postel a odhrnul dívce vlasy z obličeje. Tento dotyk ji probudil a děvče zasténalo. Pomalu otevřela oči a upřela je na Pitta. Nejprve na něj zírala nevidomým pohledem, teprve za okamžik její spánkem otupělý mozek zaregistroval ten zkrvavělý přízrak, stojící nad jejím lůžkem. Vtom se jí na tváři objevil úlek a její kypré, smyslné rty se otevřely k výkřiku, který se však nikdy neozval.

„Ahoj, Summer,“ zamumlal Pitt s nervózním úsměvem na tváři. „Byl jsem tu v sousedství, a tak mě napadlo, že k tobě zaskočím.“

Pak se však dveře v Pittově hlavě rázem zabouchly a on se pozadu skácel do náruče čekajícího koberce.

Kapitola 16

Pitt už ztratil pojem, kolikrát se snažil vydrápat z temné bažiny mrákot, aby pokaždé z téměř nejvyšší příčky plného vědomí opět sklouzl zpět do černé prázdnoty. Lidé, hlasy i různé scény se mu řítily o překot hlavou v jakémsi nesouvislém víru zmateného kaleidoskopu. Pokusil se rozmazané představy zaostřit, ale onen šílený pohled stále nechtěl zmizet. Když zvedl víčka, aby tu noční můru zaplašil, uviděl ji před sebou zhmotněnou: zvířecí Delfovy žluté oči.

„Dobré jitro, pane Pitte,“ oslovil ho suše Delf. Tón hlasu byl celkem neutrální, upřímná nenávist se odrážela spíše v ledových rysech jeho obličeje. „Je mi líto, že jste se zranil, ale těžko mě můžete žalovat, nemám pravdu?“

„Zapomněl jste tam postavit ceduli VSTUP ZAKÁZÁN.“ Pittovi připadal vlastní hlas jako nesouvislé koktání nějakého starce.

„To jsem opomněl. Na druhou stranu vás ale nikdo nezval, abyste se motal ve výtokovém proudu z turbín našeho dynama.“

„Turbín dynama?“

„Jistě.“ Delfa jako by dráždil Pittův nechápavý výraz. „Zde, v mém království, je téměř sedm kilometrů chodeb, které, jak jste si mohl všimnout, mohou být dost chladné. Z tohoto důvodu potřebujeme vydatný zdroj tepla a elektrické energie, jaký dokážou poskytnout pouze parní turbíny.“

„Veškeré pohodlí domova,“ zamumlal Pitt, který se stále snažil pročistit si hlavu. „Počítám, že turbíny jsou také zdrojem mlhy nad hladinou.“

„Jistě, teplo vypouštěné z turbín přichází do styku s chladnější vodou a páry se za těchto podmínek kondenzují. Krátce řečeno: v tom okamžiku vznikne mrak mlhy.“

Pittovi se konečně podařilo zvednout do sedu. Pokusil se pohledem na hodinky zjistit čas, ale ručičky i ciferník byly beznadějně rozmazané.

„Jak dlouho jsem byl v bezvědomí?“

„V ložnici mé dcery vás objevili přesně před čtyřiceti minutami.“ Delf se přemítavě zadíval na Pittovo odřené a zjizvené tělo, aniž by dal najevo sebemenší emoci či zájem.

„To je takový můj ošklivý zvyk,“ prohodil Pitt s úsměvem. „Objevit se v dámské ložnici v nepravý čas.“

Delf zachoval neutrální výraz. Tento bělovlasý obr trůnil na bílé kamenné lavici s vytesanými ornamenty, pokryté červenými

saténovými polštáři, zatímco on sám, jak si Pitt hořce uvědomil, seděl na studené hladké mramorové podlaze.

Na okamžik spustil oči z Delfa a rozhlédl se kolem sebe. Připadal si jako v nějaké futuristické expozici na světové výstavě. Místnost měla pohodlné rozměry, zhruba tak pětadvacet čtverečních metrů, stěny byly vyzdobeny originály olejomalb mořského pobřeží, náhodně, ale úhledně seskupenými. Zářivé osvětlení pocházelo z okrouhlých lamp, vrhajících paprsky proti bílému stropu.

U vzdálené stěny stál mohutný stůl z ořechového dřeva, jehož desku pokrývala červená kůže. Vedle bylo stylové křeslo a moderní a drahé zařízení interkomu. Unikátní součástí místnosti, jež ji odlišovalo od čehokoliv, co ji mohlo třeba jen vzdáleně připomínat, bylo velké okno vedoucí do moře. Klenutý otvor byl přes tři metry široký a přes dva a půl metru vysoký. Silným křišťálovým sklem bylo vidět do zahrady s kameny spirálovitého a houbovitého tvaru, jež ozařovala podvodní světla. Podél spodního okraje průzoru se právě vinula téměř třímetrová muréna, jejíž nehybné oko bylo otočené ke dvěma stvořením uvnitř místnosti. Delf si vodního živočicha nevšiml, zlaté oči, napolo ukryté pod přivřenými víčky, stále upíral jen na Pitta.

Pittův zrak sklouzl zpět k Delfovi.

„Dnes ráno jste trochu málomluvný,“ usmál se Delf. „Možná si děláte starost o osud svého přítele?“

„Přítele? O kom to mluvíte?“

„O tom muži s poraněnou nohou. Nechal jste ho přece v té opuštěné chodbě.“

„Dneska se nějaké smetí povaluje všude.“

„To je od vás hloupé, tvářit se, že o ničem nevíte. Mí muži objevili vaše letadlo.“

„Další můj zlozvyk. Špatné parkování.“

Delf poslední poznámku ignoroval. „Máte přesně třicet vteřin, abyste mi řekl, co tu děláte.“

„Oukej, já vám to tedy povím,“ pronesl bez přemýšlení Pitt. „Najal jsem si letadlo a chtěl si zaletět do Las Vegas, navštívit jedno speciální kasino, ale cestou jsme zabloudili. To je všechno, přísahám.“

„Velice vtipné,“ poznamenal Delf unaveně. „Za chvíli ale budete žádonit o milost.“

„Vždycky jsem byl zvědavý, jak bych asi snášel mučení.“

„Vy ne, pane Pitte. Ani by mě nenapadlo způsobit vám nějaké nepohodlí. Existují daleko rafinovanější metody, jak se dobrat pravdy.“ Delf vstal ze své lavice a naklonil se k interkomu. „Přiveďte toho druhého.“ Narovnal se a nabídl Pittovi kamenný, naprosto

bezbarvý úsměv. „Udělejte si pohodlí. Slibuji, že nebudete čekat dlouho.“

Pitt se neohrabaně postavil. Následkem únavy a obluzení by měl nejspíš sotva vrávorat. Přesto však, docela nečekaně, začal jeho cévami kolovat adrenalin a v hlavě se mu zcela rozjasnilo.

Nenápadně pohlédl na hodinky. Ukazovaly 4.10. Zbývalo tedy padesát minut, než námořní pěchota zaútočí proti vysílači na Maui. Padesát minut, než *Monitor* rozdrtí celou tuto podmořskou horu na drobné kamínky. Teď už nezbývala moc velká šance na to, že by se odsud dostali živí. Avšak jejich oběť bude stát za to, pomyslel si ponuře, jen když se Crowhavenovi podaří odjet se *Starbuckem*. Zavřel oči a snažil se představit si *Starbuck*, jak uhání mořskými hlubinami zpět na Havaj, ale nějak se mu to nedařilo.

Crowhaven si ani nepamatoval, kdy viděl tolik krve. Ta pokrývala celou podlahu velitelské místnosti, a dokonce i vedle elektrických panelů bylo na stěně několik cákanců, jež připomínaly abstraktní obrazy Jacksona Pollocka.

Zpočátku šlo všechno hladce. Až příliš hladce. Vstup do zadního skladovacího prostoru proběhl bez jakýchkoliv překážek, měli dokonce dost času na svlečení potápěčské výstroje a na krátký oddech. Když se však skupina příslušníků SEAL vplížila do velitelské místnosti, vypuklo pravé peklo.

Pro Crowhavena se následující čtyři minuty staly nejhroznějším zážitkem jeho života. Byly to čtyři minuty ohlušující střelby z automatů členů přepadového komanda, čtyři minuty sténání a výkřiků, jejichž ozvěna uvnitř ocelových stěn potopené ponorky ještě umocňovala výsledný zvukový efekt.

Delfovi muži pálili ze svých zvláštních tichých zbraní, dokud každého z nich neskolilo přinejmenším šest až osm zásahů po rychlé střelbě členů SEAL. Crowhaven nechápal, jak někdo dokáže vzdorovat takovému násilí, pokud není zcela šílený. Tři nepřátelé zemřeli okamžitě, čtvrtý až poté, co Hunterovi nahlásil výsledek boje. Nic je nemohlo zachránit.

Pokud šlo o příchozí, jeden příslušník SEAL zemřel, když ho některý z obránců zasáhl do levého spánku, a tři další byli vážně zraněni. Ačkoliv zatínali zuby bolestí, mohli se spolehnout, že kouzelník Crowhaven vyzvedne tuhle obrovskou ocelovou past a vyrazí s ní k pořádnému lékařskému ošetření tak rychle, jak jen bude v lidských silách.

Ten však měl nyní už čtrnáct minut zpoždění a trpce litoval svého svatosvatého slibu Hunterovi, že se *Starbuck* pohne z místa nejdéle do

4.00 hodin. Důvodem zpoždění byla prostá fyzikální veličina jménem sání – během šesti měsíců, kdy ponorka ležela na dně oceánu, se totiž její trup velice silně přisál ke dnu. Teď byly už vyčerpány všechny balastní nádrže, ale ani to nestačilo k přerušení smrtelného stisku. Crowhaven se dokonce začínal obávat, jestli je nečeká stejný osud jako původní posádku. Nyní k němu přistoupil jeho zástupce, zachmuřený vrchní strojník.

„Už nemáme co odhodit, veliteli. Hlavní balastní nádrže jsou prázdné, vypumpovali jsme i ty s vodou a naftou. Stále se ale nechce hnout, pane.“

Crowhaven kopl do mapového stolku jako nějaké vzteklé dítě.

„Ne, krucinál, ona se pohne, i kdybych z ní měl téměř rukama vyrvat všechna střeva!“ Vrhł zničující pohled na strojníka. „Plnou parou vzad!“

Strojníkovy oči se překvapeně rozšířily. „Pane?“

„Nařídil jsem *plnou parou vzad*, zatraceně!“

„Prosím za prominutí, ale tím se zničí šrouby, pane. Jsou až do půlky zabořené v bahně. A navíc nejspíš ohneme i hřídele.“

„To je pořád lepší než zemřít,“ odsekl Crowhaven. „Vykopneme odsud tuhle herku jako nějakou mulu zapadlou v bažině. Už žádné dohady, šéfe. Dejte mi na pět vteřin *plnou parou vzad* a pak jí naložte na pět vteřin *plnou parou vpřed*. A opakujte to, dokud se nerozpadne na kusy, nebo dokud se neuvolní.“

Strojník odevzdaně pokrčil rameny a odkvačil do strojovny.

Když turbíny naskočily, netrvalo ani půl minuty a ze strojovny do velitelské místnosti dorazila první varovná zpráva.

„Tady strojovna, veliteli,“ ozval se v reproduktoru strojníkův hlas. „O moc víc toho nevydrží. Už se nám podařilo ohnout lopatky šroubů, jak se opřely do písečného dna. Teď nejsou vyvážené a vibrují jako hejno čertů.“

„Pokračujte dál,“ odsekl Crowhaven do mikrofónu. Takové novinky mu nemusel nikdo říkat, sám cítil, jak se mu paluba pod nohama chvěje, když obří šrouby narážejí do dna.

Crowhaven přistoupil k mladému rusovlasému pihovatému mládenci, který stál před několika kontrolními panely dosahujícími až ke stropu a pozorně sledoval dlouhé řady ciferníků a barevných světylek. Obličej měl bledý a potichu si pro sebe cosi mumlal. Crowhaven se domníval, že se modlí. Položil technikovi ruku na rameno a řekl mu: „Až příště potáhnou motory *plnou parou vzad*, vyfoukněte vodu ze všech předních torpédometů.“

„Myslíte, že to pomůže, pane?“ Hlas zněl dost úpěnlivě.

„Je to samozřejmě jenom taková kapka, ale chci využít každého stébla.“ V amplionu se opět ozval hlas strojmistra. „Právě odešla hřídel na pravoboku, veliteli. Ulomila se přímo za těsněním.“

„Pokračujte,“ stál na svém Crowhaven.

„Ale pane,“ zazněla slova plná naléhání a zoufalství, „co jestli odejde také levá hřídel? I kdyby se nám podařilo vynořit, jak se budeme pohybovat?“

„Budeme veslovat,“ odsekl Crowhaven. „Opakuji, pokračujte!“

Jestli se ulomí obě hřídele, tak se tedy ulomí. Ale dokud ta levá nepovolí, rozebere strojevnu třeba na kusy, pokud mu to poskytne nějakou šanci na záchranu *Starbucku* a její posádky. Panebože, pomyslel si, kolik problémů se jenom může na poslední chvíli vyvrbit?

Když poručík Robert M. Buckmaster z americké námořní pěchoty vypálil z automatu krátkou dávku na betonový bunkr, napadla ho přesně stejná myšlenka. I ty nejlepší plány myši i lidí..., pomyslel si. Celá operace měla být naprosto jednoduchá. Dostal rozkaz převzít kontrolu nad vysílačem. Teď však v tropickém křoví stále ještě čekal oddíl námořnictva na signál, že mají vysílač pod kontrolou, že tedy mohou převzít jeho zařízení a vyslat kódované zprávy, kterým ovšem Buckmaster nebude rozumět. Poručíci námořní pěchoty bývají jen zřídkakdy zasvěceni do tajné komunikace, přemítal. Asi je v pořádku nechat se zabít, ale už není v pořádku vědět proč.

Staré armádní zařízení v severozápadním výběžku ostrova Maui vypadalo naprosto opuštěně a nevinně, ale v okamžiku, kdy jednotka vstoupila do jeho blízkosti, ocitla se v takové spleti ochranných a poplašných zařízení, jaká nechránila snad ani federální zlatý poklad ve Fort Knoxu. Drátěné ploty pod proudem, světelné paprsky spouštějící sirény rvoucí uši, reflektory, jež svým ostrým světlem zaplavovaly doslova každou píd' okolního terénu. Při předoperačním brífinku o ničem takovém nepadlo ani slovo, pomyslel si hněvivě. Celé plánování bylo pořádně nedbalé, nikdo je neupozornil na jedinou překážku. I když je jenom poručíkem, osobně příslušným nadřízeným důstojníkům pořádně vytmaví, že mu takhle zavařili.

Z oken, dveří a střech, jež se ještě před okamžikem zdály liduprázdné, spustili obránci těžkou palbu z automatických zbraní, která útočící Buckmasterovo komando doslova přikovala na místě. Námořní pěšáci střelbu opětovali, a to se smrtícím účinkem; kolem otvorů ve stěnách bunkru se začaly hromadit kupy mrtvol. Když bitva dosahovala vrcholu, objevil se u něj statný prošedivělý seržant, který proběhl mezi reflektory a vrhl se vedle něho k zemi.

„Vzal jsem jednomu mrtvému zbraň.“ Musel křičet, aby ho přes okolní rámus bylo slyšet. „Je to ruský ZZK Kalešrev.“

„Ruský?“ opakoval nevěřícně Buckmaster.

„Ano, pane.“ Seržant podržel automat Buckmasterovi před očima. „Tohle je nejnovější lehká zbraň ze sovětského arzenálu. Strašně rád bych věděl, jak se k ní tihle hoši dostali.“

„To si schovejte pro zpravodajskou sekci.“ Buckmaster znovu obrátil pozornost k budově vysílačky. Ve tmě totiž opět zesílila střelba.

„Desátník Danzig je se svou četou přišpendlený k zemi za tamtou opěrnou zdí.“ Seržant začal pálit krátkými dávkami, aby přilákal pozornost nepřítele. „Teď bych dal klidně celou svoji penzi za takovou devadesátimilimetrovou protitankovou strelu,“ vykřikl mezi jednotlivými dávkami.

„Tohle měl být překvapivý útok, vzpomínáte? Řekli nám, že žádnou těžkou výzbroj potřebovat nebudeme.“

Náhle se ozvala obrovská exploze. K nebi se zvedl hrozivý mrak prachu a na okolí začaly dopadat kusy betonu jako nějaké veliké ledové kroupy. Otřes způsobený výbuchem způsobil, že Buckmaster zalapal po dechu, pak se pomalu zvedl a nehnutě zíral na trosky budovy vysílače.

„Rádio!“ vykřikl. „Sakra, kde je ten radista?“

Ze stínu k němu vyrazil námořní pěšák se začerněným obličejem, oblečený do zelenočerné maskovací uniformy. „Tady jsem, poručíku.“

Poručík Buckmaster vzal nabízený mikrofón s obavami z dalších slov.

„Velký otče.... Velký otče, tady je Divoký sekáč. Přepínám.“

„Tady je Velký otec, Divoký sekáči. Mluvte. Přepínám.“ Hlas z reproduktoru zněl, jako by vycházel z hluboké studně.

„Parta ze sousedství nám nechala kompletně celou záležitost vybouchnout do obličeje. Opakuji, ta záležitost vybouchla. Dneska večer tedy zprávy poslouchat nebudeme.“

„Velký otec rozumí, Divoký sekáči. Je mu to líto. Přepínám a končím.“

Buckmaster praštil sluchátkem do vidlice. Byl vzteky bez sebe a v nejmenším mu nezáleželo na tom, jestli to budou vědět všichni lidé odsud až do Pentagonu. Dnes tady něco strašlivě nevyšlo. Celá atmosféra tu jaksi zlověstně páchla. Když se jeho muži začali přeskupovat, letmo si pomyslel, zda se někdy vůbec dozví, kdo to odskáče.

Kapitola 17

Otevřely se dveře, dva muži vtáhli Giordina dovnitř a hrubě ho hodili na zem. Pitt se ostře nadechl. Al byl v ubohém stavu; o jeho zraněné nohy se nikdo nepostaral, nebyla na nich sebemenší stopa nějaké dezinfekce nebo obvazu. Krev z rány nad levým okem již zaschla a téměř úplně zalepila oko, takže výsledkem byla děsivá zlověstná grimasa, kterou korunoval výraz planoucího nefalšovaného vzdoru.

„No tak, majore Pitte,“ ozval se káravě Delf. „To svému příteli ani nic nepovíte? Ne? Třeba jste zapomněl, jak se jmenuje? Říká vám něco jméno Albert Giordino?“

„Vy ho znáte?“

„Samozřejmě. Překvapuje vás to?“

„Vlastně ani ne,“ odpověděl lehkým tónem Pitt. „Počítám, že Orl Cinana vám dodal kompletní informace jak o Giordinovi, tak i o mně.“

Po určitou dobu to onomu obrovi, skloněnému nad stolem, nedošlo. Teprve za chvíli začal Delf Pittova slova vnímat a pozvedl tázavě obočí.

„*Kapitán Cinana?*“ Hlas měl sice dokonale klidný, ale Pitt v něm nicméně zaregistroval stopu nejistoty. „Lovíte ve špatném revíru. Nemáte nic, co byste...“

„Přestaňte s tím divadýlkem,“ přerušil ho ostře Pitt. „Ať si Cinana pobíral svůj kapitánský plat od námořnictva Spojených států, ve skutečnosti hrál za váš tým. Bylo to skvělé uspořádání: informátor ve vysokém postavení u opozice. Věděl jste o každém operačním plánu 101. flotily ještě dřív, než se ocitl na papíře. Mimochodem, jak se vám podařilo Cinanu naverbovat, Delfe? Byly v tom peníze? Nebo vydírání? Podle toho, co o vás víme, bych hádal spíš vydírání.“

„Jste velice vnímavý.“

„Ani moc ne. Tohle byla docela snadná stopa. Ten dobrý kapitán už ale jako práškač přestal být užitečný. Nedokázal už s rolí zrádce dál žít. Pomalu začal selhávat, až se ocitl na pokraji nervového zhroucení. Když se k tomu připočetla jeho pokoutní aféra s Adrianou Hunterovou, pak musel být ubohý Cinana odstraněn dřív, než stačí něco prozradit o vaší organizaci. Jeho vraždu jste ale zfušoval, Delfe. Neuvěřitelně jste ji zpackal.“

Delf zíral na Pitta s mrazivým podezřením v očích. „To jenom tak hádáte.“

„Žádné hádání,“ opáčil Pitt. „Všechny vaše plány totiž narušilo náhodné setkání nás dvou v baru hotelu Royal Hawaiian. Když jsem tam vešel, Cinana právě čekal na Adrianu Hunterovou. Neměl samozřejmě ani tušení, že jsem další její přítel, nemohl však riskovat, že dojde k nepříjemnému představování. Rande s admirálovou dcerou, navíc o dvacet let mladší, někde v temném koutě baru by totiž mohlo vyvolat nepříjemné představy. Proto zmizel ještě dřív, než tam dorazila ona. Pak se na scéně objevila Summer s úmyslem zabít a splekla si mě s Cinanou. Proč také ne? Docela jsem totiž Cinanově popisu odpovídal. Ani jeden z nás nebyl toho večera v uniformě a navíc já právě popíjel se slečnou Hunterovou. Summer tedy neměla nejmenší pochybnost. Nejprve se postarala o Adrianu a pak mě vylákala na pláž, kde se pokusila do mě napumpovat dávku jedu. Teprve když se později ocitla v mém apartmánu, začalo jí docházet, že se dopustila veliké chyby. Poprvé mě to trklo, když mě oslovila jako kapitána. A o něco později jste k tomu přispěl vy sám, jakmile jste připustil, že máte informátora. Dal jsem si dvě a dvě dohromady a odpověď byla nasnadě: Cinana. Koneckonců, bylo to dost jednoduché.

Ano, jste podivný exemplář, Delfe. Kdo jiný by dokázal osobu z vlastní krve vyslat uprostřed noci, aby spáchala vraždu? Takový člověk by sotva mohl být zvolen Otcem roku. Dokonce i vaši najatí pomocníci se chovají jako roboti. V čem je ten trik, Delfe? To jim do snídaně přidáváte medikamenty tlumící myšlení nebo je magnetizujete těma svýma žlutýma očima?“

Delf vypadal najednou poněkud nejistě. Pitt se nechoval jako muž, který dospěl na konec své životní pouti.

„Teď už to přeháníte.“ Delf se předklonil a snažil se Pitta hypnotizovat pohledem.

Pittovy temně zelené oči však ani na okamžik neuhnuly a stejně intenzivně Delfův pohled vracely. „Nenamáhejte se, Delfe. Na mě žádný dojem neuděláte. Jak jsem řekl, ty oči jsou totiž falešné. Prostě jenom žluté kontaktní čočky, nic víc. Nemůžete uplatnit jejich kouzlo na někoho, kdo se vám směje. Jste jenom jeden velký podfuk, od hlavy až k patě. Lavella a Roblemann. Koho tím chcete oblafnout? Vy přece nemáte ani na to, abyste jim utíral tabuli. Sakra, vždyť nedokážete udělat dojem ani na takového Fredericka Morana...“

Pitt náhle zmlkl a uhnul stranou, jak Delf, se zuby vyceněnými vztekem, vyskočil ze svého místa za stolem a zešíroka se po něm rozmáchl pěstí. Dal do úderu veškerou sílu, ale slepá zuřivost mu pokazila správné načasování, takže pěst se jenom mihla kolem Pittovy hlavy, aniž by se jí dotkla. Zavrával, zdálo se, že se vzpamatoval, ale pak ztratil rovnováhu a s bolestivým heknutím skončil na všech

čtyřech, poté co ho Pitt zasáhl do boku kopancem. Zůstal na rukou a kolenou a jen se kolébal ze strany na stranu.

Když se Delf nakonec nejistě zvedl a opřel o desku těžkého stolu, rozhostilo se v místnosti omračující ticho. Přerývaně dýchal a ústa měl přitom stažená do pevné bílé linky.

Pitt stál nehnutě a v duchu si spílal, že to přehnal. V nejmenším nepochyboval, jako nemohl pochybovat v místnosti nikdo, že Delf hodlá jeho i Ala zabít. Delf sáhl rukou za stůl, otevřel zásuvku a vytáhl z ní zbraň. Nebyla to žádná pistole, ale automat. Pitt v něm ke svému znepokojení poznal temně modrý těžký revolver Kolt .44, tedy něco, co by u Delfa neočekával. Delf beze spěchu zbraň zlomil, zkontroloval, zda je nabitá, a znovu ji zaklapl. Jeho žluté oči se mezitím nezměnily – byly stále stejně bezvýrazné a ledové. Pitt se otočil a pohlédl na Giordina, který mu odpověděl poněkud pokřiveným úsměvem. Oba cítili, jak se jejich těla napínají v očekávání konce. Delfovy oči však sklouzly od zajatců směrem ke dveřím.

„Ne, otče!“ zaprosila Summer skoro úpěnlivě. „Takhle ne!“

Stála ve dveřích, na sobě zelené šaty sahající do půli stehů, a z její hladké a opálené kůže vyzařovalo teplo a sebevědomí. Pittovi se znovu rozběhlo srdce a začalo pohánět krev rychleji. Summer vešla do místnosti a upřela na Delfa sebejistý a současně vyzývavý pohled.

„Neplet se do toho,“ zašeptal Delf. „Tohle se tě netýká.“

„Nemůžeš je tady dole prostě jen tak zastřelit,“ trvala na svém Summer. „Prostě nemůžeš!“ Její velké šedé oči náhle změkly a vloudil se do nich prosebný výraz. „Ne v těchto zdech!“

„Jejich krev se dá smýt.“

„To přece není správné, otče. V minulosti jsi zabíjet musel, abys ubránil naše útočiště. To bylo ale venku, na moři. Nesmíš teď přivést smrt do našeho vlastního domu.“

Delf zaváhal a revolver pomalu sklonil. „Máš pravdu, dcero.“ Usmál se. „Smrt kulkou je moc rychlá, příliš milosrdná a nesmírně špinavá. Pustíme je na hladinu. Dáme jim šanci přežít.“

„To je tedy opravdu pořádná šance,“ zavrčel Pitt. „K nejbližší zemi je odsud pár set kilometrů. Všude kolem je navíc plno žraloků, čekajících na kousek lidského masa. Vy jste milosrdenství samo.“

„Dost těch morbidních řečí.“ V obrově obličej se usadil sadistický výraz. „Stále ještě chci slyšet, jak jste se sem dostali, na ty vaše vtípky nemám čas.“

Pitt pozorně pohlédl na hodinky. „Přesně řečeno, máte jenom jednatřicet minut.“

„Jednatřicet minut?“

„Ano, pak se celý tenhle váš drahocenný útulek zbortí.“

„Zase ty vaše srandičky, že, můj příteli?“ Přešel k oknu ve zdi, díval se chvíli na murénu v moři a pak se náhle otočil do místnosti. „Kolik bylo ještě lidí v tom vašem letadle?“

Pitt v odpověď vypálil také otázku. „Co se stalo s Lavellem, Roblemannem a Moranem?“

„Stále si se mnou pohráváte.“

„Ne, myslím to smrtelně vážně,“ ujistil ho Pitt. „Když mi odpovíte na pár otázek, řeknu vám pak všechno, co budete chtít vědět. Dávám vám slovo.“

Delf přemítavě pohlédl na revolver a pak ho odložil na stůl. „Věřím vám.“

„Tak tedy, majore, mé skutečné jméno je Moran.“

„Fredericku Moranovi by muselo být dneska dobře přes osmdesát!“

„Jsem jeho syn,“ odpověděl zvolna Delf. „Byl jsem mladík, když se otec spolu s doktorem Lavellem a doktorem Roblemannem vypravili hledat ostrov Kanoli. Víte, můj táta byl přesvědčeným pacifistou. Když druhá světová válka skončila peklem atomové bomby, věděl, že je jenom otázkou času, kdy se lidstvo zničí v nějaké nukleární katastrofě. Kdysi prohlásil, že když země jednou začnou zbrojit pro válku, pak ty zbraně nikdy nezůstanou bez využití. Zahájil tedy pátrání po nějaké oblasti, která by byla bezpečná před radioaktivním zářením i před přímým zásahem. Nakonec došel k závěru, že oběma požadavkům ideálně vyhovuje podmořská základna. Když se před mnoha stoletími potopil celý ostrov Kanoli, stalo se tak náhle, bez doprovodného výbuchu sopky nebo podobných aktivit. To naznačovalo, že různé obřadní chodby a jeskyně, o kterých se zmiňovaly staré pověsti, by mohly být stále nedotčené. Lavella a Roblemann s mým otcem souhlasili a připojili se k němu v pátrání po ztraceném ostrově. Po téměř třech měsících zkoumání dna toto místo skutečně našli a okamžitě začali plánovat, jak z podzemního komplexu vypumpovat vodu. Trvalo jim skoro celý rok, než byli schopni v této podmořské hoře otevřít prostory k obývání.“

„Jak dokázali udržet práce tak dlouhou dobu v tajnosti?“ vyzvídal Pitt. „Záznamy vypovídají, že lodi expedice se ztratily pouhých několik měsíců poté, co opustily přístav.“

„Udržet tajemství nebyl tak velký problém,“ pokračoval Delf. „Jeden lodní trup byl upraven tak, aby z něho mohli potápěči i se svým vybavením vystupovat přímo pod hladinu. Následovalo pár dalších úprav, jako změna jména namalovaného na přídi nebo přetření nástavby jinou barvou, a z lodi se stalo prostě jedno z plavidel,

plujících po západní obchodní trase. Hlavním problémem nebylo utajení, ale finance.“

„Zbytek už znám,“ pronesl Pitt s ohromující jistotou.

Delf vzhlédl. Summer postoupila o krok kupředu. V obou obličejích se zračily pochybnosti.

„Je vskutku zvláštní, že jste nezaregistrovali, že celá 101. flotila a v podstatě celé ministerstvo námořnictva váš projekt odhalily.“

„Z jakého důvodu teď lžete?“ otázal se Delf naléhavě.

„Měl byste na to přijít, Delfe. Pamatujete se na náš rozhovor, než jste tehdy odešel z mého hotelového apartmánu? Když jsem zmínil jméno Kanoli, ani jste nemrkl. Nejspíš proto, že jste předpokládal, že budu mrtvý, takže mé malé odhalení pozbude význam.“

„Jak... jak jste mohl...?“

„Kurátor Biskupského muzea. Ten si pamatoval vašeho otce. To byl ale pouhý začátek. Jsou tu všechny kousky skládanky, které dokonale zapadají dohromady, Delfe.“ Pitt přistoupil k ležícímu Giordinovi a poklekl vedle něho. Pak se znovu otočil k Delfovi. „Vy zabíjíte z pouhé nenasytlosti, kvůli ničemu jinému. Dokonce se vám podařilo tuto chladnokrevnou filozofii naočkovat i své dceři. Váš otec byl možná pacifista, ale to, co doktor Moran začal z vědeckých a humanitárních důvodů, se ve vašich rukou mimovolně změnilo v nejrafinovanější sérii únosů v celé námořní historii.“

„Jen mluvte dál,“ vyzval ho ponuře Delf. „Chci to slyšet celé.“

„Chcete to slyšet od protivníka?“ nadhodil Pitt neutrálním tónem. „Chcete slyšet, co se o vás píše v našich záznamech? Dobře. Nicméně, než budu pokračovat, uvítal bych, kdybyste tady Giordinovi mohl poskytnout trochu pohodlí. Je ponižující ležet na zemi jako nějaké zvíře.“

Delf poněkud váhavě kývl na strážné, kteří Giordina uchopili za paže a odnesli ho na gauč s červeným polstrováním. Teprve když Giordino pohodlně seděl, Pitt znovu promluvil. Následujících několik minut bude postrádat smysl, pokud se mu nepodaří toho dost uhádnout z plánů Delfovy podivné organizace. Mají-li mít šanci alespoň jedna ku stu, že uniknou rozdrčení při stále se blížící explozi, pak musí Giordina, Summer i sebe dostat z této místnosti. Obrovské křišťálové okno povolí jako první a dovnitř se pak vevalí miliony litrů mořské vody. Může se jen modlit, aby došlo včas k nějakému přerušení. Zhluboka se nadechl v naději, že jeho představivost se rozběhne naplno a nezklame ho, a spustil.

„*Explorer*, loď vašeho otce, přestala být potřebná v okamžiku, kdy vědci učinili podmořskou horu obyvatelnou. Doktor Moran však potřeboval finance k nákupu zařízení, aby mohl pokračovat v

podmořských stavebních aktivitách, takže se uchýlil k vůbec nejběžnějšímu podvodu – oklamání pojišťovny. Ošidit pojišťovací firmu o pár dolarů ve jménu vědy pro něj znamenalo docela přijatelné ospravedlnění takovýchto aktivit. Co na tom záleželo? On, stejně jako Lavella s Roblemannem, se stejně už vyčlenili ze společnosti. Takže se s *Explorerem* vypravil do Států, naložil ho bezcennými krámy a pojistil loď na nejvyšší možnou částku, to všechno samozřejmě pod jiným jménem a s jinou registrací. Pak odplul zpět ke Kanoli a otevřel kohouty ve dně lodi, jež se tak stala první obětí Pacifického víru. Samozřejmě neprodleně zažádal o vyplacení pojistky.

Všechno to fungovalo tak hladce, Delfe, že poté co oba vědci zemřeli a nemohli vám tedy oponovat, nedokázal jste odolat a rozjel jste to ve velkém sám. Jenom jste tentokrát celou operaci vylepšil. Loď, které jste potápěl, nepatřily vám. Tak jste měl dokonce větší zisk, protože jste nemusel investovat do jejich pořizování. Muselo to být zatraceně výnosné. A vlastně stále je. Celý postup je totiž až směšně jednoduchý. Zařídíte, aby se pár vašich mužů nechalo najmout do posádky nákladní lodě plavící se na západ od pevniny směrem do Indie nebo do Orientu. Proč pokaždé na západ? Protože západní lodní trasy procházejí přímo nad vaším dvorečkem, tedy nedaleko Kanoli. Navíc se zboží se značkou MADE IN USA na černém trhu v zapadlých krajích snáz prodává. Jediné, co vaše tajná posádka musí pak udělat, je o pár stupňů odklonit loď, zasignalizovat do strojovny ZASTAVIT MOTORY a pak už jen počkat, než celá ta veselá parta pirátů vyšplhá na palubu a povraždí nevinnou posádku.

Nikdy se nenašla ani stopa po takto ztracených lodích. Jak je to možné? Mrtvá těla jste totiž zatížili a shodili přes palubu, trup lodi přetřeli od přídě až po zád', pozměnili několik nápadných rysů nástavby – a vmžiku tu byla úplně nová loď. Pak následoval prodej nákladu, pokud ovšem nešlo o nějaké horké zboží, v kterémžto případě šlo všechno bez meškání rovněž přes palubu. Pod novou registrací jste pak uskutečnili několik regulérních obchodních plaveb, pak jste loď znovu pojistili a následně potopili v blízkosti podmořské hory, abyste ji mohli případně použít jako náhradní díly na budoucí úpravy nešťastných přírůstků vaší podvodní flotily. Panebože, jak by vám tuhle organizaci museli závidět všichni španělští bukanýři, Delfe! Vždyť by vedle vás vypadali jenom jako parta ubohých smradů. Vám se podařilo přimět půlku světa, aby si myslela, že tam na dně odpočívá dobrých třicet lodí, zatímco jich ve skutečnosti je sotva polovina. Každá z nich byla zaregistrovaná a zmizela vlastně dvakrát. Jednou pod svým původním jménem a podruhé, když jste ji skutečně potopil.“

„To je velice jasnozřivá analýza.“ Posměch v Delfově hlase vyvracelo hluboké zaujetí, patrné v jeho očích.

„*Lillie Marlene*,“ pokračoval tiše Pitt, „to byl chytrý podvod. Tehdy začalo kolem podmořské hory přituhovat, pletlo se tu příliš mnoho soukromých jachet, pokoušejících se objevit ztracené loď. Bylo tedy jen otázkou času, kdy nějaký hloubkoměr nebo sonar objeví obrys potopeného trupu. Takže jste přišel s *Lillie Marlene*, abyste všechny pátrače odehnal.“

Pobřežní stráž, námořnictvo i obchodní loďstvo, ti všichni se nechali oklamat tajuplným nálezem na palubě té jachty. Z vás by byl skvělý tiskový mluvčí, Delfe. Ten popis mrtvých těl se zelenou kůží a spálenými obličejí vnesl hrůzu a strach z něčeho neznámého do duše každického pověřivého námořníka plavícího se v Pacifiku. Loď i posádka se začaly téhle oblasti vyhýbat jako moru. Všechny se vám je podařilo přesvědčit. Nikoho ani nenapadlo tuhle inscenovanou fasádu zpochybnit. Pak jste vyslal z paluby *Lillie Marlene* onu falešnou rádiovou zprávu. Radista byl tou dobou samozřejmě již po smrti. Zavraždila ho posádka španělské nákladní lodi *San Gabriel*, stejně jako všechny ostatní členy posádky.“

Pitt se na okamžik odmlčel, aby nechal svá slova náležitě vyznít. „To byl chytrý tah, nechat *Lillie Marlene* vybuchnout se všemi členy palubního výsadku. Ve skutečnosti však k žádné explozi nedošlo. Jachtu jste zajali a odvezli do blízkosti vaší podmořské základny, kde jste kompletně pozměnili její vzhled. Byla totiž příliš pěkná, než abyste ji nechal zničit. Teď ji nejspíš máte uvázanou v jednom z honolulských jachetních přístavů, s novým jménem a registrací u společnosti, která vlastní i další vaše loď. Jak se ta společnost jmenuje? Přece Pisces Pacific Corporation.“

Delf náhle zkameněl. „Vy víte o Pisces Pacific?“

„Copak o nich nevědí všichni?“ podivil se Pitt. „Mohu vás informovat, že vše, co se nachází mimo tuto podmořskou horu, je už v současnosti zabavené. Vaše obojživelné letadlo, kanceláře společnosti, radiový vysílač na Maui, mám-li jmenovat alespoň něco.“ Pitt viděl, že se ve svých dohadách nemýlil. „Měl jste to dobře vymyšlené, Delfe. Myslel jste na každou eventualitu. Dokonce i kdyby některá z vašich obětí stačila vyslat Mayday, vaše vysílačka na ostrově by signál efektivně zkomolila a namísto něho by vyslala poněkud zmatenou zprávu, uvádějící pouze polohu lodi, jež by však byla skoro dvě stě kilometrů vzdálená od skutečné polohy, kde došlo k pirátskému přepadení.“

V Delfově tváři se nyní zračila zloba. „Měl jste zemřít, Pitte. Měl jste zemřít už přinejmenším třikrát.“

„Jistě,“ pokrčil Pitt rameny. „Poprvé mě měl zabít dosti odporně hrubým způsobem onen šedivý nákladák. Byl to mimochodem zatraceně hnusný pokus na někoho s vaším vkusem. Ale nejspíš jste byl v časové tísní, zejména když vás Cinana informoval, že jsem byl toho rána přidělen do služby u admirála Huntera. Po onom zfušovaném pokusu vaší dcery předchozího večera by bylo nepříjemné, kdybych se v tom začal sám šťourat, nebo ještě hůř, kdyby snad Adrianě Hunterové uklouzla nějaká poznámka o jejím vztahu s Cinanou. To všechno vedlo k jedinému závěru: Pitt musel být odstraněn, a to rychle.“

„Jste mazaný, pane Pitte,“ pronesl zvolna Delf. „Mazanější, než jsem si o vás myslel. Nicméně to teď už nehraje roli. Představení skončilo. Dohadoval jste se docela správně. Jenom jste se zmýlil ohledně mého otce. Byl to dobrý člověk. On i jeho vědecktí přátelé zemřeli, když jednou selhala vodní pumpa a oni se utopili v zaplaveném tunelu krátce před dokončením celého projektu. Zasluky za mizení lodí náleží jenom mně. Jenom já jsem naplánoval a provedl celou operaci, počínaje zajetím *Exploreru*. Dopustil jsem se několika chyb, ale ani jedné takové, která by se nedala zahladit. Ano, pane Pitte, vy prostě jenom blafujete. Kapitán Cinana mě průběžně informoval, až do svého nešťastného konce. A během posledních čtyřadvaceti hodin si to admirál Hunter dohromady zaručeně nedal.“

Delf si přejel dlaněmi obočí a promnul si zavřené oči. Vypadalo to, jako by chtěl potlačit nějakou starou chybu. „Vy jste byl mým nejneomluvitelnějším omylem. Třicet let dokonalé izolace, a vy jste ji málem zničil.“

„Třicet let je dlouhá doba, aby člověku procházel takhle ohavný zločin,“ opáčil Pitt. „Zničil jste se ale sám, Delfe. Ukousl jste si větší kus, než jste dokázal spolknout. Vaší nejhorší chybou bylo přepadení *Starbucku*. Jedna věc je unést obchodní loď nebo nějakou zábavní jachtu. Pobřežní hlídka zřídka kdy provede něco víc než jen hladinové pátrání v oblasti, kde se loď údajně naposledy nacházela.“

Když ale zmizí vojenská loď, námořnictvo nepřestane prohledávat moře, bez ohledu jak velická a hluboká ta oblast je, dokud nenalezne zbytky plavidla.“

Delf se dlouze zadíval na podmořské okno. „Kdyby kapitán Dupree dodržel svůj původní kurz, neodchýlil se od něj a nenalezl naši základnu, byl by i se svojí posádkou stále ještě naživu.“

Pittovy oči připomínaly okrouhlé kusy ledu. „Jak jste to dokázal? Jak se vám podařilo zajmout nukleární ponorku pod vodou?“

„Bylo to docela jednoduché,“ odpověděl Delf. „Mí muži napnuli ponorce do cesty silné ocelové lano, o které se zachytily její šrouby.“

Když pak zastavila, násilím jsme otevřeli několik ventilů balastních nádrží, vpustili jsme do nich vodu a zaplavili dvě vnitřní oddělení. Když *Starbuck* klesla na dno, začali jsme rušit její nízkofrekvenční rádiové signály a zvenku zapečetili únikové poklopy. O několik měsíců později, když došly zásoby jídla a posádka byla pořádně zesláblá, moji lidé vstoupili do ponorky a zneškodnili původní mužstvo.“

„Skutečně velice jednoduché,“ opakoval ponuře Pitt. „*Starbuck* představovala kořist století, dokonalý vrchol lupičských aktivit. A přitom vám to prošlo. Námořnictvo pátralo stovky kilometrů daleko. Trvalo pouhých pár dní, než byla voda ze zaplavených oddělení vyčerpána, a *Starbuck* tu seděla jako nová na dně, devadesát stop pod hladinou. Byl tu ale jeden problém, Delfe. Nejdřív jsem to nechápal, nedávalo to smysl. Máte nejmodernější nukleární ponorku na světě včetně raket s válečnými hlavicemi, sedící pár set metrů od vlastního prahu, a vy s ní ani o centimetr nepohnete. Nevíte totiž, jak ji obsluhovat. *Starbuck* je pořádně složitá mašina. Poté co váš otec a další vědci zemřeli, zůstal jste tu jediný vy s alespoň troškou inteligence. Celá tahle slavná organizace je vybudována na pouhé slepé poslušnosti k vám. Ani jeden z vašich lidí toho v hlavě moc nemá. Proto jste nechal naživu námořníka Farrise v naději, že ho mučením přimějete, aby pomohl vašim lidem dopravit *Starbuck* do nějakého ruského nebo čínského přístavu, kde byste ji mohl prodat. Avšak Farrisův mozek vlastně přestal existovat. To utrpení, když viděl své kolegy postupně umírat nebo mizet, aby nakonec zůstal sám, bylo na něj příliš. Sesypal se. Už nikdy se z toho plně nevzpamatuje.“

„To byl jen takový drobný omyl v kalkulaci,“ poznamenal unaveným hlasem Delf.

„Co se stalo s *Andrejem Vyborgem*, Delfe? To Rusové došli k závěru, že mezi zloději se nedá nikomu věřit a že se radši sami pokusí *Starbuck* unést?“

„Tentokrát se dokonale mýlíte, majore Pitte,“ Delf si jemně třel místo, kam ho Pitt prve zasáhl. „Kapitán *Andreje Vyborga* pojal podezření, když se ta vaše *Martha Ann* příliš dlouho zdržovala na jednom místě. Přijel se proto přesvědčit, co se děje. Neměl jsem jinou možnost než ho zlikvidovat stejně jako ty ostatní předtím.“

„To vám muselo zlomit srdce, když jste přišel o *Marthu Ann*,“ poznamenal jedovatě Pitt. „Pokazila vám skóre, takže nejste jediný, kdo unikl.“

„Naneštěstí byla naše ztráta dost velká,“ přiznal Delf. „*Martha Ann* byla naprogramovaná, aby se vrátila do Pearl Harboru ještě dřív, než s tím moji muži stačili něco udělat.“

„Mohl jste ji vyhodit do povětří.“

„Na to bylo příliš pozdě. Kapitán Cinana nás varoval, že už sem z ostrovů letí nová posádka převzít loď. Měli jsme sotva dost času odklidit své mrtvé a raněné.“

„Zdá se, že vám nic nevychází, že ano?“ prohodil konverzačním tónem Pitt.

„Vy jste byl na *Marthě Ann*,“ pronesl ledovým hlasem Delf. „Byl jste to vy, kdo postřílel několik mých mužů a nakonec odtamtud v helikoptéře odvezl lodní posádku. Byl jste to zase vy, kdo překazil moje plány.“

„Trhněte si nohou,“ vyhrkl Pitt vztekle. „Pamatujte, že vy jste mě do toho zatáhl. Já se vás neprosil, abych našel tu komunikační kapsli.“

Delf vycenil zuby. „Proč jste přišel sem?“ otázal se naléhavě. „Jaké přesně tu máte poslání?“

„Zachránit Adrianu Hunterovou,“ odsekl Pitt.

„Lžete!“ vykřikl Delf.

„Jen si poslužte.“

Delfovy oči se doširoka rozevřely. Náhle věděl. Divoce udeřil Pitta do obličeje. Ten klopýtl, až se zarazil o stěnu. V ústech ucítil sladkou chuť krve.

„Ta ponorka,“ pronesl potichu a bezbarvě Delf. „Zjistil jste, že *Starbuck* je schopná plavby, zabil jste mé lidi a utekl spolu s Farrisem. A teď jste se vrátil s posádkou, abyste s ní odjel.“

„Jak jsem slíbil,“ prohlásil Pitt. „Nic než pravdu. Nemýlíte se, Delfe. Přivezl jsem s sebou posádku, aby zachránila *Starbuck*. Zatímco tu stojíme a diskutujeme o vašich hříšných a kriminálních skutcích, ponorka už byla vyzdvižena ze dna.“ Pitt pohlédl na hodinky. Bylo pět hodin jedenáct minut. „Řekl bych, že touhle dobou bude takových čtyřicet kilometrů jižně odsud.“

Jak je jenom válečné štěstí vrtkavé,“ pokračoval tiše Pitt. „To by vás ale rozhodně nemělo překvapovat. Nemohl jste přece být takový blázen, abyste věřil, že vám to bude procházet věčně. Za jedenáct minut vypálí raketový křižník *Monitor* malou jadernou střelu na střed vaší nejdražší podmořské hory. Za jedenáct minut my všichni zemřeme.“

„Tyto stěny nic nezboří,“ opáčil chladně Delf. „Jenom se rozhlédněte kolem sebe, majore. Základem této hory je žula, tvrdá krystalická žula, a ta je pevnější než železobeton.“

Pitt zavrtěl hlavou. „Jediná prasklina. Stačí, aby se objevila jedna jediná prasklina, a vevalí se sem voda pod tlakem desetkrát větším než z hasičské stříkačky a všechny tyhle jeskyně zaplaví. Každého člověka rozdrtí tlak vody dřív, než bude mít možnost se utopit.“

„Máte moc bujnou fantazii,“ zchladil ho Delf. „Nicméně, dokud jste zde vy, kapitán Giordino a slečna Hunterová, žádná raketa vypálena nebude.“

„Na to moc nesázejte. Rozhodnutí přišlo z Washingtonu, nikoliv od admirála Huntera. A vy Huntera podceňujete. Ten by rozhodně proti vydanému rozkazu za nás neorodoval. Kromě toho si určitě myslí, že Giordino a já jsme už mrtvi. A pokud jde o Adrianu, dřív, než bude po všem, se nikdo nedoví, že jeho dcera zemřela jako náhodná oběť při námořní operaci na zničení Pacifického víru. Ten chlap má spoustu kuráže a rozhodně nebude váhat obětovat Adrianin život za zastavení vašich aktivit.“

Z obrova pochmurného obličeje pomalu mizel klidný výraz, místo něj se tam vetřela nejistota. „To jsou slova. Jenom samá slova. Nic z toho nemůžete dokázat.“

Pitt se rozhodl vynést poslední kartu. Se zbývajícimi pouhými deseti minutami to bylo teď, anebo nikdy.

„Můžu vám podat absolutní důkaz, že to, co jsem vám řekl, je stoprocentní pravda. Informujte se u obsluhy vašeho rádia. Zjistíte, že váš vysílač na Maui je v rukou námořní pěchoty Spojených států. Dále se dozvíte, že admirál Hunter se s vámi posledních dvacet minut pokouší spojit, aby vám dal příležitost vzdát se.“

Delf se najednou rozesmál, nenávistně a hněvivě.

„Vy blázne,“ dokázal ze sebe dostat mezi záchvaty smíchu. „Vy pitomý blázne. Váš zoufalý bluf nevyšel. Nejste tak chytrý, jak si myslíte. Tohle jste nemohl vědět, vidíte? Ten vysílač na Maui už totiž není můj. Prodal jsem ho i se vším zařízením před šesti týdny Rusům. Já vaše vysílání tedy už nemonitoruji, to dělají Rusové. Sovětské námořnictvo bylo ochotné zaplatit za rádiové zařízení v takové blízkosti velitelství námořnictva Spojených států v Pacifiku astronomickou cenu. A kromě toho doufali, že odposloucháváním 101. flotily se dozvědí skutečnou polohu *Starbucku*. Mistrovský trik, nemyslíte, majore? Neměli ani ponětí, že jednají s organizací, která tu ponorku už získala.“ Vrhł na Pitta pomstychtivý pohled. „Jestli čekáte na záchranu v poslední chvíli, můj drahý Pitte, pak jenom marníte čas. Žádné zprávy od admirála Huntera se nedočkáte, nebude tedy žádná nabídka, abych se mohl vzdát, nebude ani žádná jaderná raketa, a to proto, že já tuhle podmořskou horu opouštím. Její úkol skončil. Zítra začnu přesunovat svou základnu jinam. Moje rádiové zařízení bylo již rozmontováno a bez něj není možný žádný kontakt ani s Pearl Harborem, ani s žádným jiným místem.“

Pitt neodpověděl. Prostě tam jenom zůstal stát a přemítal, jestli nadcházející minuty budou jeho posledními.

„A to je pouze polovina,“ zašklebil se Delf. „Že prý jste odsunul *Starbuck* skoro o čtyřicet kilometrů na jih. Jak velkou praxi člověk potřebuje, aby se dokázal tvářit tak přesvědčivě jako vy, když ze sebe sypete nestydaté lži?“ Hlasitě se zasmál. „V jednom jste měl pravdu, Pitte. Opravdu nejsem schopen řídit ponorku s nezkušenou posádkou. Nicméně se mi podařilo porozumět jejímu systému vyrovnávacích nádrží. V současné době jsou všechny vzduchové tanky prázdné. A přesto stále sedí zabořená do dna. Nic, kromě rozsáhlé záchranné operace, ji také neuvolní. Měsíce nehybného pobytu na jednom místě umožnily vytvoření tak silné přilnavosti, jakou žádné balastní nádrže nepřemůžou. Ano, škoda. Vaše posádka námořníků ponorek je prakticky už teď mrtvá, jestli je již dřív neskolilo sedm mých nejlepších mužů. Věděl jsem, že vaše námořnictvo se jen tak lehce nevzdá. Stejně tak jsem si byl jistý, že se znovu vrátí a pokusí se získat tu vaši drahocennou ponorku zpátky. Proto jsem na její palubě zanechal své nejvěrnější – muže, kteří milují zabíjení. Proti nim bych vaší posádce techniků nedal šanci ani jedna ku deseti tisícům.“

Pitt se pokusil po Delfovi vyrazit. Toužil vrazit pěstí do zubů pod jeho žlutýma očima. V té chvíli však po něm vystřelil jeden ze strážců. Střela ho škrábala na levém rameni. Skácel se bokem na stěnu a po ní se zvolna sesunul na kamennou podlahu.

Summer zaúpěla, napůl jako by se dávila, napůl lítostivě. Oči jí blýskly bělmem kolem šedé duhovky. Pohnula se směrem k Pittovi, pak ale tázavě pohlédla na svého otce. Ten zavrtěl hlavou a Summer se devótně stáhla zpátky.

Giordino se ani nepohnul. Stále zdánlivě netečně zíral na Pitta, ten však bezpečně zaregistroval jeho milimetrové kývnutí.

„Bitvu jste vyhrál,“ procedil Pitt mezi zaťatými zuby. „Ale nevyhrál jste válku.“

„Zase chyba, majore Pitte. Já vyhraju. Z celkového pohledu zaručeně vyhraju. *Starbuck* byla dar nebes. Jakmile uzavřu obchod, řekněme změnu jejího vlastnictví, můžu ukončit svou působnost tady v Pacifiku a přesunout své aktivity do méně náročných oblastí. Jsem si jistý, že noví majitelé ponorky ocení zejména rakety typu Hyperion.“

„To je nukleární vydírání!“ vyhrkl Pitt poněkud zastřeným hlasem. „Jste blázen!“

„Nukleární vydírání? Ale jděte, majore. Jak ubohé. To by se hodilo maximálně tak do nějakého špionážního románu. Nemám přece nejmenší zájem vydírat supervelmoci hrozbou nějaké atomové katastrofy. Moje motivy jsou ryze zistné. Přese všechno, co si o mně myslíte, já nemám žaludek na zbytečné zabíjení žen a dětí. U mužů je

to něco jiného. Zabít muže je stejné jako zabít nějaké zvíře. Poté člověka nikdy nepronásleduje ani stopa výčitek.“

Pitt se zapřel o stěnu a narovnal se. „Nikdo to zaručeně neví líp než vy.“

„Ne,“ pokračoval Delf. „Můj plán je daleko rafinovanější a ve své jednoduchosti vlastně geniální. Zařídil jsem prodej *Starbucku* i jejího zbraňového systému jedné z arabských zemí produkujících ropu. Nezáleží na tom, která země to konkrétně je. Důležité je, že jsou ochotni zaplatit značnou sumu, a to bez smlouvání.“

„Jste blázen,“ opakoval Pitt. „Totální a beznadějný šílenec.“ Delf však jako blázen nevypadal a ani se tak nechoval. Všechno, co řekl, se zdálo mít svou logiku. Kterýkoliv z bohatých arabských států mohl skutečně být ideální kupec.

„To brzy uvidíme.“ Přistoupil k interkomu a promluvil do něj. „Připravte miniponorku. Budu tam během pěti minut.“ Pak se obrátil zpět k Pittovi. „Provedu osobní inspekci *Starbucku*. Ty členy vaší posádky, kteří přežili, pokud tam vůbec někdo takový zůstal, budu od vás pozdravovat.“

„Zbytečně ztrácíte čas,“ odpověděl Pitt nevlídně.

„Myslím, že ne,“ opáčil pohrdavě Delf. „Ta ponorka zaručeně sedí tam, kde jsem ji zanechal.“

„Námořnictvo se *Starbucku* nikdy nevzdá, to ji radši zničí.“

„Zítřka touto dobou už do toho nebudou mít co mluvit. Bude tu totiž arabská záchranná expedice, která trup vyzvedne. Jsme v mezinárodních vodách. A vaše námořnictvo se nikdy neodváží zaútočit na nějaký jiný stát kvůli opuštěnému vraku. Celý svět by je totiž odsoudil jako agresory a původce válečného aktu. Nezbude jim tedy nic jiného než se modlit, aby se s Araby na vrácení ponorky nějak domluvili. Já v té chvíli však už budu mít své nálezny – tři sta milionů britských liber – uložené v jedné švýcarské bance a budu na cestě odsud.“

„Vy tuhle podmořskou horu nikdy neopustíte,“ slíbil Pitt, tvář zkřivenou nenávistí. „Za osm minut zemřete.“

Delfovy oči zachytily Pittův pohled. „Tak? Já tedy zemřu?“ Odvrátil se, jako by se nechtěl dívat na nějaký obtížný hmyz, a přistoupil ke dveřím. Ohlédl se. „Pak tedy budu alespoň mít to uspokojení, že vás uvidím umírat jako prvního.“ Kývl na strážce. „Hod'te je do moře.“

„Žádné poslední přání odsouzenců?“ otázal se Pitt.

„Žádné,“ odsekl Delf s ďábelským úšklebkem. „Ještě jednou tedy sbohem, majore Pitte. A díky za velice zábavný rozhovor.“

Ozvěna jeho kroků dozněla a následovalo mrtvé ticho. Bylo za pět minut pět.

Kapitola 18

Giordino se začal zmítat, vzepřený na loktech, celé tělo se mu otřásalo v křečích a oči měl obrácené v sloup. Přitom se mu podařilo spadnout z gauče. Rukou si svíral hrdlo. Zadržel dech, až v obličeji téměř zmodral. Poslední chumáč slin, který si šetřil právě na tento okamžik, vyprskl třesoucími se rty v obláček pěny, který mu při každém namáhavém výdechu bublal u pusy. Bylo to mistrovské představení, které ohromené a nedůvěřivé strážce plně zaujalo.

Pitt je pozoroval, jak se oba, se zbraněmi stále ještě namířenými na něj, shlukli kolem Giordina, sklonili se k němu a položili si jeho bezvládné ruce kolem ramen. Pak, stále bez jediného slova, pokynuli Pittovi, aby šel před nimi.

Pitt přikývl, ale přesunul se na opačnou stranu místnosti až k Summer.

„Summer,“ oslovil ji tiše. Jemně se dotkl jejího ramene a pohlédl do unavené tváře. „Mám ti toho spoustu co říct a přitom zbývá tak málo času. Nepůjdeš se mnou?“

Přikývla a pokynula strážcům. Ti jen chápavě sklonili hlavu. Summer vzala Pitta za paži a vedla ho do jasně osvětlené chodby vytesané ve skále.

„Odpusť mi, prosím.“ Její hlas byl sotva hlasitější než pouhý šepot.

„Co ti mám odpouštět? Za nic z toho přece nemůžeš. Už jsi mi dvakrát zachránila život. Proč jsi to udělala?“

Zdálo se, jako by neslyšela. Pohlédla do Pittových očí a z jejího obličeje tolik vyzařovala něha a krása, až všechno ostatní v chodbě potemnělo a pohaslo. „Mám takový zvláštní pocit, když jsem s tebou,“ zamumlala. „Není to jenom štěstí nebo spokojenost, ale ještě něco jiného. Nedokážu to pořádně popsat.“

„Ten pocit se jmenuje láska,“ odpověděl jemně Pitt. Sehnul se, ucukl přitom bolestí vystřelující z ramene, ale pak ji políbil na víčka.

Strážní podpírající Giordina se překvapeně zastavili. Jeho nohy se bezvládně vláčely po zemi, hlavu měl skloněnou k pravému rameni. Strážní si nevšimli, že se jim Giordinova předloktí pomalu a postupně přesunují po ramenou, až se zarazila na krku. Pak následovalo prudké stažení bicepsů a hlavy obou strážců na sebe s hlasitým cvaknutím narazily.

Giordino se vztyčil na svých nejistých, rozedraných nohou, na tváři spokojený úsměv. „To bylo přímo umělecké představení, ne?“

„Každický detail jako z filmu,“ ušklíbl se Pitt v odpověď. Uchopil Summer za bradu a zeptal se: „Pomůžeš nám dostat se odsud?“

Pomalou pozvedla hlavu a pohlédla na něj závojem rozpuštěných rusých vlasů. V té chvíli vypadala jako vyděšené děcko. Pak ho objala kolem pasu a pevně se k němu přitiskla. V šedých očích se jí objevily slzy.

„Miluju tě,“ vydechla, vychutnávajíc ta slova. „Miluju tě.“

Pitt ji políbil znovu, tentokrát na rty.

„Nechci se mezi vás dva míchat,“ ozval se Giordino, „ale čas kvapí.“

Summer pohlédla na oba bezvědomé strážné a vyrazila jako první. „Ať zmizíme, než nás tu objeví některý z otcových lidí.“

„Počkej!“ zarazil ji Pitt. „Kde je Adriana Hunterová? Musíme ji vzít s sebou.“

„Má pokoj vedle mé ložnice.“

„Zaved’ nás tam.“

Něžně se dotkla jeho ramene. „Ale jak? Ty jsi raněný a tvůj přítel nemůže chodit.“

„Tenhle kříž jsem zvyklý nosit už celá léta.“ Pitt poklekl vedle Giordina, který se ho beze slova chytil kolem krku. Pak ho Pitt jednou paží podebral pod kolena a vrávoravě se zvedl.

„Teď musím vypadat jako batole,“ reptal Giordino.

„Rozhodně tak ale nevážíš.“ Pitt kývl na Summer. „Oukej, ved’ nás.“

Summer vyrazila kupředu, opatrně se přitom rozhlížela na obě strany chodby, jestli je vzduch čistý.

Takto se pohybovali jen chvíli, když je Summer mávnutím ruky zahнала, protože z postranní chodby se k nim kdosi blížil. Pitt pustil Giordina na zem a oba vklouzli do nějakých dveří. Cizí kroky se rozléhaly prázdným prostorem na opačné straně křižovatky chodeb.

Asi pět vteřin se kroky přibližovaly. Pittovi ještě námahou bušilo srdce a po obličeji se mu řinul pot. Jeden muž proti dvěma vyčerpaným a zlomeným lidským troskám. Dvě silné nohy proti dvěma rozklepaným. Pitt bez velkého rozmýšlení došel k závěru, že sázky rozhodně nemluví v jejich prospěch. Pak ale kroky minuly křižovatku chodeb a postupně se vzdálily.

„Pojďte, pojd’te,“ zašeptala Summer ze sousedních dveří. „Už je tu bezpečně.“

Pitt znovu zvedl Giordina a namáhavě pokračoval v cestě.

„Jak jsme na tom s časem?“ otázal se Pitt.

„Nestihneme to,“ odpověděl ponuře Giordino, „jestli ta raketa přiletí na čas.“

„Určitě dorazí přesně,“ hekal Pitt. „V tom se Delf mýlil. Když námořnictvo neobdrží na svou výzvu ke kapitulaci žádnou odpověď, bude to považovat za výraz vzdoru a na podmořskou horu zaútočí.“

Summer držela Pitta za ruku a vedla ho. Snažila se současně ze všech sil podpírat jeho bolavé, těžce zkoušené tělo. Pitt klopýtal, pokládal jednu nohu před druhou a neustále si v duchu říkal: ještě jeden krok, ještě jeden, a už tam budeme. Nakonec, právě když vyčerpал opravdu poslední špetku vytrvalosti, se Summer zastavila před jedněmi postranními dveřmi. Přiložila na ně ucho a okamžik naslouchala. Pak je potichu rozevřela dokořán a vstoupila dovnitř. Pitt ji vrávoravě následoval. Uvnitř klesl na kolena a nechal Giordina sklouznout zadkem napřed na hustý rudý koberec.

Summer se rozběhla k velkému lůžku, vytesanému do protější stěny, a zatřásla spící Adrianou. „Vzbudte se, slečno Hunterová. Vzbudte se, prosím vás!“

Adriana v odpověď jen tiše zaúpěla. Summer ji popadla za zápěstí a stáhla její nahé tělo z postele na zem.

Jakmile si Adriana uvědomila, že na koberci leží Pitt s Giordinem, rychle se probrala. Aniž by se pokusila zakrýt svou nahotu, rychle přeběhla pokoj a poklekla vedle Pitta.

„Och, můj Bože, Dirku! Co se ti to stalo? Jak ses sem dostal?“

„Přišli jsme pro tebe,“ vypravil ze sebe mezi lapavými dechy.

Adriana pomalu a nevěřícně vrtěla hlavou.

„Ne, ne, to není možné. Odsud žádná cesta nevede.“

„Z vedlejšího pokoje, ze Summeriny ložnice, vede průchod do moře...“

Pitta přerušilo vzdálené dunění exploze. Celá místnost se otřásla. Raketa z *Monitoru* právě dopadla na hladinu nad podmořskou horou. Působením vzdálené síly se pohnuly hedvábné záclony a na kamenném stole se rozdrnčely drobné ozdoby z korálu.

„Není čas na vyprávění,“ pravil úsečně Pitt. „Všichni ven.“

Summer vypadala náhle jako ztracená a zmatená, neschopná jediného pohybu. „Já nemůžu... můj otec.“

„Bud' půjdeš s námi, nebo zemřeš,“ pravil Pitt důrazně. „Tahle hora se každou chvíli zřítí.“

Několik vteřin zůstala bez hnutí, až ji vzpamatoval další otřes. Rozběhla se ke své ložnici, Adriana těsně za ní, a nakonec se bolestivě belhali Pitt s Giordinem.

Sotva stačili vstoupit do Summerina exoticky modrého pokoje, když je mohutné zachvění doprovázené ohromujícím hlukem srazilo k zemi. Chodbami se s duněním expresu hnaly tlakové vlny, vyvolané masivním vniknutím mořské vody do širokých prasklin a štěrbin v

povrchních vrstvách podmořské hory, jež nemilosrdně drtily vše, co jim stálo v cestě.

Když se Pitt zase vyškrábal na nohy, zapomněl pro tu chvíli na všechnu bolest. Přibouchl dveře na chodbu, popadl Adrianu za paži a strčil ji skrz závěs do východového tunelu. Pak se vrhl k ležící Summer, zvedl ji ze země a hodil ji za Adrianou. V té chvíli se ze stropu utrhlo obrovské zrcadlo a zřítilo se do místnosti. Jeho střepy minuly Pitta o pouhé centimetry. Okamžitě následovala vodní kaskáda, provázená divokým rachocením rozestupující se skály.

„Ale!“ vykřikl Pitt přes hluk záplavy vody a kamení.

„Tady!“ ozval se Giordino. Zpod kamenného toaletního stolku se vynořila ruka a zamávala.

Pitt se prodral bílou pěnou na povrchu rychle stoupající břidlicově sedé vodní masy a popadl Giordina za ruku.

„Nech mě být!“ varoval ho Giordino. „Jestli mě poneseš, nikdy to nestihneš včas.“

„To si mám nechat uklouznou příležitost získat medaili za záchranu života?“ odsekl Pitt. „Ani náhodou.“

Hodil si Giordinovu ruku kolem krku a tak svého přítele napůl nesl, napůl vlekl do tunelu ve skále. Když se dostal na jeho začátek, voda mu dosahovala již ke kolenům a ve vírech mizela v temnotách.

„Ženy půjdou první,“ přikázal Pitt.

Aniž by čekaly na další pokyn, Adriana i Summer se začaly namáhavě brodit zužující se chodbou.

Postup s Giordinem v náručí byl značně pomalý, takže Pitt brzy ztratil dívky z dohledu. Po nakloněné podlaze tunelu se valil silný proud vody, který Pittovi podrazil nohy. Upadl. Hlava se mu přitom dostala pod hladinu, až si vdechl slanou mořskou vodu. S kašláním se zvedl na kolena. Náhle mu pomohla na nohy jakási silná, svalnatá paže, která se vynořila zdánlivě odnikud.

Byl to Giordino, bolestivě skřípající zuby v agonii z odřených nohou.

„Tohle je jeden z těch dobrých skutků, kterého budeš litovat,“ zamumlal Giordino.

„Pořád jenom samé stěžování,“ prskal Pitt, jak vykašlával z plic vodu. „Nic jiného neumíš. Tak pojd', musíme chytit loď.“

Kluzká kamenná rampa se postupně rozšiřovala a přecházela ve schodiště, po němž se Pitt pohyboval už přece jen poněkud snadněji.

Žluté fosforeskující kameny padaly kolem nich jako obrovské kroupy a s cákáním mizely ve vodě. Zvláštní zářivá barva kamenů, uvolňujících se z klenutého stropu chodby, vytvářela tajuplný dojem strašidelného deště meteorů. Nakonec se kypící vodní proud ztenčil, to

když vodní masy začaly přepadávat přes okraj schodiště do jezírka pod nimi, takže Pitt konečně viděl, kam šlape.

„Drž se, brácho,“ povzbuzoval Giordina. „Už tam skoro jsme. Ty dvě sochy musí být hned za příštím ohybem.“

„Vidíš ženy?“ chtěl vědět Giordino.

„Ještě ne.“

Ony tam ale budou, tím si byl Pitt jistý. Žilami se mu začal šířit pocit jistoty. Teď už byli příliš blízko svému cíli, než aby zahynuli. Podařilo se jim přežít explozi. Jakmile se teď ocitnou v moři, bude je čekat jen krátký úsek k proplavání zevními jeskyněmi a potom k hladině. Pravda, venku na ně může čekat smrt v podobě žraloků, utonutí nebo prostého vyčerpání. Ale dokud jsou naživu, Pitt je nepřestane pobízet, než se jim brána života skutečně definitivně zavře před nosem. Nyní přidal do kroku a vlekl za sebou Giordina přes dva schody naráz, jen aby tuto klaustrofobickou část cesty co nejvíce zkrátil. Mají-li zemřít, pak raději v dohledu slunečních paprsků a pod otevřenou oblohou.

Když konečně překonali poslední ohyb chodby, Pitt spatřil Summer. Stála na okraji jezírka, v nažloutlém fosforeskujícím světle jako nějaká další socha.

Objevila se rovněž Adriana, unaveně se opírala o podstavec jedné z kamenných plastik. Když se k ní přiblížili, pozvedla oči naplněné hrůzou.

„Dirku... už je pozdě,“ zamumlala. „On...“

Pitt ji přerušil uprostřed věty. „Už není čas na mluvení. Začíná povolovat strop...“

Poslední slova mu zamrzla v krku. Únava, bolest, radost i naděje se náhle spojily a přeměnily se v pocit porážky. Zpoza jedné sochy mořského boha totiž vystoupil Delf. V pravé ruce držel velký kolt, kterým mu mířil přímo na čelo.

„Odcházíte před koncem večírku?“ pronesl hlasem plným nenávisti.

„Vždycky se začnu nudit,“ odpověděl Pitt s bezmocným pokrčením ramen. „Můžete mě klidně zabít. Nezbyvá vám moc času, jestli chcete zachránit ostatní.“

„Jak šlechetné od vás, majore,“ pronesl Delf posměšně, v obličeji zlý, krutý výraz. „Detaily vás ale nemusí zajímat. Moje dcera a já budeme totiž jediní, kteří tuto jeskyni opustí živí.“

Chvíli nikdo nepromluvil. Jedinými zvuky bylo občasné šplouchnutí, jak ze stropu padaly do vody uvolněné kameny. Hluboko v nitru podmořské hory se ozývalo hřmění, jež otřásalo chodbami, vytesanými před dávnými věky ve skále. Kanoli bude brzy, velice

brzy, totálně zničen bez naděje, že by ho ještě někdy někdo mohl znovu objevit.

Jeskyní se náhle rozlehla rána, hromové crescendo rozechvělo její kamenné stěny.

Na zlomek vteřiny Pitta napadlo, že to snad Delf vystřelil. Pak si však uvědomil, že zdroj zvuku je někde nahoře nad jejich hlavami. Vtom se odlouppla celá jedna stěna jeskyně, zřítíla se a jako kamenná lavina se hnala dolů po schodišti. Pitt prudce strčil do Summer, až po hlavě vletěla ze schodů přímo do žlutého vodního jezírka. Téměř současně se vrhl na Adrianu a zakryl její tělo svým.

Pak lavina udeřila. Po nakloněné ploše se valily tuny zlatě zbarvených kamenů, jež nakonec zablokovaly schodiště. Jedna z vytesaných postav zůstala nehybně stát na svém podstavci i v tomto náporu, zatímco druhá socha neodolala kamenné záplavě a padla. Ohromenému Pittovi připomněla obraz kovboje, padajícího z koně uprostřed stáda zdivočelého dobytka.

Jen zatnul zuby a podvědomě napjal svaly na zádech, jak na něj kameny nemilosrdně pršely. Když ho do boku udeřil jeden valící se balvan, uslyšel, spíš než ucítil, že mu prasklo žebro. Obličej ho svědíl pod pramínkem krve, stékajícím mu po tváři z otevřené rány na hlavě. Nad rachocením kutálejících se kamenů uslyšel zvláštní pronikavý křik. Zdál se jaksi vzdálený, až teprve po chvíli si uvědomil, že vychází ze rtů Adriany, jen několik centimetrů od jeho ucha. Dívka propadla nekontrolované hysterii. Kameny nepřestávaly padat, takže mu úplně zavalily nohy a spodní část těla až do pasu. Byl nyní zcela přitisknut k zemi a nemohl se hýbat. Ještě pevněji sevřel paži Adrianu, jako by z ní tím objetím mohl vyhnat strach.

Trvalo přinejmenším celou minutu, než si Pitt uvědomil nastalé ticho, přerušované jen občasným zarachocením nějakého menšího kamene. Teprve nyní si uvědomoval křečovitě záchvěvy Adrianina těla, které se, otupělé hrůzou, zmítalo vzlyky.

Pomalů zvedl hlavu a rozhlédl se po nerovném povrchu vrstvy kamení. Ve vlhkém jeskynním vzduchu se vznášel závoj fosforeskujícího prachu, jenž jako roj svatojánských mušek pomalu klesal ke kamenné podlaze. Jedna socha pořád ještě vzpřímeně stála a chladně upírala zrak do prázdnoty. Její podstavec obklopovala silná vrstva balvanů. Druhou sochu nebylo vidět, Pitt tuto pomlácenou a rozbitou starou památku spatřil až při pozornějším pohledu.

Vtom se pod ní cosi pohnulo. Pitt na to místo upřel zrak a vyprostil ze sevření jednu ruku, aby si z očí vytřel krev a prach. Neznámý objekt se poněkud nadzvedl, otočil se a nakonec na Pitta upřel pár žlutých očí. Byl to Delf.

Jeho obrovité tělo leželo skoro celé pod rozbitou sochou, nad ní se rýsovala jen hlava a jedno rameno. Z úst mu vytékala krev, Delf to ale, jak se zdálo, nevnímal. Náhle se jeho zlaté oči plné jedu zúžily, to když poznal Pitta.

Nyní se již trochu rozjasnilo, takže Pitt a Delf ve stejný okamžik uviděli ležet na zemi kolt. Jeho ocelově modrá hlaveň vyčuhovala z kupy kamení něco přes metr od Delfovy hlavy. Zatímco se Delfova ruka pomalu blížila ke zbrani, Pitt v duchu proklínal svou bezmoc. Pokusil se napřít všechny zbytky unikající síly, aby se osvobodil, ale jeho nohy byly až příliš pevně pohřbeny pod hromadou kamení. Prudce lapal po dechu a jeho mysl zaplavoval stále hlubší pocit beznaděje. Revolver byl o dobrého půl metru blíž Delfovi.

Také jeho tvář byla celá pokroucená námahou a kůže se mu leskla potem. Nic neříkal, šetřil každíčký gram rychle mizející síly. Ještě jednou pohlédl na Pitta, potřásl hlavou, jako by ho přemohla další vlna nenávisti, a silou vůle přinutil prsty přisunout se k ležící zbrani. V Pittově vnímání se vteřiny téměř zastavily na mrtvém bodě. Čas přestal existovat. Freneticky začal odstrkovat balvany ze svých nohou, i když každý pohyb byl pro něj spojen s nesmírnou bolestí a sil mu dramaticky ubývalo.

Delfovy konečky prstů se dotkly koltu a sáhly po něm. Hlaveň se lehce naklonila, takže Delf sevřel dvěma prsty její ústí a zatáhl. Zbraň se posunula o tři milimetry, ale pak z nejistého držení vyklouzla. Delf to však zkoušel znovu a znovu, až se čtyřiačtyřicítka konečně posunula na dosah jeho dlaně. Uchopil ji tak silně, až mu zbělely klouby prstů.

Delf zakašlal a z úst se mu vyřinula další krev, která potřísnila kameny, na nichž ležel. Ve svém úmyslu však ani na okamžik nezaváhal. S obličejem znetvořeným do zlomyslné grimasy pozvedl zbraň a palcem natáhl kohoutek. Tváří se mu mihl škleb, který obnažil karmínovou krví zbarvené zuby, a zamířil doprostřed Pittova čela, mezi jeho oči.

Náhle se pár desítek centimetrů před Delfem cosi pohnulo. Pitt fascinovaně sledoval, jak se z hromady kamení vynořuje další ruka. Jako nějaké strašidelné zjevení vstávající z hrobu se paže s rukou nejprve vztyčila vzhůru a pak se rozmáchla směrem k Delfovi. Pomalu se sevřela v pěst, jen malíček zůstal natažený. Nato pěst s rychlostí blesku dopadla na hlaveň a malíček až po první mezičlánek zmizel v ústí zbraně.

Giordino totiž nedosáhl tak daleko, aby dokázal zbraň uchopit, proto do hlavně vrazil malík. Věděl, že v případě, kdyby Delf stiskl

spoušť, i takováto provizorní ucpávka postačí k dostatečnému náhlému vzestupu tlaku v hlavni, aby došlo k roztržení závěru.

V Delfových očích se objevil pohled nevěřícího překvapení. Poněkud chabě se pokusil trhnout koltem na jednu a na druhou stranu, ale síla ho už dávno opustila. Byl sotva schopen udržet zbraň, natož dokázat se zbavit této nevíтанé překážky. Prst zůstal v hlavni. Zdálo se, že Delf zvažuje situaci, mozek mu však pomalu zahalovala temnota. Ještě naposledy se mu na tváři objevil onen krvavý úšklebek a pak stiskl spoušť.

Jeskyně se otřásla tlumeným zvukem výstřelu. Z klenutého stropu se uvolnilo několik drobných kamenů a spadlo na zem.

Pravá strana Delfova obličeje zmizela. Těžce poškozený revolver mu vypadl z ruky, on sám upadl kupředu a hlavou prudce narazil do skály.

Giordino nevydal jediný zvuk. S paží a rukou stále napjatou rozevřel pěst a uvolnil palec a tři prsty – celý malíček byl rozdrcen.

Pitt se znovu dal do boje se svým kamenným vězením. Konečně se mu podařilo uvolnit se. Pak zvedl Adrianino tělo a opřel je o ještě stojící kamennou sochu. Děvče bylo v bezvědomí.

„Jestli se na to cítíš,“ zamumlal Giordino bolestivě sevřenými rty, „co kdybys mě vyhrabal z těch ruin?“

„Vydrž,“ odpověděl Pitt.

Přeplazil se ke svému příteli a společnými silami pak odvalili balvany, které zakrývaly celé Alovo tělo kromě obličeje a jedné ruky.

„Nemáš vedle toho malíku zlomenou ještě nějakou další kost?“ chtěl vědět Pitt.

„Nemám,“ odvětil Giordino stručně, ve tváři bolestivou grimasu. „Co ty?“

„Jenom jedno nebo dvě žebra.“ Pitt si vysvlékl rozervanou potápěčskou kombinézu a začal ji trhat na pruhy. „Tak, teď ti zavážu ruku.“

„Už jsem kdysi slyšel o tom, že někdo věnoval svému příteli vlastní košili, ale tohle je přece jenom něco jiného,“ poznamenal s vděčným úsměvem Giordino.

Právě když skončil s obvazováním, uslyšel Pitt tiché zalapání po dechu z míst, kde kamenná lavina spadala do vodního jezírka. Z vody se tam soukala Summer, v očích skelný, zmatený pohled. Bezradně pohlédla na Pitta.

„Můj otec... co...?“ Hlas se vytratil do ztracena a slova zůstala nedopovězená a zmatená.

„Jenom klid,“ odpověděl Pitt. „Během pár minut jsme odsud pryč, v bezpečí.“

Natáhl k ní ruku, přitáhl ji k sobě a položil si její hlavu na paži. Prsty jí jemně odhrnul mokré vlasy z čela. Na spánku měla temně červenou ránu, jejíž okolí začínalo otékat. Pitt jí do ucha zašeptal několik slov a zlehka ji políbil na rty.

V jeskyni mezitím poměrně rychle stoupala voda a pohlcovala stále vyšší stupně schodiště. Pitt to však ani nevnímal. Obličej měl celý napjatý a plný lítosti nad Summer. Chtělo se mu hlasitě křičet, že ji miluje, ale místo toho jen němě pohyboval rty. Summer mu pohlédla do očí s výrazem jakési odtazité lhostejnosti. Také pohnula rty, pak pozvedla ruku a položila mu ji na prsa.

„Je mrtvý, že?“

„Ano, spadl na něj kámen,“ zalhal, ale byla to jen taková malá lež. Výstřel z koltu Delfovu smrt jenom urychlil. Jeho rozmlácené a polámané tělo by nejdéle do jedné hodiny svůj boj stejně zaručeně prohrálo.

„Strašně nerad vás dva ruším,“ ozval se Giordino, „ale asi bychom měli odtud zmizet dřív, než na nás, jak se tak říká, spadne střecha.“

Pitt ještě jednou políbil Summer a pak poněkud nejistě vstal. Právě se chystal požádat Giordina, aby probral Adrianu, když se náhle sama zjevila, celá nahá, pokrytá jen zlatým fosforeskujícím prachem jako nějaká pozlacená nymfa.

„Myslíte, že dokážete plavat?“ zeptal se jí Giordino.

„Pokusím se,“ zamumlala potichu Adriana.

„Ale, ty a Adriana půjdete jako první,“ rozhodl Pitt. „Ať se tě drží za ramena. Summer a já poplaveme za vámi.“ Povzbudivě na Giordina kývl. „Sejdeme se v sousední jeskyni.“

Giordino se rozhlédl. „Škoda že tu nemáme svou výstroj.“

„I kdyby tady byla, pod touhle spoustou kamení bychom ji stejně nenašli.“

„Tak pojd'te,“ vyzval Giordino Adrianu. „Velký západní a pacifický podmořský expres Alberta Giordina na nikoho nečeká.“ Jemně popostrčil Adrianu do vody. S chůzí měl problémy, ale plavání bylo snadné. Když si přitáhl její ruce kolem své býcí šíje, přitiskla mu tvář mezi lopatky. „Teď se pevně držte a zhluboka se nadechněte,“ nařídil jí. Vzápětí oba zmizeli. Na hladině po nich zbyla jen šířící se kola.

Summer se ještě jednou ohlédla na hromadu kamenů kolem padlé sochy. „Neexistuje něco, co by se dalo udělat?“ ujišťovala se.

„Ne, neexistuje.“

Smutek je podivná emoce. Dívčina usoužená a krásná tvář se náhle změnila v masku vzrušené rozhodnosti. „Miluju tě, Dirku, ale... ale nemůžu s tebou jít.“

Pitt na ni zůstal překvapeně hledět. „To je přece nesmysl!“

„Pochop, prosím tě,“ pravila prosebně. „Tato podmořská hora byla vždycky mým domovem. Tady leží pohřbená matka, a nyní i otec.“

„To ale není důvod, abys tu zemřela i ty.“

Položila si mu tvář na prsa. „Jednou jsem svému otci slíbila, že ho nikdy neopustím. Ten slib musím dodržet.“

Pitt se musel ovládat, aby odolal nutkání jí prostě nařídít, aby se okamžitě ponořila do jezírka. Namísto toho ji pohladil po vlasech a jemně řekl: „Jsem sobecký muž. Tvůj otec je po smrti a ty teď patříš mně. Chci tě. Potřebuju tě. Dokonce ani tvůj otec by si jistě nepřál tvou smrt, jenom abys splnila svůj dívčí slib.“ Pevně ji k sobě přitiskl. „Už žádné další odmlouvání. Odejdemo odsud spolu a odejdeme teď hned.“

Summer stále ještě poplákávala, když spolu, ruku v ruce, vklouzli do zlatě zbarvené vody.

Když se Pitt se Summer vynořili v sousední jeskyni, Giordino s Adrianou tam seděli na kamenné lavici.

„Co vám to tak dlouho trvalo?“ zeptal se Giordino. „Z celého toho čekání mi vyhládlo.“

Pitt zůstal ve vodě a jen se přidržoval kamenného břehu, neschopen na něj vylézt.

„Teď už jsme napůl doma,“ pronesl přesvědčivě. „Ještě kousek si zaplaveme k hladině a pak směr Honolulu.“

„Poplaveme ve stejném pořadí,“ pokračoval rozhodně Pitt. „A pamatujte, abyste cestou nezapomněli vydechnout. Nemá cenu, aby někdo ještě nakonec dostal vzduchovou embolii.“ Otočil se k Summer. Voda přeměnila její zelené šaty v průhledný závoj, jehož vlhká přilnavost odhalovala každičký detail její postavy. Za svůj život poznal Pitt mnoho žen všech typů a velikostí, ale vedle této dívky z podmořské hory vypadaly všechny jaksi bezbarvé. Summer natolik zaměstnávala jeho mysl, že si sotva všiml, když Giordino a Adriana opět vklouzli do vody.

„Uvidíme se nahoře,“ pronesl Giordino s úsměvem na rozloučenou. Starostlivý výraz v očích však skrýt nedokázal. Nikdo nemohl vědět, co na hladině najdou. Jestli tam vůbec něco bude.

Pittovi se podařilo usmát v odpověď. „Hodně štěstí! Dávej pozor na žraloky.“

„Neboj se. Jestli nějakého uvidím, tak ho kousnu první.“ Mávl zdravou rukou a s Adrianou pevně svírající jeho krk se potopil a zmizel v zevním tunelu.

V jeskyni se rozhostilo podivné ticho. Kalná voda jemně narážela na stěny a omývala drobné řasy. Po stropu podzemní komory tančily

odlesky zevního světla a po jeho nerovném povrchu vrhaly prchavé stíny.

„Tam nahoře nás oba čeká nový život,“ pronesl potichu Pitt.

Summer pohlédla do Pittových zelených očí a něžně mu pohladila tvář. Pak se rozplakala. Její srdce se ocitlo na rozcestí mezi oddaností k otci a láskou k tomuto muži, jehož sotva znala. Bojovala v sobě, snažila se dojít k nějakému rozhodnutí. Její dlouhé vlasy barvy zapadajícího slunce se zvedaly a klesaly v mírném vlnění hladiny v jeskyni, na tvářích se jí mísila mořská voda se slzami. Konečně došla k rozhodnutí.

„Jsem připravená,“ pronesla. „Máš bolestivé zranění, takže musíš plavat první. Já budu za tebou.“

Pitt němým přikývnutím dal za pravdu této logice. Rty se dotkl její ruky, pak se usmál, ponořil se pod hladinu a byl pryč.

Summer se dívala za jeho nahým tělem, klouzajícím mezi balvany a mizícím v moři.

„Sbohem, Dirku Pitte,“ zamumlala do prázdnoty jeskyně. Pak vyšplhala na kamennou lavici, prohnula své pružné tělo a skokem se ponořila pod hladinu. Na kratičký okamžik ještě pohlédla k sluncem zalitému východu z jeskyně. Pak se však obrátila a vyrazila zpět do žluté jeskyně za svým otcem.

Jak se Pitt blížil k hladině, voda se oteplovala. Sedmdesát stop, připomenul si, tolik ukazoval Giordinův hloubkoměr, když vstoupili do té malé vzduchové kapsy. Zahleděl se do modrozelenavého okolního světa. Teď už jasně rozeznával rytmické vlnění sluncem ozářené hladiny nad sebou. Pomalu vydechoval vzduch z plic a zvědavě pozoroval, jak bubliny stoupají vedle jeho hlavy vzhůru. Vypadalo to, jako by byly nehybně zavěšené v prostoru.

Vynořil se na hladinu, kde se do něj okamžitě opřelo tropické slunce. Dech mu proudil do plic a zase z plic ven, prudce a hlasitě jako z pneumatického lisu. Na chvíli se uvolnil, alespoň pokud mu to jeho rozbolavělé a vyčerpané tělo dovolilo, a nechal se kolébat mírnými vlnami. Mrkáním zbavil oči vody, rozhlédl se po Giordinovi a Adrianě a objevil jejich hlavy ve vzdálenosti necelých sedmi metrů od sebe, když se ocitly na vrcholku vlny. Jakmile pak opět klesly do údolu vlny, zmizely mu z očí.

Náhle se odněkud zespodu ozvalo hromové zahřmění a na mořské hladině se objevila spousta bublin. Pak se z hlubin vynořila záplava různých trosek, jako kusů dřeva, olejových skvrn a potrhaných kusů látky. To byl definitivní konec ostrova Kanoli, konec Pacifického víru.

Pitt se stále rozhlížel po Summer, zoufale ji hledal na vrcholcích vln. Po jejích rudých vlasech ale nebyla nikde ani stopa. Volal ji

jménem, ale jedinou odpovědí bylo vzdálené hřmění z mořského dna. Znovu ponořil hlavu do vody a potopil se, aby se vydal za ní. Jeho tělo ho však tentokrát neuposlechlo – již dávno totiž dosáhlo hranice svých možností. Pak se mu zdálo, že kdesi v dálce ve vodě zaslechl zkreslené zvuky nějakých hlasů, chabě se tedy pokusil vrátit na hladinu.

Náhle se mu nad hlavou vztyčila jakási obrovská ryba – jiného vysvětlení nebyl jeho otupělý mozek schopen. Monstrózní černá ryba se napolo vynořila z moře, čněla vysoko nad jeho hlavou a hrozila zhltnout vše, co z něho ještě zbylo. Pittovi to bylo lhostejné; byl připraven. Moře mu nabídlo někoho, koho mohl milovat, jenom aby tu osobu okamžitě pohltilo zpět do hlubin.

Pak ho však něco zachytilo a pevně drželo. Téměř v bezvědomí vyčerpáním vzhlédl. Z monstrózní ryby se mezitím vyrojil chumel rozmazaných obličejů, někdo nadzvedl jeho nahé rozbité tělo a zabalil ho do deky. Jedna tvář se oddělila od ostatních a naklonila se nad ním.

„Kristepane,“ vydechl Crowhaven užasle. „Co se vám to stalo?“

Pitt se pokusil promluvit, ale zajíkl se a rozkašlal. Z úst se mu na bílou deku vyhnula mořská voda a zvratky. Pak ze sebe přece jen drsným šepotem dostal pár slov: „Vy... *Starbuck*... vyzvedli jste ji?“

„Díky Crowhavenovu štěstí,“ zněla odpověď trpělivého kapitána. „Raketa z *Monitoru* explodovala na opačné straně podmořské hory, takže nejhorší tlakové vlny jsme byli uchráněni. Nicméně ten otřes stačil k tomu, aby přemohl přilnavou sílu dna a my se uvolnili. Námořnictvo ale nebude moc nadšené z toho, co jsem s jejich ponorkou udělal. Pravý šroub je čistě amputovaný a levý vypadá jako nepovedený preclík.“

Pitt pozvedl hlavu. Giordino a Adriana byli na palubě také, podobně jako on zabaleni do těžkých bílých vlněných dek amerického námořnictva. Jeden námořník se právě věnoval Giordinově ruce.

„To děvče... tam venku je ještě jedno děvče.“

Crowhaven se naklonil nad Pitta. „Jenom klid, majore. Jestli tam je, tak ji určitě najdeme.“

Pitt se znovu rozkašlal a složil se na palubu. Cítil se zcela vyčerpaný a vyždímaný. Náhle mu naprosto prázdnou mysl začal zahalovat plazivý příkrov černé mlhy.

Crowhavenovi muži hledali nekonečně dlouho, ale po Summer nenalezli ani stopy. Záhada ostrova Kanoli byla navždy pohřbená.

Epilog

Mořský proud u Kaena Pointu směřoval nyní k pobřeží. Příboj omýval písčnou pláž a dosahoval až k patě strmého srázu. Pokaždé, když vlna ustoupila, objevil se čistě promytý písek, ve kterém si mezi udusanými písčnými zrny hloubili otvory drobní písční krabi.

Pitt stál na vrcholku útesů nad Kaena Pointem a pozoroval neklidnou hladinu. Stál zde dlouho; příliv mezitím dosáhl svého nejvyššího bodu a začal odliv. Tady to všechno začalo, pomyslel si. A tady, alespoň pro něj, to také všechno skončí. Přesto věděl, že dokud mu bude bít srdce, uchová si v paměti několik hlubokých vzpomínek.

Nad hlavou mu ve stále se rozšiřujících kruzích líně kroužil albatros. Pak náhle, jako by vycítil nějaké nebezpečí, přerušil plachtění a vydal se k severu. Pitt očima sledoval toho velkého letce s černými a bílými pery, dokud nezmizel jako nepatrná okřídlená tečka na modré obloze.

Do nosu mu pronikla vůně plumerií, jejichž trs držel v ruce. Odněkud zpoza horizontu se ozvala slova: „*A ka makani herna pa.*“ Slova sem asi přinesla lehká bríza vanoucí od oceánu.

Pitt se pozorně zaposlouchal, ale nic dalšího již neslyšel. Chvilí hleděl na kytici v ruce, pak ji hodil do moře, kde se bílých květů chopil příboj a rozhodil je spolu s pěnou po písku pláže.

Když se Pitt konečně otočil k moři zády, ucítil ohromnou úlevu. Nasedl do svého auta AC Cobra a sjížděl po klikaté prašné cestě. Potichu si začal hvízdát. Lehký oblak prachu, zvířený za autem, se pomalu usazoval na opuštěné pláži.